

॥ श्रीः ॥

“एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा”

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला-२१

(देवीस्तोत्राणि)

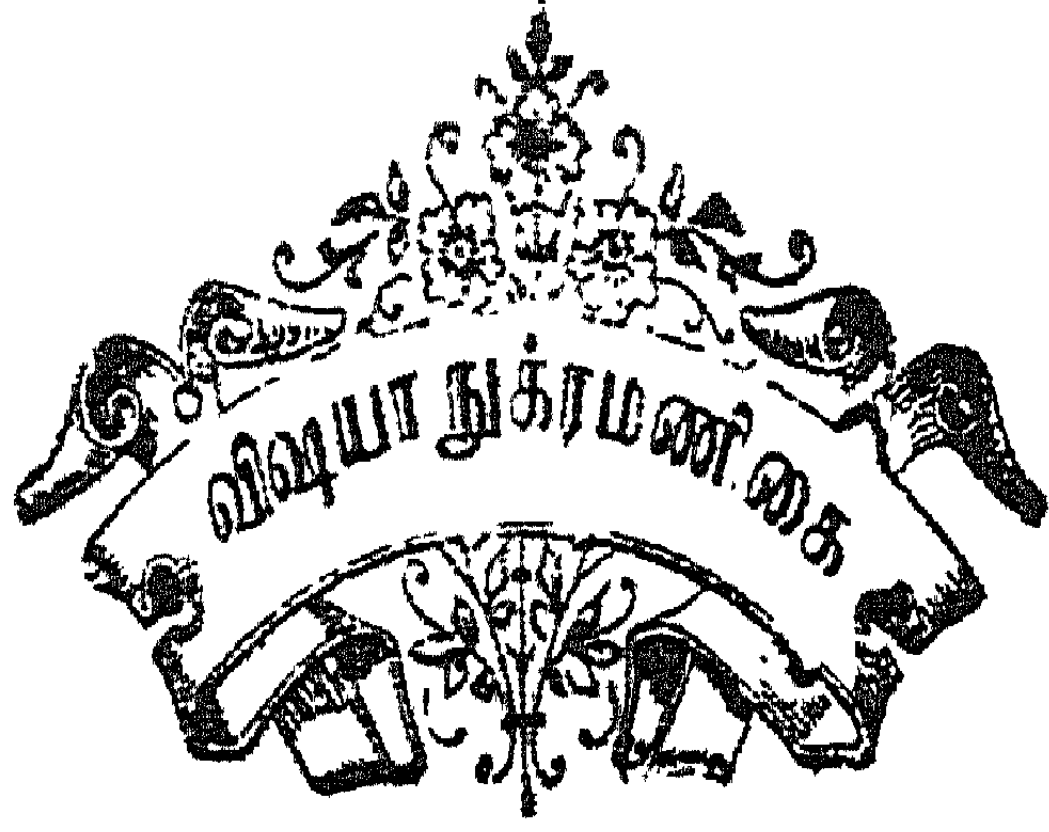

ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா - 21

(தேவீ ஸ்தோத்ரங்கள்)

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்,
ஸ்ரீரங்கம்.

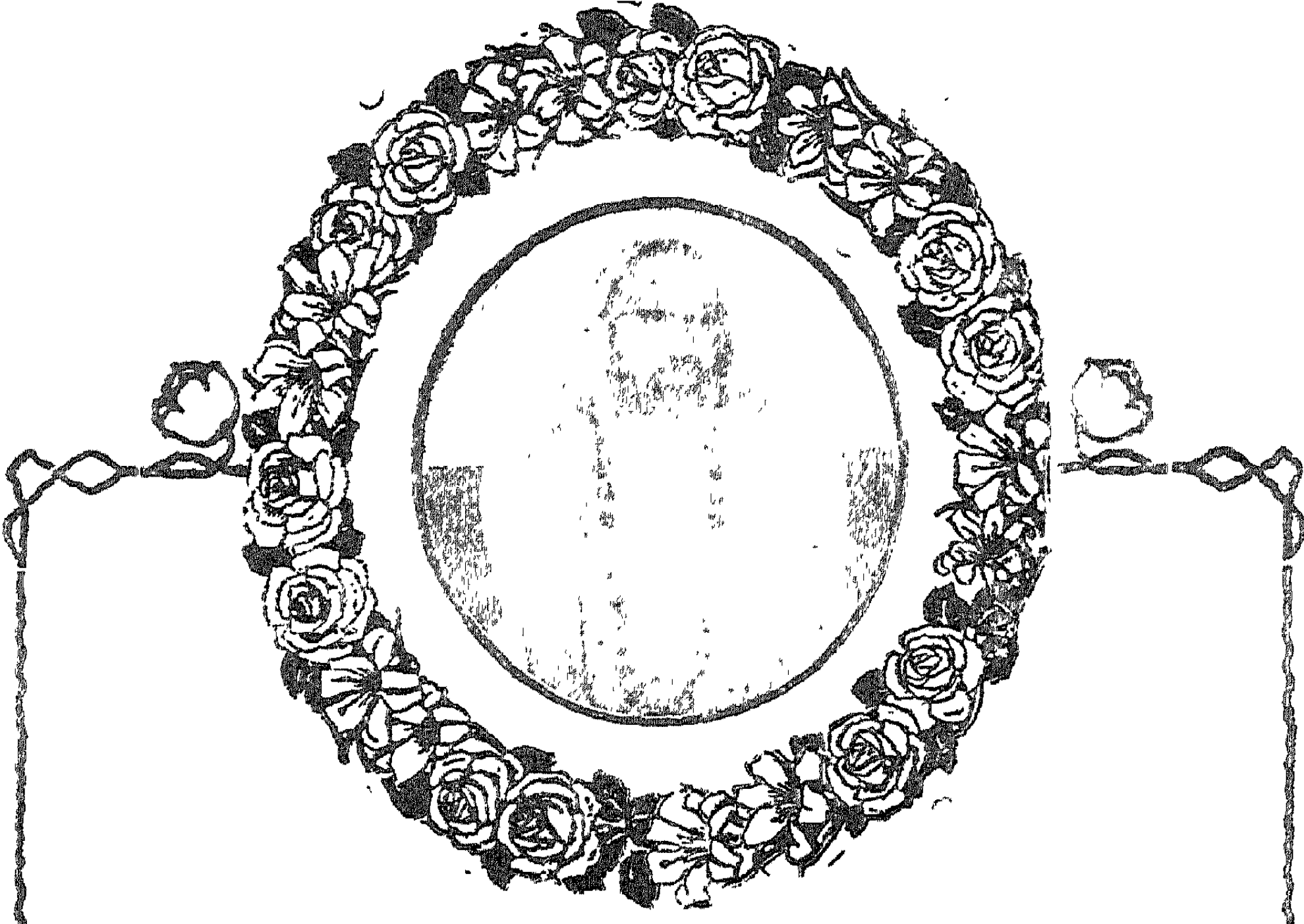
1967

1. ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம்	1 — 8
2. கௌரீ தசகம்	9 — 22
3. ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம்	23 — 32
4. மந்த்ரமாத்ருகா புஷ்பமாலாஸ்தவம்	33 — 53
5. ஆனந்த லஹரி	54 — 77
6. ஸ்ரீ சாரதா புஜங்கப்ரியாதாஷ்டகம்	78 — 85
7. பவானீ புஜங்கம்	86 — 101
8. கல்யாண வருஷ்டி ஸ்தவம்	102 — 117

சுலோகா நுகர்மணிகை

i — iii

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तल्लैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वलैव समुज्ज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

अस्तलास्ति लघुप्रबन्धानिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकप्रकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्वशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुहते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समर्पिषत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वसम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை

சங்கர பகவத்பாதாசார்யாள் அருளிய எல்லா ஸ்தோத்திரங்க ளும் வேதாந்த பிரகரணங்களையும் தமிழ் உரையுடன் வெளியிட்டு வரும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலாவில் இது 21வது மலர். இதுவரை 20 மலர்களில் கணபதி ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்தோத்திரங்களும், சிவ ஸ்தோத்திரங்களும், விஷ்ணு ஸ்தோத்திரங்களும் அநேகம் பிரகரணங் களும் வெளி வந்துள்ளன. தேவீ ஸ்தோத்திரங்களில் ஸௌந்தர்யஹாரி ஒன்று மட்டும் ஏற்கனவே (7-வது) தனி மலராக வந்துள்ளது. இந்த மலரில் எட்டு தேவீ ஸ்தோத்திரங்கள் வழக்கம்போல் பதவுரை கருத்துரை களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. மற்ற தேவீ ஸ்தோத்திரங்களும் பிரகரணங்களும் பின்னால் வெளிவரும்.

ஸ்தோத்திரங்களில் லலிதா, கௌரீ, த்ரிபுரஸுந்தரி, சாரதா, பவானி என்று வெவ்வேறு பல பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும், எல்லா சக்திகளையும் பராசக்தி ஸ்வரூபமாகத்தான் கூறுகிறார். அந்த பராசக்தி ஜகத்காரணமான ஸச்சிதானந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம்தான் என்பதையும் கூறுகிறார்.

विश्वस्य सृष्टिविनायस्थितिहेतुभूतां (பக்கம் 5) शालाव-
स्थापितलुसाखिललोकं (பக்கம் 9) सत्यज्ञानानन्दमयीं (பக்கம் 10)
तामध्यात्मज्ञानपदव्या गमनीयां (பக்கம் 18) चिदानन्दलतिका (பக்கம்
60) चिदानन्दरूपां (பக்கம் 86) आनन्दसंवित्स्वरूपां (பக்கம் 95)
அர்த்த ஞானத்துடன் இந்த ஸ்தோத்திரங்களைப் படிப்பவர்களின் மனம் உருகி தானாகவே ஜகதம்பிகையின் திவ்ய சரணகமலங்களில் ஈடுபட்டு அங்கேயே நிலைக்கும்படி மிக அழகாக தேவியின் மஹிமைகளை எடுத்துக்கூறுகிறார்.

இதில் முதலாவதான லலிதா பஞ்சாத்நம் பிராதஸ் ஸ்மரண ஸ்தோத்திரமாக அமைந்துள்ளது. கௌரீ தசகத்தில் ஒவ்வொரு கலோகத்தின் நான்காவது பாதத்திலும் தேவியைத் தரயாகக் கூறுகிறார். 'गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे' சாரதா புஜங்கத்தில் 'भजे शारदाम्बामज्जसं मदम्बां' என்று 'என் தாயார்' எனக் கூ.

சிருங்கேரியில் தான் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீ சாரதாம்பாள் பேரில் இயற்றியுள்ள ஸ்தோத்ரம் இது. இரண்டாவது சுலோகத்தில் ' **புரஸுஜயத்** ' என்று குறிப்பிடுகிறார். த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகத்தில் காளிதாஸன் கூறியுள்ளபடி ச்யாமளே என்றும் மாதங்கி என்றும் கூறப்படும் தேவியை வீணாபாணியாக வர்ணிக்கிறார். மந்த்ரமாத்த்ருகா புஷ்பமாலாஸ்தவமும், கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவமும் ஸ்ரீவித்யா மந்திராக்ஷரங்கள் அடங்கியது. இதில் முதலாவதில் பூஜையில் செய்யும் உபசாரங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதால் இதைப் படிப்பதால் பூஜாபலனும் கிடைக்கிறது. பரமசிவனுடைய பெருமைகள் எல்லாம் பராசக்தியால் ஏற்பட்டது என்பதைப் பலவாறுகக் காட்டுகிறார் ' ஆனந்த லஹரியில் '. பவானி புஜங்கத்தில் அம்பிகையின் பாதம் முதல் சிரஸ்ஸு வரை அங்கங்களை வர்ணிக்கிறார்.

லம்போதர ஜனனியின் திவ்ய மஹிமைகளை எடுத்துக்கூறும் இந்த மலரை ஸகல விக்னங்களையும் போக்கும் அந்த கணபதியை விசேஷமாகப் பூஜிக்கும் சுபதினமான பிலவங்க னு விநாயக சதுர்த்தி புண்ய காலத்தில் பம்பாய்க்கு விஜயம் செய்து அங்கு தங்கி யாவருக்கும் அருள் புரியும் சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்களின் திவ்ய சரண கமலங்களில் பக்தி பூர்வமாக ஸமர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

K. V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,

பொதுக்காரியதர்சி

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीललितापञ्चरत्नम् ॥

ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம்

[காலையில் விழிப்பு வந்தவுடன் முதல் கார்யமாக பகவானை தியானம் செய்யவேண்டுமென்று சாஸ்திரமும் ஸம்பிரதாயமும் இருப்பதையனுஸரித்து சுத்த சைதன்யத்தை அனுஸந்தானம் செய்யக்கூடிய பரமஹம்ஸர்களுக்கு முன்று சுலோகங்களை ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறபடி மற்றவர்களுக்கு உபயோகப்படும்படியாய் பராசக்தியான லலிதாம்பிகையைப் பற்றி ஐந்து சுலோகங்கள் அனுகூலம் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகளில் முதல் சுலோகத்தில் அம்பிகையின் முகாரவிந்த ஸ்மரணமும் இரண்டாவதால் கராரவிந்த பஜனமும், மூன்றாவதால் பாதாரவிந்த வந்தனமும், நான்காவதால் பரதத்வானுஸந்தானமும், ஐந்தாவதால் நாம ஸங்கீர்த்தனமுமாக விதித்துவிட்டு இந்த ஸ்தோத்திரத்தை அதிகாலையில் சொல்வோருக்கு ஐவக ஆமுஷ்மிக சிரேயஸுகளையெல்லாம் பரதேவதை கொடுப்பா னென்ற உறுதியை கடைசியான ஆறுவது சுலோகத்தில் சொல்லி முடிக்கிறார். ஸ்ரீ பகவத்பாத ஸ்தோத்ரங்களில் இந்த ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம், முன்று சுலோகங்களுள்ள ஆத்ம தத்வ விஷயக ஸ்தோத்ரம் இவ்விருண்டும் ப்ராதஸ்மரண ஸ்தோத்ரமாக அமைந்துள்ளன.]

प्रातः स्मरामि ललितावदनारविन्दं

विम्बाधरं पृथुलमौक्तिकशोभिनासम् ।

आकर्णदीर्घनयनं मणिकुण्डलाढ्यं

मन्दस्मितं मृगमदोज्ज्वलफालदेशम् ॥ १ ॥

ப்ராத : ஸ்மராமி லலிதா வதநாரவிந்தம்

பிம்பாதரம் ப்ருதுல மௌக்திக ஸோபிநாஸம் ।

தீர்க்க நயனம் மணிகுண்டலாட்யம்

மந்தஸ்மிதம் ம்ருகமதோஜ்வல பாலதேஸம் ॥

விஷ-கோவைப்பழம்போலுள்ள, **அதர்-**உதடுகளையுடையதும், **பூயு-**பெரிதான, **மௌகிக-**முத்தினால் செய்யப்பட்ட முக்குத்தியினால், **சோமி-**சோபிக்கிற, **நாச-**மூக்கையுடையதும், **அகர்-**காதுவரை, **தீர்-**நீண்ட, **நயன்-**கண்களையுடையதும், **மணி-**நவரத்னங்களால் செய்யப்பட்ட, **கூட-**குண்டலங்களினால், **ஆத்ய-**மிகவும் சோபிக்கிறதும், **மந்த்ரம-**புன்சிரிப்புடன் கூடியதும், **முகம-**கஸ்தூரி திலகத்தினால், **சுஷ்மா-**மிகவும் பிரகாசிக்கிற, **காலத-**நெற்றி பிரதேசத்தோடு கூடியதுமான, **லலிதா-**லலிதாதேவியினுடைய, **வதன-அரவிந்-**முக பத்மத்தை, **பாத-**காலையில், **சராம்-**ஸ்மரிக்கிறேன்.

தேவதைகளை முகத்திலிருந்து பாதம் வரை வர்ணிப்பது ஒரு கிரமம். பாதத்திலிருந்து முகம் வரை வர்ணிப்பது மற்றொரு கிரமம். இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் முதல் கிரமம் கைக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. பரதேவதையின் முகாரசிந்தத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அம்சத்தின் அழகையும் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவளுடைய முகம் தாமரை போல் பிரகாசிக்கிறது. அதிலுள்ள உதடுகள் கோவைப்பழம்போல் சிவந்திருக்கின்றன. அவள் நாசிகையில் உள்ள புல்லாக்கில் தொங்கும் பெரிய நல்முத்து பிரகாசமுள்ளது அவளுடைய கண்கள் காதுவரை நீண்டிருக்கின்றன. காதுகளிலும் நவரத்னங்கள் பதித்த குண்டலங்களை தரிக்கிறாள். பக்தர்களிடத்தில் விசேஷ அனுக்ரஹபுத்தியுடன் புன்சிரிப்புடன் விளங்குகிறாள். நெற்றியில் இட்டிருக்கும் கஸ்தூரி திலகமானது மிகவும் பிரகாசிக்கிறது. இவ்விதமாக ஸ்வபாவ சோபையுடன் அலங்கார சோபையும் சேரும் போது அவளுடைய மூர்த்தி காலையில் ஸ்மரணம் செய்வதற்கு அதி ரமணீயமாகவேயிருக்கும் என்பதைக் குறிக்கிறார். (1)

प्रातर्भजामि ललिताभुजकल्पवल्लीं

रत्नाङ्गुलीषलसदङ्गुलिपल्लवाढ्याम् ।

माणिक्यहेमवल्याङ्गदशोभमानां

¹ पुण्ड्रेक्षुचापकुसुमेषुसृणीर्दधानाम् ॥ २ ॥

ப்ராதர் பஜாமி லலிதா புஜகல்பவல்லீம்

ரத்நாங்குளீய லஸ்தங்குளி பல்லவாட்யாம் ।

மாணிக்ய ஹேம வலயாங்கத சோபமாநாம்

புண்ட்ரேக்ஷு சாப குஸுமேஷு ஸ்ருணீர்ததாநாம் ॥

ரத்ந-ரத்னங்கள் பதித்த, **அங்குலீய-**மோதிரங்களால், **கஸத்-**பிரகாசிக்கிற, **அங்குலி-**விரல்களாக, **பக்ஷவ-**துளிர்களால், **ஆக்ஷா-**சோபிக்கிறதும், **மாணிக்ய-**மாணிக்கம், **ஹேம-**தங்கம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட, **வலய-**வளையல்கள், **அக்ஷு-**தோள்வளைகள் இவைகளுடன், **சோபமானி -**சோபிக்கிறதும், **புஷ்ட-ரக்ஷு -**வெள்ளைக் கரும்பு ஆகிற, **சாப-**வில், **குஸும-**புஷ்பமாகிற, **ரக்ஷு-**அம்பு, **சுணி:-**அங்குசம் இவைகளை **ததாநி-**தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதுமான, **லலிதா-**லலிதாம்பிகையின், **புஜ-**புஜமாகிற, **கல்ப-வல்லீ-**கல்பகக்கொடியை, **ப்ராத:-**காலையில், **பஜாமி-**பஜிக்க

தேவியையண்டினவர்களுக்கு வேண்டிய அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் கொடுத்தருளுவதற்கு அவள் ஸித்தமாயிருப்பதினால் அவளுடைய புஜம் கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கும் கல்பலதை போலிருப்பதாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கொடியில் தோன்றிப்பிரகாசிக்கும் துளிகள் தான் ரத்னங்கள் பதித்த மோதிரங்களுடன் கூடின மிருதுவான விரல்கள். அப்புஜங்களில் மணிக்கட்டுப் பிரதேசத்தில் வளையல்களும் தோள்பக்கம் தோள் வளைகளும் மாணிக்கம் இழைத்த தங்கத்தில் செய்ததாக பிரகாசிக்கின்றன. அவளுடைய கைகளில் ஒன்றில் கரும்பு வில்லையும் மற்றொன்றில் புஷ்பபாணத்தையும் மற்றொன்றில் அங்குசத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இங்கே சொல்ல வில்லையானாலும் நான்காவது கையிலுள்ள பாசத்தையும் சேர்த்து கொள்ளவேண்டும். அந்த பாசம் என்பது ராகஸ்வரூபமென்றும், அங்குசமென்பது கோபஸ்வரூபமென்றும், மனஸே கரும்பு வில் என்றும், தன்மாத்நிரைகள் என்ற ஸூக்ஷ்ம பூதங்களே அம்புகள் என்றும், லலிதா ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (2)

பிராத்நமாம் லலிதாச்சரணாவிந்

மக்தேஷ்டானநிரதம் பவசிந்நுபோதம் ।

पद्मासनादिसुरनायकपूजनीयं

पद्माङ्कुशध्वजसुदर्शनलाञ्छनाढ्यम् ॥ ३ ॥

ப்ராதர் நமாமி லலிதாசரணரவீந்தம்

பக்தேஷ்டதாந நிரதம் பவஸிந்துபோதம் ।

பத்மாஸநாதி ஸுரநாயக பூஜநீயம்

பத்மாங்குஸ த்வஜ ஸுதர்ஸநலாஞ்சநாட்யம் ॥

भक्त-பக்தர்களால், इष्ट-விடும்பப்படுவதையெல்லாம், दान-கொடுப்பதில், निरत-எப்பொழுதும் ஈடுபட்டதாகவும், भव-ஸம்ஸாரமாகிற, सिन्धु-ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு, पौन-ஓடமாகவும், पद्मासन-தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரஹ்மா, आदि-முதலான, सुरनायक-தேவ சிரேஷ்டர்களால், पूजनीय-பூஜிக்கத்தக்கதாகவும், पद्म-பத்ரம், अंकुश-அங்குசம், ध्वज-த்வஜம், सुदर्शन-சக்கிரம் இவைகளாகிய, लाञ्छन-ரேகைகளுடன், आढ्य-நிறைந்துபிரகாசிக்கிறதாகவும் உள்ள, ललिता-லலிதாதேவியின், चरण-பாதங்களாகிற, अरविन्-தாமரையை, प्रातः-காலையில், नमामि-நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் பாதாரவீந்தத்தை ஸேவிக்கும் பக்தர்களுடைய ஸகலவிதமான ஐஹிக ஆமுஷ்மிக சிரேயஸுகளையும் கொடுக்க அவளுக்கு முடியுமென்பது மாத்திரமில்லை. ஸம்ஸாரக்கடலையே தாண்டிவைத்து மோக்ஷ பதவியைக் கொடுக்க வல்லமையுள்ளது அப்பாத ஸேவை. ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா பிரஹ்மா முதல் ஸகல தேவர்களும் அவளுடைய பாதத்தை பூஜித்து வருகிறார்கள். அவளே ஸர்வோத்தமையான தேவதை என்று காட்டக்கூடிய ஸாமுத்திரிகா லக்ஷணங்கள் அவள் பாதத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. பத்மரேகை, அங்குசரேகை, த்வஜரேகை, சக்கிரரேகை யெல்லாம் அங்கு விளங்குகின்றன. (3)

இவ்விதமாக பரதேவதையின் உபாஸ்யமான ரூபத்தை மூன்று சுலோகங்களால் வர்ணித்துவிட்டு அவளுடைய தாத்விக ஸ்வரூபத்தை மேலால் காட்டுகிறார்:—

प्रातः स्तुवे परशिवां ललितां भवानीं

तद्यन्तवेद्यविभवां करुणानवद्याम् ।

विश्वस्य सृष्टिविलयस्थितिहेतुभूतां

विद्येश्वरीं निगमवाङ्मनसातिदूराम् ॥ ४ ॥

ப்ராத: ஸ்துவே பரஹ்வாம் லலிதாம் பவாநீம்

தர்யந்த வேத்ய விபவாம் கருணாவத்யாம் ।

விச்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டி விலய ஸ்திதி ஹேது பூதாம்

வித்யேச்வரீம் நிகம வாங்மனஸாதிதூராம் ॥

பர-ஸர்வோத்தகிருஷ்டமான, சிவா - மங்களஸ்வரூபினியாயும், பவானி-பரமேசுவரருடைய பத்னியாயும், ஸ்ருஷ்ட-வேதங்களின் கடைசி பாகங்களாகிய உபநிஷத்துக்களாலேயே, வேத-அறியக்கூடிய, விபவா-மஹிமையுடையவளாயும், கருணா-கருணையில், அநவத்யா-எவ்வித குறையும் சொல்ல முடியாதவளாயும், விவஸ்ய-பிரபஞ்சத்தினுடைய, ச்ருஷ்டி-உத்பத்தி, விலய-லயம், ஸ்திதி-இருப்பு இவைகளுக்கு, ஹேது-பூதா-காரணமாக இருக்கிறவளாயும், வித்யா-ஸகல வித்யைகளுக்கும் வித்யை-அதிதேவதையாயும், நிगम-வேதங்களுக்கும், வாक्-வாக்குக்கும் மனச-மனஸிற்கும், அதிதூரா-எட்டாமல் வெகு தூரத்தில் இருப்பவளாயும் உள்ள, லலிதா-லலிதாம்பிகையை, ஸாத:-காலையில் ஸ்துவே-ஸ்துதி செய்கிறேன்.

பராசக்தியான லலிதாம்பிகையை பரப்ரஹ்ம மஹிஷ்யென்று வேறு இடத்தில் வர்ணித்திருக்கிறதை அனுஸரித்து இங்கே காமேசுவரர் என்ற அவஸரத்தில் பரமசிவனின் பத்னியென்ற முறையில் பரசிவை என்று சொல்லப்படுகிறான். ஸர்வமங்களா என்றும் அவளுக்குப் பெயர் உண்டு. அவளுடைய மாஹாத்மயத்தை பிரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலிய லௌகிக பிரமாணங்கள் மூலமாய் அறியமுடியாது. உபநிஷத்துக்கள் மூலமாயும் ஸாக்ஷாதாக அறியமுடியாமல் போனாலும் இது இல்லை இது இல்லை யென்று மற்றவையெல்லாம் தன்னி ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்வது பிரஹ்மா, ஸம்ரக்ஷிப்பது விஷ்ணு, உபஸம்ஹரிப்பது ருத்வர், என்று ஸாதாரணமாகச் சொல்லப்படுகிறபோதிலும் இந்த அம்பிகை தான் அந்த தேவதைகளுக்கு சக்தியைக் கொடுப்பதால் வாஸ்தவத்தில் இவளே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயகாரணமாகிறாள். சுத்த ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை அறிவிக்கும் பிரஹ்ம

வித்யையோ, மற்றும் வேறு விஷயங்களை அறிவிக்கும் ரிக்வேதாதி
ஸகல அபரவித்யைகளோ எல்லாவற்றிற்கும் ஞானஸ்வரூபினி
யான இவளே அதிதேவதை. அவளுடைய ஸ்வரூபத்தை நேர்
முகமாகச் சொல்வதற்கு வேதமே சக்தியற்றிருக்கையில்
லௌகிகமான வாக்கோ மனஸோ எப்படி அதை எட்டமுடியும்?
எட்ட முடியாமல் போனாலும் அவளுடைய அபாரமான கருணையை
நாம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு க்ஷேமத்தை அடையலாம்.
ஸ்தோத்ரம் செய்ய சக்தியற்று தியானம் செய்ய முடியாமல்
இருந்தாலும்கூட அவளுடைய பிரஸித்தமான நாமாக்களை
உச்சரிக்கலாமே என்று அடுத்தகலாகத்தில் அந்த
ஸாதனத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார். (4)

प्रातर्वदामि ललिते तव पुण्यनाम

कामेश्वरीति कमलेति महेश्वरीति ।

श्रीशाम्बीति जगतां जननी परेति

वाग्देवतेति वचसा त्रिपुरेश्वरीति ॥ ५ ॥

ப்ராதர் வதாமி லலிதே தவ புண்யநாம

காமேச்வரீதி கமலேதி மஹேச்வரீதி ।

ஸ்ரீ ஸாம்பவீதி ஜகதாம் ஜநநீ பரேதி

வாக்தேவதேதி வசஸா த்ரிபுரேச்வரீதி ॥

காமேஸ்வரி-காமேசுவரருக்கு பத்னியாக காமேசுவரீ, **இதி**-என்றும்,
கமலா-ஹ்ருதயகமலத்தில் வீற்றிருக்கும் மஹாலக்ஷ்மி யென்ற முறை
யில் கமலா, **இதி**-என்றும், **மஹேஸ்வரி**-மஹேசுவரருடைய சக்தி யென்ற
பாவனையில் மஹேசுவரி, **இதி**-என்றும், **ஸ்ரீசாம்பவீ**-ஸர்வைசுவர்யமும்
பொருந்திய சம்புவின் சக்தியென்ற முறையில் ஸ்ரீசாம்பவீ, **இதி**-
என்றும், **ஜகதாம்**-ஸகல உலகங்களையும் உண்டுபண்ணின, **பர-**
உத்தமமான, **ஜநநீ**-தாயார், **இதி**-என்றும், **வாக்தேவதா**-ப்ரஹ்மாவின்
சக்திருபினி யென்ற முறையில் மஹா ஸரஸ்வதியான வாக்குகளுக்
கெல்லாம் அதிதேவதை, **இதி**-என்றும், **த்ரிபுரேஸ்வரி**-முப்புரங்களையும்
ஸம்ஹரித்த பரமசிவனின் சக்தி என்ற காரணத்தினால் த்ரிபுரேச்வரி,
இதி-என்றும், **லலிதே**-ஹே லலிதே, **தவ**-உன்னுடைய, **புண்ய-நாம-**

புண்யமான நாமாவை, **वचसा**-வாக்கினால், **प्रातः**-காலையில், **वदामि**-சொல்கிறேன்,

பரதத்வத்தின் சக்தியான மாயை ஒன்றாகவேயிருந்த போதிலும் ஸத்வ-ரஜஸ்-தமோ குணங்களில் தாரதம்யம் ஏற்படும் போது அவளே துர்க்கா, லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதியாகத் தனித்தனியாக தோற்றமளிக்கிறாள். அவ்வொவ்வொரு அம்சத்திலும் ஒவ்வொரு ஸமயம் தனத்தனி அவஸரங்களில் தனித்தனி அவாந்தர சக்திகளை ஆவிபாவம் செய்யும்போது அவளுக்கே தனித்தனி ரூபங்களும் நாமங்களும் ஏற்படுகின்றன. அவளுடைய சக்தி எப்படி அனந்தமோ அதேமாதிரி அவள் ரூபங்களும் அனந்தமேயாகும். அப்படியே நாமங்களும் அனந்தமேயாகும். அவைகளில் எதை வாக்கினால் உச்சரித்தாலும் அம்பிகையையே ஸ்தோத்திரம் செய்ததாக ஆகுமானதினால் சில முக்கிய நாமாக்கள் மாத்திரம் இந்த சுலோகத்தில் குறப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன, ஸர்வ ஜகந்நியந்தாககளாயும் காரணேசர்களாசவும் சொல்லப்படுகிற பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர் ஆகிய த்ரிமூர்த்திகளும் தங்கள் தங்கள் செயல்களை செய்து வருகிறார்களென்பதும் பராசக்தியான இவளுடைய ஸஹாயத்தினால்தான் என்பதே முக்கிய தாத்பர்யம். (5)

இவ்விதமாக ரத்னங்கள் போலமைந்த ஐந்து சுலோகங்களையும் அனுஸந்தானம் செய்வதால் ஏற்படக்கூடிய மஹத்தான பலனை கடைசி சுலோகத்தில் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்:—

यः श्लोकपञ्चकमिदं ललिताम्बिकायाः

सौभाग्यदं सुललितं पठति प्रभाते ।

तस्मै ददाति ललिता झटिति प्रसन्ना

विद्यां श्रियं विमलसौख्यमनन्तकीर्तिम् ॥ ६ ॥

ய: ச்லோக பஞ்சகமிதம் லலிதாம்பிகாயா :

ஸௌபாக்யதம் ஸுலலிதம் படதி ப்ரபாதே ।

தஸ்மை ததாதி லலிதா ஜடிதி ப்ரஸந்நா

வித்யாம் ச்ரியம் விமலஸௌக்யமநந்த கீர்த்திம் ॥

சு-சலிதம்-மிக லலிதமாக அமைந்து, **சௌமயதம்**-உத்தமமான பாச்யத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய, **இதம்**-இந்த, **லலிதாம்பிகாயா**:-லலிதா அம்பிகை விஷயமான, **ஸுலோகபஞ்சகம்**-ஐந்து சுலோகங்களையும், **ய:**-எவன், **பிரபாதி**-பொழுது விடியும் போது, **படிதி**-சொல்கிறானே, **தஸ்மै**-அவனுக்கு, **லலிதா**-லலிதாதேவியானவள், **ஐதிதி**-உடனே, **பிரசா**-பிரஸன்னையாகி, **விதா**-வித்யையையும், **ஸ்ய**-ஸம்பத்தையும், **விமல-சௌ**-துக்கம் கலக்காத சுத்தமான ஸுகமென்ற மோகடி பதவியையும், **மனந்தகீர்த்தி**-எல்லையற்ற கீர்த்தியையும், **ததாதி**-கொடுக்கிறான்.

ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அம்பிகை கொடுப்பதற்கு ஸீத்தமாயிருந்தபோதிலும் முன்னொன்ன ரீதியாய் கல்பகலதைபோல பக்தர்கள் எது எதை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ அதையேதான் அவன் கொடுப்பான். அம்பிகையை ஆராதிப்பவர்களுடைய பலவித வாஸனைகளுக்குத் தக்கபடியே அவர்களுடைய அபேக்ஷைகளும் இருக்குமாதலால் பலவிதமாக பலனை சொல்லும்படி ஏற்படுகிறது. அல்பமான எவ்வித பலனிலும் அபேக்ஷையில்லாமல் நித்யஸுகத்தையே அபேக்ஷிக்கும் பக்தருக்கு அதையும் கொடுக்க அவன் ஸீத்தமாயிருக்கிறான். அதனாலேயே அவனுக்கு புத்தி முக்தி ப்ரதாயினி என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வலோக ஜனனியான அம்பிகையிடம் அல்ப பலனை அபேக்ஷிப்பது உசிதமில்லை யென்பதே ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரின் தாத்பர்யம். இந்த சுலோகத்தில் “எவன்” என்று பும்லிங்கசப்தம் உபயோகித்தபோதிலும் அது “எவன்” என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாகும் அப்பொழுது “ஸௌபாச்யதம்” என்ற பதமானது “பர்த்தாவின் விசேஷ அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமாகி தீர்க்கமான ஸௌமங்கல்யத்தை கொடுக்கக் கூடியது” என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம். (6)

ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம் முற்றும்

௨. गौरीदशकम् ॥

கௌரீ தசகம்

[காலையில் எழுந்திருந்தவுடன் பராசக்தியை லலிதாம்பிகை என்ற அவஸரத்தில் தியானம் செய்து ஸ்மரிக்கவேண்டியதற்காக லலிதா பஞ்சரத்னம் என்று ஐந்து சுலோகங்களை அனுக்ரஹித்த பூர்வம் ஆசார்யாள் அந்த ஐகம்மாதாவையே கௌரீ என்ற அவஸரத்தில் காலையில் ஸ்மரிப்பதற்காக பத்து சுலோகங்கள் அனுக்ரஹித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவளுடைய ரூப ஸௌந்தர்யத்தை வர்ணிப்பதுடன் அவளை வெளிப்பிரபஞ்சத் திலும் நம் தேஹத்திலுமே உபாஸிக்கவேண்டிய கிரமத்தையும் அவளுடைய தாத்விகமான ஸ்வரூபத்தையும் எடுத்துக்காட்டி அவளுடைய ஸ்மரணத்தினால் ஏற்படக்கூடிய உத்தமமான பலனை கடைசி 11வது சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.]

लीलालब्धस्थापितलुमाखिललोकां

लोकातीतैर्योगिभिरन्तश्चिरमृग्याम् ।

बालादित्यश्रेणिसमानद्युतिपुञ्जां

गौरीमन्त्रामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ १ ॥

லீலாலப்த ஸ்தாபித லுப்தாகில லோகாம்

லோகாதீதைர் யோகிபிரந்தச்சிரம்ருக்யாம் ।

பாலாதித்ய ச்ரேணி ஸமான த்யுதிபுஞ்ஜாம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே ॥

லீலா-விளையாட்டாக, லब्ध [அரब्ध]-உண்டாக்கி, स्थापित-இருக்கும்படி செய்து, लुप्त-உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படும், अखिल-ஸகலமான, लोकां-உலகங்களையுடையவளாயும், लोकातीतै:-உலகங்களுக்கெல்லாம் மேல்போன, योगिभि:-யோகிகளால், अन्त:-தங்களுக்குள்ளே, चिरमृग्यां-வெகுகாலம் தேடத்தகுந்தவளாயும், बालादित्य-இளம் ஸூரியன்களுடைய, श्रेणि-வரிசைகளுக்கு, समान-ஸமானமான த்யுதிபுஜாं-பிரகாசக் கூட்டத்துடன் கூடியவளாயும், अम्बुरुहाक्षी-கமலம் போல் கண்களையுடையவளாயும் உள்ள, अम्बा-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अहं-நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

எல்லா உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் எல்லாம் அம்பிகையினாலேயே செய்யப்படுகிறது. இவ்வளவு பெரிய கார்யம் செய்வது அவளுக்கு சிரமமில்லையாவென்றால் அவளுடைய ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினாலேயே எல்லாவற்றையும் அவள் நடத்துவதால் இது அவளுக்கு ஒரு லீலையே தவிர வேறில்லை. இவ்வித மஹிமையுள்ளவளை ஸாமான்யமாக ஸாக்ஷாத்காரம் செய்வது ஸாத்தியமில்லைதான். ஆனால் இஹலோகத்திலோ பரலோகங்களிலோ எவ்வித ஆசையும்ற்று யோகநிஷ்டையில் இருந்து தனக்குள்ளேயே அவளை வெகு நாட்களாகத் தேடிவரும் பெரியோர்களுக்கு அறியக்கூடியவளாக ஆகலாம். அவ்விதம் தனக்குள்ளேயே தேடுவதற்கு சக்தியற்றவர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவே அவள் பல பாலஸூர்யன்களுடைய பிரகாசத்துடன் தியானத்திற்குரிய ரூபத்துடன் விளங்குகிறாள். அவ்விதமான ரூபத்தை தரிக்கும்போது அவளை அழகிய தாமரைக்கண்களுடன் கூடிய தாயாக அனுஸந்தானம் செய்து ஆராதிக்கமுடியும். (1)

இவ்விதம் அவள் ரூபம் தரித்தபோதிலும் அவளுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம் அந்த யோகிகளுக்குத்தான் நன்கு விளங்கும். அப்படி விளங்கும்படி அவர்கள் அவலம்பிக்கும் ஸாதனங்களையும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளும் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தையும் அடுத்த சுலோகம் விஸ்தரிக்கிறது :—

प्रत्याहारध्यानसमाधिस्थितिभाजां

नित्यं चित्ते निर्वृत्तिः काष्ठां कलयन्तीम् ।

सत्यज्ञानानन्दमयीं तां तनुरूपां

गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ २ ॥

ப்ரத்யாஹார த்யான ஸமாதிஸ்திதிபாஜாம்

நித்யம் சித்தே நிர்வ்ருதிகாஷ்டாம் கலயந்தீம் ।

ஸத்யஞானானந்தமயீம் தாம் தநுரூபாம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

प्रत्याहार-வெளிவிஷயங்களிலிருந்து மனஸைத்திருப்பி இழுத்து, **ध्यान**-ஏகாக்ரமாக தியானம் செய்து, **समाधि**-சித்த விருத்தியேயில்லாத ஸமாதி நிலையில், **स्थिति**-ஸ்திரமாயிருப்பதை, **भाजां**-அடைந்தவர்

களுடைய, **சித்**-சித்தத்தில், **சி**-சி என்பொழுதும், **சிவ்**-ஆனந்தத் தின், **கா**-எல்லையை, **கா**-எல்லையையும், **சத்ய**-என்றும் இருக்கும் தன்மை, **ஜ்**-அறிவாகவேயிருத்தல், **அந்**-மயி-ஆனந்த மாயிருத்தல் என்கிற ஸ்வபாவத்துடன் கூடினவளாயும், **தந்**-வெகு ஸுகுடிமமான ஸ்வரூபத்தையுடையவளாயும், **அ**-தாமரைக் கண்களையுடையவளாயும் இருக்கிற, **தா**-அந்த, **அ**-தாயாரான, **மூ**-கௌரியை, **அ**-நான், **இ**-ஸ்துதிசெய்கிறேன்.

முதல் சுலோகத்தில் யோகிகள் ஸைலவிதமான உலக ஆசைகளையும் விட்டு அம்பிகையை தனக்குள்ளேயே தேடுகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது எப்படித் தேடுகிறார்கள். தேடியடைந்தால் என்ன கிடைக்கிறது என்பதை இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் விவரிக்கிறார். யோகாப்பியாஸக் கிரமத்தில் யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்று எட்டு அங்கங்கள் உண்டு இவைகளில் முதல் நான்கும் சித்தத்தின் ஏகாக்ரத்திற்கு வெளி ஸாதனங்களாகவிருப்பதால் அவைகள் அவசியம் இருந்தேதீருமென்ற நியாயத்தினால் அவைகளை இங்கே குறிப்பிடவில்லை. உள்ளே தேடுகிறார்களென்று சொன்னபடியால் அவைகளை வித்தமாக வைத்துக்கொண்டு பிரத்யாஹாரத்தை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெளிப்பதார்த்தங்களில் மனஸ் போகாமல் உள்ளே இழுத்து தியானத்தில் ஈடுபடச் செய்யவேண்டுமானால் தாரணை, நிலையில் நிறுத்துவதும் தானே ஏற்படுமானதினால் அதையும் தனியாகக் குறிப்பிட அவசியமில்லை. யோகாப்பியாஸம் செய்து விருத்தி நிரோதம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்வரூபானந்தம் எப்படி ஏற்படுகிறதென்பதை யோகரீதியாகவே வைத்து சுலோகத்தில் காட்டப்போகிறார். இப்பொழுது ஆனந்தானுபவம் ஏற்படுகிறதென்று மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆனந்தம் விஷயானந்தம் போலல்ல. அம்பிகையின் ஸ்வரூபானந்தமே அது. அவள் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபினி. இதுவே அவளுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம். (2)

ஆனாலும் அவ்விதம் யோக மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க முடியாதவர்களுக்கும் அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக வெகு அழகான ஸகுணமூர்த்தியாக அவளே தோன்றுகிறாள் என்பதைக் காட்டுகிறார்:—

चन्द्रापीडानन्दितमन्दस्मितवक्त्रां
चन्द्रापीडालंकृतनीलालकभाराम् ।
इन्द्रोपेन्द्राद्यचितपादाम्बुजयुग्मां
गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ३ ॥

சந்த்ராபீடாநந்தித மந்தஸ்மித வக்த்ராம்
சந்த்ராபீடாலங்க்ருத நீலாளக பாராம் ।
இந்த்ரோபேந்த்ராத்யர்ச்சித பாதாம்புஜயுக்த்ராம்
கௌரீமம்பாமம் புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

चन्द्र-சந்திரனை, आपीड-சிரஸில் ஆபரணமாயுள்ள பரமேசுவரரால்,
आनन्दित-நன்கு ஆனந்திக்கப்பட்ட, मन्दस्मित-புன்சிரிப்போடுகூடிய
वक्त्रां-முகத்தையுடையவளும், चन्द्र-சந்திரனாகிற (அல்லது சந்திரன்
போலுள்ள), आपीड-ஆபரணத்தினால், अलंकृत-அலங்காரம் செய்யப்
பட்ட, नील-கருப்பாயுள்ள, अलक-भारां-கட்டுக்கேசங்களையுடைய
வளும், इन्द्र-தேவேந்திரன், उपेन्द्र-ஸ்ரீமந்நாராயணன், आदि-முதலான
வர்களால், अचित-பூஜை செய்யப்பட்ட, पाद-கால்களாகிற, अम्बुज-
युग्मां-இரண்டு பத்மங்களையுடையவளும், अम्बुरुहाक्षी-தாமரைக்
கண்களையுடையவளுமான, अम्बा-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अहं-
நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

சந்திரசேகரரான மஹேசுவரர் ஸ்வயமாகவே ஆனந்தரூபியா
யிருந்தும் அவருக்கும் விசேஷ ஆனந்தத்தை அம்பிகையின்
முகத்தில் உள்ள மந்தஸ்மிதம் கொடுக்கிறது. அவளுடைய
மந்தஸ்மிதமாகிற ஒளிப்பிரவாஹத்தில் அவளுடைய மனஸ் முழுகி
யிருக்கிறது. मन्दस्मितप्रभापूरमञ्जकामेशमानसा என்று லலிதா
ஸஹஸ்ரநாமம் வர்ணிக்கிறது. ஸ்திரீகள் சிரஸ்ஸிற்கு அலங்கார
மாக ஸூர்யப்பிரபை சந்திரப்பிரபை என்ற நகைகளை
தரிப்பதுண்டு. அப்படியே அம்பாளும் தரிக்கிறாள். அல்லது
அஷ்டம் சந்திரனால் பிரகாசிக்கிற முன் சிரோபாகமுடையவள்.
अष्टमीचन्द्रविभ्राजदलिकस्थलशोभिता என்று லலிதா ஸஹஸ்ர
நாமத்தில் சொல்லியபடி சந்திரனையே தரிக்கிறாள் என்றும்
வைத்துக்கொள்ளலாம். அவளுடைய கிருபையை வேண்டி
இந்திரன், நாராயணர் முதலான தேவர்கள் அவளுடைய பாதீர

விந்தங்களை அர்ச்சித்து வருகிறார்கள். இவ்வித மஹிமை பெற்ற அம்பிகையை நானும் எனக்குத் தகுந்தவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேன். (3)

आदिक्षान्तामक्षमूर्त्या विलसन्ती
भूते भूते भूतकदम्बप्रसवित्रीम् ।
शब्दब्रह्मानन्दमयीं तां तटिदाभां
गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ४ ॥

ஆதி க்ஷாந்தா மக்ஷர மூர்த்யா விலஸந்தீம்
பூதே பூதே பூத கதம்ப ப்ரஸவித்ரீம் ।
ஸப்த ப்ரஹ்மாநந்தமயீம் தாம் தடிதாபாம்
கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே ॥

अ आदि-அகாரம் முதல், क्ष-அந்தா-க்ஷகாரம் முடியவளாக, अक्षर-அக்ஷரங்களையே, मूर्त्या-உருவமாக அடைந்து विलसन्ती-பிரகாசிக்கிற வளாயும், भूते भूते-ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், भूत-பஞ்ச மஹா பூதங்களின் (அல்லது பிராணி வர்க்கங்களின்) कदम्ब-ஸமுஹங்களை, प्रसवित्री-உண்பெண்ணுதிறவளாயும், शब्द-சப்தஸ்வரூபமான, ब्रह्म-பிரஹ்மமாய், आनन्दमयी-ஆனந்தம் நிறைந்தவளாயும், तटित् आभा-மின் ன ல் ப் ப ல் பிரகாசிக்கிறவளாயும், अम्बुरुह-அக்ஷீ-நாமரைக் கண்ணுள்ளவளாயுமுள்ள, अम्बा-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अहं-நான்,

பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிக் கிரமத்தில் அவ்யக்தமாயிருந்த மாயா சக்தி ஆவிர்பாவமடையும்போது முசலில் சப்த ரூபமாக பரிணமித்து பிறகே அர்த்தரூபமாய் பரிணமிக்கிறாள். அதாவது நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு ரூபத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் என்று சொல்லப்படுவதால் அகாரம் முதல் க்ஷகாரம் வரையுள்ள எல்லா அக்ஷரங்களுமே அம்பிகையின் ஸ்வரூபமேயாகும். அக்ஷராத்மிகையான மாயா சக்தியே சப்தப் பிரஹ்மம் எனப்படும். அதன் பிறகே ஸ்தூலமான பஞ்ச பூதங்களாகிய பிருத்வீ அப்தேஜோ வாயு ஆகாசங்களும் அவைகளால் ஆன உலகங்களும் ஸகல பிராணிகளுடைய சரீரங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. எவ்விதம் தாயாரின் கர்ப்பத்திலிருந்து

வேறுகத் தெரியாமலிருந்த சிசு பின்னால் பிரஸவித்த பிறகு தனியாக வியத்தமாகத் தெரிகிறதோ, அப்படியே பிரளய காலத்தில் காரணமான மாயையில் அடங்கியிருந்த நாமரூபாத்மகமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வியத்தமாகத் தெரிகிறது. இவ் விஷயம் 7வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. மாயா சக்தி சக்தனாகிய பகவானைத்தவிர வேறு இல்லாதபடியால் சக்தியும் பிரகாச ஸ்வரூபமுள்ளது என்பதை மின்னல்போல் என்றும், ஸுக ஸ்வரூபமுள்ளது என்பதை ஆனந்தமயீ என்றும் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. (4)

ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஆதாரமாய் ஸமஷ்டி ரூபினியாய் விளங்கும் பராசக்தியே லீயஷ்டியான ஒவ்வொரு பிராணியின் சரீரத்திலும் இருந்து வருவதால் அவளை இங்கே கயே ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியுமென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.—

मूलाधारादुत्थितवीथ्या विधिरन्ध्रं
सौरं चान्द्रं व्याप्य विहारज्वलिताङ्गीम् ।
येयं सूक्ष्मात्सूक्ष्मतनुस्तां सुखरूपां
गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ५ ॥

மூலாதாராதுத்தித வீத்யா விதிரந்த்ரம்

ஸௌரம் சாந்த்ரம் வ்யாப்ய விஹார ஜ்வலிதாங்கீம் ।

யேயம் ஸுக்ஷ்மாத் ஸுக்ஷ்மதநுஸ்தாம் ஸுகரூபாம்

கௌரீமம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே

யா-எந்த, இய்-இவள், சூக்ஷ்மா-ஸுக்ஷ்மமான வஸ்துவைவிட, சூக்ஷ்மதநு:-ஸுக்ஷ்மமான ரூபத்துடன் இருக்கிறாளோ, தா-அந்த, சுக-ரூபா-ஆனந்தஸ்வரூபினியாயும், மூலாதார-மூலாதார சக்தரத்திலிருந்து உத்யித-மேல் செல்லும், வீத்யா-வழியாக, விதிரன்ஹ்-பிரஹ்ம-ரந்திரத்தையும், சௌர்-ஸூர்ய நாடியான பிங்களையையும், சான்ட்ர-சந்திர நாடியான இளையையும், வ்யாப்ய-வியாபித்து, விஹார-ஸந்தோஷமாய், ஸஞ்சரிப்பதினால், ஜ்வலித-மிகவும் பிரகாசிக்கிற, அங்கீ-சரீரத்தோடு கூடியவளாயும், அம்புருஹாக்ஷீ-தாமரைக்கண்ணுள்ளவளாயுமுள்ள, அம்பா-தாயாரான, குரீ-கௌரியை, அஹ்-நான், இடே-ஸ்துதிக்கிறேன்.

பராசக்தியானவள் பிராணிகளின் சரீரத்தில் மூலாதாரம் என்கிற சக்கிரத்தில் குண்டலமிட்டு ஸர்ப்பம்போல் தூங்குகிற மாதிரி இருந்து வருகிறாள் என்றும் அவளை யோகாக்கினியால் எழுப்பிவிட்டால் அவள் அங்கிருந்து மெள்ள மெள்ள ஸுஷும்தா நாடிவழியாக ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி ஆக்ஞையாகிய ஐந்து சக்கிரங்களையும் தாண்டிக்கொண்டு உச்சந்தலையிலுள்ள ஸஹஸ்ரார பத்மம் என்று சொல்லப்படுகிற பிரஹ்மரந்திரத்தில் போய்ச்சேர்ந்தால் அங்கேயிருந்து அமிருதப் பெருக்கு ஏற்பட்டு எல்லா நாடிகளிலும் வியாபித்து நிரதிசயமான ஆனந்தஸ்பூர்த்தி ஏற்படுகிறதென்று சாஸ்திரம் சொல்லியபடியோகிகள் அனுபவிக்கிறார்கள். அந்த ரீதியே இந்தசுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (5)

முதலாவது சுலோகத்திலும் 4வது சுலோகத்திலும் பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து ஸம்ரக்ஷித்து உபஸம்ஹாரம் செய்வதெல்லாம் பரதேவதையென்று சொல்லியிருக்கிறதே, உபநிஷத்துக்களிலோ பிரஹ்ம ஸூத்ரம் முதலான பிரமாண கிரந்தங்களிலோ பிரஹ்மத்தையல்லவா ஜகத்காரணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, என்ற ஸந்தேகம் வரக்கூடியதால் அதை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காக அப்பரதேவதை பரமாத்மாவின் சக்தியாயிருப்பதால் அவருக்கு அதீனமாய்த்தான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி யாதிகளைச் செய்கிறாளே தவிர ஸ்வதந்திரமாகச் செய்யவில்லை என்பதை மேலால் காட்டுகிறார்:—

नित्यः शुद्धो निष्कल एको जगदीशः

साक्षी यस्याः सर्गविधौ संहरणे च ।

विश्वत्राणक्रीडनलोलां शिवपत्नीं

गौरीमन्वाम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ६ ॥

நித்ய: ஸுத்த: நிஷ்கல ஏகோ ஜகதீஸ:

ஸாக்ஷீ யஸ்யா: ஸர்கவிதௌ ஸம்ஹரணே ச ।

விச்வத்ராண க்ரீடந லோலாம் ஸிவபத்னீம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே ॥

जगदीशः—பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் ஈசவரனாயுள்ள பரமாத்மா,

नित्यः—சாக்ஷதராய், शुद्धः—சுத்தராய், निष्कलः—அமசமற்றவராய், एकः—

ஒருவராய் இருந்துகொண்டு, **यस्याः**-எவருடைய, **सर्गविधौ**-ஸ்ருஷ்டி செய்யும் முறையிலும், **संहारणे च**-ஸம்ஹாரம் செய்வதிலும், **साक्षी**-ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் இருக்கிறோ அந்த, **विश्वनाथ**-உலகத்தை காப்பாற்றுவதான, **कीडन**-வினையாட்டில், **लोलां**-ஆசையுள்ளவளாயும், **शिवपत्नीं**-பரமேசுவருடைய பத்னியாயும், **अम्बुरुहाक्षीं**-தாமரை கண்ணுடையவளாயும் இருக்கிற, **अम्बा**-தாயாரான, **गौरी**-கௌரியை, **अहं**-நான், **ईडे**-ஸ்துதிக்கிறேன்.

பிரபஞ்சமானது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு உள்பட்டிருப்பதால் சாசுவதமல்ல. ஸுகம், துக்கம், நல்லது, கெட்டது என்றெல்லாமிருப்பதால் சுத்தமுமல்ல. தேவர்கள், மனுஷ்யர்கள் மிருகாதிகள் என்றவாறெல்லாம் பேதத்தையடைந்து அவர்களுடைய கர்மானுஸாரமாக பலவித போகஸாதனங்களாகிய லோகங்களாகவும் இருந்து வருவதால் அம்சமற்றதுமாகாது. இவ்வளவு வேற்றுமையடைந்ததை ஒன்று என்றும் சொல்வதற்கிடமில்லை. இவ்விதமாக ஜகத்திற்குரிய தோஷங்கள் ஜகத்காரண பதார்த்தத்திலும் இருக்குமென்று சொன்னால் அதுவும் ஜகத்திலேயே சேர்ந்ததாக ஆகுமே தவிர ஜகத்திற்கு ஈசன் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால் ஜகதீசனாயிருப்பவர் நித்யராய் சுத்தராய் அம்சரஹிதராய் ஏகராய் இருப்பதே நியாயம். அவர் தன் ஸ்வபாவத்திலிருந்து கொஞ்சமேனும் நமுவாமலிருந்தபோதிலும் அவருடைய ஸந்நிதி விசேஷத்தினால் அவருடைய சக்தி சேஷ்டித்து உலக வியாபாரங்களை செய்கிறான். அவர் இருப்பதிலேயே இந்த எல்லா வியாபாரங்களும் ஏற்படுகின்றன. காந்தக்கல் தானாக ஒன்றும் செய்யாமல் போனாலும் அதன் ஸமீபத்தில் போன இரும்பு ஊசி ஆடும். அவ்விதமே மாயா சக்தி செய்வதையெல்லாம் பகவான் ஸாக்ஷியாகவிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவள் பரதந்திரை என்பதைக் காட்ட அவளை பகவானின் பத்னியென்று சொல்லப்படுகிறது. (6)

பராசக்தி தான் ஏன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் என்றால் ஸ்ருஷ்டி செய்வதால் அவளுக்காவது பகவானுக்காவது அடையவேண்டிய லாபம் இல்லையென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் பிரளய காலத்தில் ஸகல ஜீவராசிகளும் ஆத்யந்திக நாசத்தையுடையாமல் அவரவர்களுடைய கர்மபீஜங்களோடு காரணாவஸ்தையில் லயம் மாத்திரம் அடைந்திருப்பதினால் அந்த கர்மங்கள் பலன் கொடுக்கவேண்டிய காலம் ஏற்படும்போது ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி அவசியமாகிறது.

நாம் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கும்போது நமக்குள் லயமாகி அடங்கியிருந்த கர்மாக்கள் பலனைக் கொடுப்பதற்காக நம்மை எழுப்பி விடுவதுபோல, ஜீவர்களுடைய கர்மாக்களே மாயையை சேஷ்டிக்கும்படி செய்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் உலகத்திலுள்ள எவ்வித தோஷங்களாலும் அவளும் கொஞ்சமேனும் பாதிக்கப் படாமல் ஆனந்தமாய் தன் நாதனான பரமசிவனுடன் கைலாசத்தில் விஹரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் காட்டுகிறார்:—

यस्याः कुक्षौ लीनमखण्डं जगदण्डं
भूयो भूयः प्रादुरभूदुत्थितमेव ।
पत्या सार्धं तां रजताद्रौ विहरन्तीं
गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ७ ॥

யஸ்யா: குகௌ லீநமகண்டம் ஜகதண்டம்
பூயோ பூய: ப்ராதூரபூதுத்திதமேவ |
பத்யா ஸார்த்தம் தாம் ரஜதாத்ரௌ விஹரந்தீம்
கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ||

யஸ்யா:-எவளுடைய, குக்ஷு-உதரத்தில், லீந்-லயித்திருந்த, அக்ஷண्डம்-துண்டுபடாத, ஜகத் - உலகமாகிற, அண्डம்-முட்டையானது, உத்திதம் एव-வெளிக்கிளம்பினதாகவே, பூயோ பூய:-அடிக்கடி, ப்ராதூரபூத்-வியக்தமாக உண்டாயிற்றே, தா்-அந்த, ரஜதாத்ரௌ-வெள்ளிமலையாகிற கைலாஸபர்வதத்தில், பத்யா சா்-பதியுடன் கூட, விஹரந்தீ-விஹாரம் செய்பவளாயும், அம்புருஹாக்ஷீ-தாமரைக் கண்ணுள்ளவளாயும் உள்ள, அம்பா-தாயாரான, கௌரீ-கௌரியை, அஹ்-நான், மீடே-ஸ்துதிக்கிறேன்.

உதரத்தில் கர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அது கிரமப்படி வளர்ந்து வெளிப்படவேண்டிய ஸமயம் வந்தபோது அதை வெளிப் படுத்தாமல் எப்படி தாயாரால் இருக்க முடியாதோ அப்படியே தான் ஜீவர்களின் கர்ம பலன்கள் ஏற்பட்டு தீரவேண்டியதற்காக ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியாதி கார்யங்களை ஜகன்மாதா செய்ய வேண்டியதாகவிருக்கிறது. இதனால் அவளுக்கு எவ்வித சிரமமாவது ஸுகதுக்காதி தோஷ ஸம்பந்தமாவது கிடையாத படியால் அவள் பகவானுடன் ஆனந்தமாகவே இருந்துவருகிறாள்.

உலகத்தில் தாயார் வயிற்றிலுள்ள சிசு தாயாரைவிட வேறு ஜீவன். பிறந்த பிற்பாடு வேறு ஜீவன் தான் என்பது வியக்தமாகவே தெரிகிறது. ஜகத் அம்பாளின் கர்ப்பத்திலுள்ள முட்டை போல் தான் என்றால் ஜகத்திற்குத் தனியாக இருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஏற்படக்கூடியதால் அதை நிராகரிப்பதற்காக அடுத்த சுலோகம்:—

यस्यामोतं प्रोतमशेषं मणिमाला

सूत्रे यद्वत्कापि चरं चाप्यचरं च ।

तामध्यात्मज्ञानपदव्या गमनीयां

गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ८ ॥

யஸ்யாமோதம் ப்ரோதமஸேஷம் மணிமாலா
ஸூத்ரே யத்வத் க்வாபி சரம் சாப்யசரம் ச ।
தாமத்யாத்மஞானபதவ்யா கமநீயாம்
கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

यद्वत् - எவ்விதம், मणिमाला-ரதனங்களின் வரிசை, सूत्रे-கயிற்றில் இருக்கிறதோ அவ்விதம், चरं च-அசையும் பொருளும், अचरं च अपि-அசையாப்பொருளும், कापि-எங்கிருந்தாலும், अशेषं-பாக்கியன்னியில், यस्यां-எவளிடத்தில், ओतं-குறுக்கேயும், प्रोतं-நெடுகிலும் ஊடுருவியிருக்கின்றதோ, तां-அந்த, अध्यात्म-ஆத்மதத்வ விஷயமான, ज्ञानपदव्या-ஞான வழியாக, गमनीयां-அடையவேண்டியவளாயும், मम्बुरुहाक्षी-தாமரைக்கண்ணுள்ளவளாயும் உள்ள, अम्बा-தாயாரான गौरी-கௌரியை, अहं-நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

கயிற்றில் எப்படி மணிகள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அதுபோல் என்பதினால் உலகம் உலைந்து சிதறிப்போகாமல் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து நிலைக்கும்படிச்செய்யும் தத்வம் அம்பிகை என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் அந்த திருஷ்டாந்தத்தில் கயிறு வேறு, மணிகள் வேறு என்றமாதிரி அம்பிகைக்கும் ஜகத்திற்கும் வேற்றுமையுண்டென்று நினைத்துவிடக்கூடா தென்பதற்காக நூல் எப்படி வஸ்திரத்தில் இப்படியும் அப்படியுமாக இருந்துகொண்டிருக்கின்றதோ, அதுபோலவே உலகத்தில் உள்ள ஸகல பதார்த்தங்களிலும் அம்பாள் வியாபித்திருக்கிறாள் என்கிறார். எப்படி வஸ்திரம் என்பதற்கு நூலைத் தவிர வேறு

ஸத்தை கிடையாதோ, எப்படி நூலை உருவிவிட்டால் வஸ்திரமே இல்லாமல் போய்விடுமோ, அதேமாதிரி ஜகத்திற்கு அம்பாளைத் தவிர்த்து ஸத்தை கிடையாது, அதிலிருந்து அம்பாளைப்பிரித்தால் ஜகத்தேயிராது, ஆகையால் ஜகத் என்பதே அம்பாளின் மாயிக்மான தோற்றமே தவிர வேறில்லை. இவ்விஷயம் நன்கு அனுபவத்திற்கு வரவேண்டுமானால் வேதாந்த விசாரத்தில் இறங்கி சிரவண மனஞதிகளைச் செய்யவேண்டும் என்பதையும் இங்கே காட்டியிருக்கிறார். (8)

ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி மிகப்பெரிய கார்யமாயிருப்பதால் அதற்கு பராசக்தி தேவையாயிருக்கலாம். ஸாமான்யமான உலக நடவடிக்கைகளுக்கு இங்குள்ள ஜீவர்களுடையவோ பதார்த்தங்களுடையவோ சக்தி போதாதாவென்றால் அந்த சக்தியும் அவளை சேர்ந்ததுதான். கல்வில் கெட்டியாயிருக்கும் சக்தி, ஜலத்தில் திரவமாயிருக்கும் சக்தி, அக்னியில் சுடும் சக்தி முதலிய எல்லா சக்திகளும் அவளுடையதே. அவளே தான் கல்லாகவும் ஜலமாகவும் அக்னியாகவும் மற்றும் பலவிதமாகவும் இருப்பவள். அப்படியே சேதனர்களும் அவர்களிடமுள்ள இச்சை, ஞானம், கிரியை முதலிய சக்திகளும் அவளேதான் **चिच्छक्तिश्चेतनारूपा, जडशक्तिर्जडात्मिका** என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லிய படி ஸகலவிதமான சக்திகளும் அவளுடையவைகளே. அவளுடைய வியாப்தியில்லாமல் எதுவும் யாரும் சக்தியுள்ளவர்களாக இருக்கமுடியாது. அவள் ஸர்வமங்களருபினியாயிருந்து யார் யார் எப்படி எப்படி தன்னை ஆரதிக்கிறார்களோ அததற்குத் தக்கபடி பலன்களைக் கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கிறாள் என்பதைக்

नानाकौरैः शक्तिकदम्बैर्भुवनानि

व्याप्य स्वैरं क्रीडति येयं स्वयमेका ।

कल्याणीं तां कल्पलतामानतिभाजां

गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ९ ॥

நானாகாரை:

வ்யாப்ய ஸ்வைவரம் க்ரீடதி யேயம் ஸ்வயமேகா ।

கல்யாணீம் தாம் கல்பலதாமாநதிபாஜாம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹ்மீடே ॥

யா-எந்த, ஐய்-இவள், சுவய்-தான், एका-ஒருவளாயிருந்து
கொண்டு, नाना-பலவித, आकारै:-ரூபங்களுள்ள, शक्ति-சக்தி
களினுடைய, कदम्बै:-கூட்டங்களினால், भुवनानि-உலகங்களை, व्याप्य-
வியாபித்துக்கொண்டு, स्वैர்-ஸ் வ த ந் தி ர மாக, क्रीडति-விளையாடு
கிறாளோ, तां-அந்த, कल्याणी-ஸர்வகல்யாண ரூபினியாய், आनति-
भाना-நமஸ்காரம் செய்கிறவர்களுக்கு, कल्पवृता-கல்பலதை போல
விரும்பினதையெல்லாம் கொடுக்கக் கூடியவளாய், अम्बुरुहाक्षी-
தாமரை நேத்திரமுள்ளவளாய் இருக்கும், अस्वा-தாயாரான, गौरी-
கௌரியை, अहं-நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

தன்னுடைய விபூதிகளினாலேயே ஸகல உலகங்களையும்
வியாபித்துக்கொண்டு லீலையாகவே ஜகத்வியாபாரத்தை நடத்
திக்கொண்டிருக்கிற அம்பிகையை அண்டினவர்களுக்கு ஸர்வ
கேசமமும் உண்டாகும். ஆனால், பக்தர்களுடைய கோரிக்கை
கேசமத்தில் மாத்திரம் என்பதில்லை, ஸுகத்தை அபேக்ஷிக்
கிறதுபோலவே துக்க நிவிருத்தியையும் அபேக்ஷிப்பார்கள்.
வாஸ்தவத்தில் அந்த ஸுகமும் ஸம்பாதிக்கிற காலத்திலும்,
அனுபவ காலத்திலும் முடிந்த காலத்திலும், கவனித்துப் பார்த்
தால் துக்கத்தையே கொடுக்கக்கூடியதாயிருப்பதால், அதை
அபேக்ஷிப்பதும் உசிதமில்லைதான். இவ்விதமாக ஸுகத்தை
யடையவோ துக்கத்தை விலக்கவோ வேண்டுமென்ற எண்ணமே
ராகத்தினாலும் துவேஷத்தினாலும் ஏற்படுகிறது. இவ்விதமென்ற
கூடும் காரணம் ஆசையென்பது. அதை நிவிருத்தி செய்துவிட்டால்
தன்னைத்தவிர வேறு எந்த பதார்த்தத்திலும் ராகமோ,
துவேஷமோ ஏற்படாது, ஸ்வரூப ஸுகமான நித்யாநந்தம்
தானாகவே பிரகாசிக்கும். அந்த ஆசையையும் அதனால் ஏற்படும்
கஷ்டங்களையும் விலக்கிவிடுவதற்கும் அம்பிகையின் பாதார
வந்தானுஸந்தானமேதான் ஸாதனம். (9)

आशापाशक्लेशविनाशं विदधानां

पादाम्भोजव्यानपराणां पुरुषाणाम् ।

ईशामीशार्धाङ्गहरां तामभिरामां

गौरीमम्बाम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ १० ॥

ஆஸா பாஸ க்லேஸ விநாஸம் விததாநாம்
பாதாம்போஜ த்யாநபராணம் புருஷாணம் ।
நஸாமீஸார்த்தாங்கஹராம் தாமபிராமாம்
கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

ஆசா-ஆசையாகிய, பாச-கட்டினால் ஏற்படும், க்லேச-கஷ்டங்
களினுடைய, விநாச-நாசத்தை, பாடாம்போஜ-பாதபத்மங்களின், ட்யாந-
த்யானத்தில், பாஸா-ஈடுபட்டிருக்கும், புருஷா-மனிதர்களுக்கு,
விததாநா-செய்து கொடுப்பவளாயும், இஸா-பரமேசுவரியாயும், இஸ-
பரமேசுவருடைய, அஹ-பாதி, அஹ-சரீரத்தை, ஹா-ஈடுத்துக்கொண்ட
வளாயும், அமிராமா-வெகுமனேஹரமாயுள்ளவளாயும், அம்புருஹா-
தாமரைக்கண்ணுடையவளாயும் இருக்கும், வா-அந்த, அவா-தாயாரான,
கிரீ-கௌரியை, அஹ-நான், இஹ-ஸ்துதிக்கிறேன்.

முன்னால் 3, 6, 7 சுலோகங்களில் அம் பி கை யை பரம
சிவனுடைய பத்னியாக வர்ணித்துவிட்டபடியால் அவளுடைய
ஸ்வரூபம் வேறுதானே என்ற ஸந்தேகத்திற்கு இடமன்னியில்
இந்த சுலோகத்தில் சக்தியும் சக்தனும் சேர்ந்து ஒரே தத்வமே
தவிர வேறல்லவென்பதைத் து ல க் கி அர்த்தநாரீசுவர
அவஸரத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார். (10)

இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாராயணம் செய்வதால் ஏற்படும்
பலனைக் கடைசியான 11வது சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்:—

प्रातःकाले भावविशुद्धः प्रणिधाना-
द्भक्त्या नित्यं जल्पति गौरीदशकं यः ।
वाचां सिद्धिं संपदमग्रयां शिवभक्तिं
तस्यावश्यं पर्वतपुत्री विदधाति ॥ ११ ॥

ப்ராத:காலே பாவ விஸுத்த: ப்ரணிதாநாத்
பக்த்யா நித்யம் ஜல்பதி கௌரீ தஸகம் ய: ।
வாசாம் ஸித்திம் ஸம்பதமக்ர்யாம் சிவ பக்திம்
தஸ்யாவச்யம் பர்வதபுத்ரீ விததாதி ॥

ய:-எவர், நியம்-பிரதிதினம், பாத:காலே-காலை வேளையில், ப்ரணி-
 யானாத் -ஏகாக்ரமாக தியானம் செய்து, பாத-எண்ணத்தில், விசுஷ:-
 நல்ல சுத்தியுள்ளவனாய், பக்யா-பக்தியோடு, ருரிதக்-கௌரீ
 ஸம்பந்தமான பத்து சுலோகங்களை, ஜபதி-சொல்கிறோடு, தச-
 அவனுக்கு, வாசா-வாக்குகளுடைய, சிதி-ஸித்தியையும், அயா-
 மேலான, சந்த-ஸம்பத்தையும், சிவபக்தி-சிவபக்தியையும், பவ-
 புரி-பர்வத ராஜபுத்திரியான கௌரீதேவி, அவய-கட்டாயமாக,
 விததி-கொடுக்கிறாள்.

பத்து சுலோகங்கள் கொண்ட 'கௌரீ தசகம்' என்ற இந்த
 ஸ்தோத்ரத்தை மனதில் கெட்ட எண்ணங்களில்லாமல் சுத்த
 மான மனத்துடனும் ஏகாக்ர புத்தியுடனும் அதாவது வேறு
 ஒன்றிலும் மனதைச் செலுத்தாமல் இதில் கூறப்பட்டபடி
 கௌரியின் ஸ்வரூபத்திலேயே மனதைச் செலுத்திக்கொண்டு
 பக்தியுடன் ப்ரதிதினம் காலையில் பாராயணம் செய்பவருக்கு
 வாக்களித்தி, சிறந்த ஐசவர்யம், ஞானதாதாவான பரமசிவனிடம்
 பக்தி இவை எல்லாவற்றையும் கட்டாயம் அருள்புரிகிறாள். எந்த
 ஸ்தோத்ரத்தைப் பாராயணம் செய்தாலும் அந்தரங்ககத்தி,
 பக்தி, ஐகாக்ரயம் இம்முன்றும் அவசியமாக இருக்கவேண்டும்.

கௌரீதசகம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

३. श्रीत्रिपुरसुन्दर्यष्टकम् ॥

ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம்

[சித்ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை மூடிக்கொண்டு தானே ஆத்மா போல் பிரகாசித்து வருகிற ஜடமான ஸ்தூல-ஸூக்ஷ்ம-காரண சரீரங்களுக்கு அழகைக்கொடுப்பது அந்த ஆத்மாவின் சித் சக்தியேயாகும். இம்முன்று சரீரங்களையும் மூன்று புரங்களாக பாவித்து அந்நகரங்களை சோபிக்கவைக்கிறவளாக அந்த சித் சக்தியை பாவிக்கும்போது அவளுக்கு த்ரிபுரஸுந்தரி என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. அந்த சக்தியின் வலிமையினால்தான் அம் மூன்று சரீரங்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற கட்டி விருந்து விடுதலையடைய வேண்டியிருக்கிறது. அம்முப்புரங்களை யும் நாசம் செய்து ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்ஸாக விளங்கும் சுத்தமான சைதன்யமே பரமசிவனாகும். அவ்வித சித்சக்தியை த்ரிபுர ஸுந்தரி என்ற அவஸரத்தில் இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் ஸ்துதிக்கிறார். ஆனால் இதில் அவள் உபாஸகர்களுக்காக தரித்திருக்கும் திவ்யமான மூர்த்தியையே வர்ணிக்கிறாரே தவிர அவளுடைய தத்வத்தை எடுத்துச்சொல்லவில்லை. அவளுடைய ரூபலாவண்யம், கருணை, பெருமை, ஸௌலப்யம் இவைபோலுள்ள மனோஹரமான அம்சங்களில் மனஸ் ஈடுபட்டு அம்பிகையை தியானம் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவளுடைய தத்வம் தானாகவே விளங்குமென்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரின் தாத்பர்யம்.]

कदम्बवनचारिणीं मुनिकदम्बकादम्बिनीं

नितम्बजितभूधरां सुरनितम्बिनीसेविताम् ।

नवाम्बुरुहलोचनां अभिनवाम्बुदश्यामलां

त्रिलोचनकुटुम्बिनीं त्रिपुरसुन्दरीं आश्रये ॥ १ ॥

கதம்பவந சாரிணீம் முநி கதம்ப கா தம்பிரீம்.

நிதம்ப ஜித பூதராம் ஸுர நிதம்பிரீ ஸேவிதாம் ।

நவாம்புருஹ லோசநாம் அபிநவாம்புத ச்யாம்பளாம்

த்ரிலோசந குடும்பிரீம் த்ரிபுரஸுந்தரீமாச்யே ॥

கடஸ்வ-வன-चारिणी-கதம்ப வனத்தில், ஸஞ்சரிப்பவளாயும், **சுனி-கடஸ்வ-कादम्बिनी** - முனிவர்களின் கூட்டத்திற்கு (அனுக்ரஹத்தை வர்ஷிக்கும்) மேகம் போலுள்ளவளாயும், **நிதஸ்வ-जित-भूधरा**-நிதம்ப பிரதேசத்தால் மலையை ஜயித்தவளாயும், **சுர-नितम्बिनी-सेविता**-தேவ ஸ்திரீகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவளாயும், **நவ-अम्बुरुह-लोचना**-புதிதாய் மலர்ந்த தாமரைபோலுள்ள கண்களையுடையவளாயும், **अभिनव-अम्बुद-इयाम्बा**-புதிதாய் ஏற்பட்ட மேகம்போல் சியாமளவண்ணமுள்ளவளாயும், **त्रिलोचन कुटुम्बिनी**-மூக்கண்ணனான பரமேசுவருக்கு பத்னியாயும் உள்ள, **त्रिपुरसुन्दरी**-த்ரிபுரஸுந்தரியை, **आश्रये**-ஆசிரயிக்கிறேன்.

கதம்ப மரங்கள் மிகுந்ததான வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பவள். மேகங்கள் மழையைப்பொழிந்து தாபத்தைப் போக்குவதுபோல காட்டிலிருந்துகொண்டு தன்னை நினைக்கும் முனிகணங்களின் ஆத்யாத்மிகாதி தாபங்களைப் போக்குகிறாள் அம்பிகை. அவளுடைய நிதம்ப பிரதேசம் பெரியதாயும் கடினமாயுமுள்ளது. தேவஸ்திரீகளெல்லோரும் அவளை ஸேவிக்கிறார்கள். புதிதாக மலர்ந்த தாமரைபோல் அழகிய கண்களுள்ளவள். புதிய நீருண்ட மேகம்போன்ற காந்தியுள்ளவள். மூக்கண்ணனான பரமசிவனின் பத்னி. இந்த த்ரிபுரஸுந்தரியை சரணமடைகிறேன். **नीपोपवनवति** என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில் ஆசார்யாரும் 'कदम्बवनवासिनी' 'कादम्बकान्तास्वाप्तप्रिये' என்று சியாமளா தண்டகதத்தில் காளிதாஸனும் கூறியுள்ளார்கள். மூக்கண்ணன் தனது முன்னுருவது நெற்றிக்கண்ணால் காமனை எரித்தார். அவருடைய குடும்பினி-மனைவி என்பதால் அவர் கோபத்தை அடக்கி அவர் மனதிற்கு இன்பமுட்டும் தன்மையுள்ளவள் என்று தெரிகிறது. ஆதலால் அம்பிகையின் அருள் பெற்றவருக்கு பரமசிவனின் ப்ரஸாதமும் கிடைக்கும். (1)

कदम्बवनवासिनीं कनकवल्लकीधारिणीं

महार्हमणिहारिणीं मुखसमुल्लसद्धारुणीम् ।

दयाविभवकारिणीं विशदरोचनाचारिणीं

त्रिलोचनकुटुम्बिनीं त्रिपुरसुन्दरीं आश्रये ॥ २ ॥

கதம்பவந வாஸிநீம் கநகவல்லகீ தாரிணீம்
மஹார்ஹ மணி ஹாரிணீம் முக ஸமுல்லஸத்
வாருணீம் ।

தயா விபவ காரிணீம் விஸுதரோசநாசாரிணீம்
த்ரிலோசந குடும்பிநீம் த்ரிபுரஸுந்தரீமர்சரயே ॥

कदम्ब.वन-वासिनी-கதம்பவனத்தில் வஸிப்பவளாயும், कनक-
वल्लकी धारिणी-ஸுவர்ணமயமான வீணுவாத்யத்தை தரித்திருப்ப
வளாயும், महाह-मणि-हारिणी-மிகவும் மதிப்புள்ள ரத்னங்களாலான
மாலையுடையவளாயும், मुख-समुल्लसद्-वारुणी-வாயில் நன்கு
சோபிக்கும் ஸுரையோடு கூடியவளாயும், दया-विभव-कारिणी-
தையயினால் ஐசவர்யத்தைக் கொடுப்பவளாயும், विशद-रोचना-चारिणी-
சுத்தமான கோரோசனையை உபயோகிக்கிறவளாயும், त्रिलोचन-
कुटुम्बिनी-முக்கண்ணன் பத்தினியாயும் உள்ள, त्रिपुरसुन्दरी-
த்ரிபுரஸுந்தரியை, आश्रये-ஆசிரயிக்கிறேன்.

கதம்பவனத்தில் வஸிப்பவள் ஸுவர்ணமயமான வீணு
வாத்யத்தை கையில் தரித்துக்கொண்டு வாசிப்பதன் மூலம் தன்
பரத்தாவான பரமசிவனை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாள். அவள்
கழுத்தில் அணிந்துகொண்டிருக்கிற மாலையிலுள்ள ஒவ்வொரு
ரத்னமும் விலைமதிக்கமுடியாதது. வாருணி என்ற சிறந்த
மத்யத்தின் வாசனை முகத்தில் வீசுகிறது. கருணையினால் பக்தர்
களுக்கு எல்லா ஐசவர்யங்களையும் அருளுகிறாள். சுத்தமான
கோரோசனையை உபயோகிக்கிறாள். முக்கண்ணன் பத்னியான
இந்த த்ரிபுரஸுந்தரியை ஆசிரயிக்கிறேன். இந்த சுலோகத்
திலும் சுவது சுலோகத்திலும் வீணுபாணியாக த்ரிபுரஸுந்தரியை
வர்ணிக்கிறார். (2)

कदम्बवनशालया कुचभरोल्लसन्मालया

कुचोपमितशैलया गुरुकृपालसद्देलया ।

मदारुणकपोलया मधुरगीतवाचालया

कयाऽपि घननीलया क्वचिता वयं लीलया ॥ ३ ॥

கதம்பவந ஸாலயா குசபரோல்லஸன்மாலயா

குசோபமிதஸைலயா குருக்ருபாலஸத்வேலயா ।

மதாருண கபோலயா மதுரகீதவாசாலயா

கயா஽பி கநநீலயா கவசிதா வயம் லீலயா ||

கதம்பவன-சாலயா- கதம்பவனத்தை இருப்பிடமாயுள்ளவளும்,
குசும-உலசத்-மாலயா-ஸ்தனங்களில் நன் கு சோபிக்கிற மாலைக
ளோடு கூடியவளும் **குசு-உபமித-சைலயா-**குன்றுகளுக்கு ஸமமான
ஸ்தனங்களையுடையவளும் **சுருகா-லசத் வேலயா-** மி கு தி யா ன
கருணையின் பிரகாசமான எல்லை போலுள்ளவளும் **மத-அருண-கபோலயா-**
மதத்தினால் சிவந்த கன்னங்களையுடையவளும் **மதுர-மீத-வாசாலயா-**
வெகு அழகாக பாட்டுகளைப்பாடுகிறவளும் **வன-நீலயா-**மேகம் போல்
நீலவர்ணமுள்ளவளுமான **கயா஽பி-**வார்ணிக்க முடியாத ஏதோஒரு
லீலயா-விளையாட்டினால் **வய-நாங்கள் கவசிதா:-**கவசம் போட்டாற்
போல் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

கதம்பவனத்தில் ஸாந்தியம்கொண்டு பிரகாசிக்கிறவள்.
கழுத்தில் அணிந்துகொண்டுள்ள முக்தாஹாரம் ஸ்தனங்களின்
மேல் விளங்குகிறது. ஸ்தனங்களோ மலைகள்போல் பருத்தும்
கடினமாகவுமுள்ளன. அவளிடமுள்ள கருணை ஸமுத்ரம்போலும்
அவள் அதன் கரை போலும் விளங்குகிறாள். மாதக திரவ்யங்களை
உபயோகிப்பதால் கன்னம் சிவந்து விளங்குகிறது. அவள் பேசும்
மொழி இனிமையான பாட்டுப்போல உள்ளது 'ஸரஸ்வதி வீணை
வாசிக்கும்பொழுது அதைக் கேட்டு சந்தோஷமிகுதியால்
அம்பாள் சொன்ன 'சாஸு' என்ற வார்த்தையின் நாதம் வீணை
நாதத்தை தோற்கடித்துவிட்டது' என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில்
கூறுகிறார். இம்மாதிரியான உருவத்தை பக்தர்களுக்கருள்புரிய
அம்பிகை விளையாட்டாகவே எடுத்துக்கொள்கிறாள். இதை
தியானம் செய்வதன் மூலம் எங்களுக்கு இந்த ஸ்வருபம்
கவசமாக பாதுகாப்பாக அமைந்துவிட்டது. இனி ஸம்ஸாரத்
துன்பங்கள் ஒன்றும் எங்களிடம் நெருங்கமுடியாது. (3)

கதம்பவனமத்யகா கனகமண்டலோபஸிதா

பட்புரஹவாசினி சததசித்ரஸௌமினிம் ।

விஹிதஜபாருசி விக்ரவந்ரகூடாமணி

திலோதனகூடமினி திபுரஸுந்தரிமாஸ்யே || 4 ||

கதம்பவநமத்யகாம் கநகமண்டலோபஸ்திதாம்

ஷடம்புருஹவாஸிநீம் ஸததஸித்தஸௌதாமிநீம் ।
விடம்பிதஜபாருசிம் விகசசந்த்ரகூடாமணிம்

த்ரிலோசன குடும்பினீம் த்ரிபுரஸுந்தரீமாச்ரயே ॥

கதம்ப-வந-மத்யகாம்—கதம்பவனத்தின் மத்தியில் இருப்பவளாயும்,
கநக-மண்டல-உபஸ்திதாம்—ஸுவர்ண மண்டலத்தில் இருப்பவளாயும்,
ஷட்-அம்புருஹ-வாஸினீ—(மூலாதாரம் முதலான ஆறு சக்கிரங்களாகிற)
ஆறு பத்மங்களில் வசிக்கிறவளாயும், **ஸதத-சித்-சௌமினீ**—எப்
பொழுதும் நிலையாக இருக்கிற மின்னல்போலுள்ளவளாயும், **விடம்பித-
ஜபா-ருசி**—ஜபாபுஷ்பத்தின் காந்திக்கு ஒப்பானவளாயும், **விகச-வந்-
கூடாமணி**—பிரகாசமான சந்திரனை சிரஸில் அலங்காரமாக தரிப்பவளாயும்,
விலோசன-குடும்பினீ—முக்கண்ணனின் பத்னியாயுமுள்ள, **த்ரிபுரஸுந்தரீ**—
த்ரிபுரஸுந்தரியை, **ஆச்ரயே**—ஆச்ரயிக்கிறேன்.

கதம்பவனத்தில் நடுவில் இருப்பவள். ஸுவர்ணமண்டலத்
தில் அல்லது ஸுவர்ணம்போல் காந்தியுள்ள மண்டலத்தில்
ஸாந்தியம் கொண்டவள். நம் சரீரத்தில் உள்ள மூலாதாரம்,
ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரம், அநாஹதம், ஆஜ்ஞா, விசுத்தி
என்னும் தாமரை போன்ற ஆறு சக்கரங்களில் வெவ்வேறு
அவஸரமாக வசிப்பவள். நாம் காணும் மின்னல் தோன்றி
மறைந்துவிடுகிறது. மின்னல் நிலையாக இருக்குமானால் அதன்
காந்தியை அம்பாருக்கு உபமானமாகச் சொல்லலாம்.
செம்பரத்திப் பூப்போல் சிகப்பாக பிரகாசிப்பவள். பிரகாச
முள்ள சந்திரனை சிரஸில் குடாமணியாக தரித்திருக்கிறாள்.
இந்த முக்கண்ணன் பத்னியான த்ரிபுரஸுந்தரியை ஆச்ரயிக்
கிறேன். (4)

இவ்விதமாக நான்கு சுலோகங்களில் அம்பிகையை கதம்ப
வனத்திலிருப்பதாக வர்ணித்துவிட்டு அவளுடைய திவ்ய
மூர்த்தியை மாத்திரம் மேல் முன்று சுலோகங்களால் வர்ணிக்
கிறார்:—

குச்சாश्वितविपश्चिकां कुटिलकुन्तलालंकृतां

कुशेशयनिवासिनीं कुटिलचित्तविद्वेषिणीम् ।

मदारुणविलोचनां मनसिजारिसंमोहिनीं

मतङ्गमुनिकन्यकां मधुरभाषिणीमाश्रये ॥ ५ ॥

குசாஞ்சித விபஞ்சிகாம் குடிலகுந்தளாலங்க்ருதாம்
குசோஸயநிவாஸநீம் குடிலசித்தவித்வேஷிணீம் 1
மதாருணவிலோசநாம் மநஸிஜாரிஸம்மோஹிநீம்
மதங்கமுநிகந்யகாம் மதுரபாஷிணீமாச்ரயே ॥

குச-அஞ்சித-விபஞ்சிகா-ஸ் த ன த் தி ல் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற
வீணையுடையவளும், குடில-குந்தலாலங்குதா-சுருண்ட கேசங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்டவளும், குசோஸய-நிவாஸினி-தாமரையில் வ ளி ப்
ப வ ளு ம், குடிலசித்த-விஷிணி-கோணலான புத்தியுள்ளவர்களை
வெறுப்பவளும், மதாருண-விலோசனா-மதத்தினால் சிவந்த கண்களை
யுடையவளும், மநசிஜாரி-சம்மோஹினி-மன்மதனின் ச த் ரு வ ன
பரமேசுவரரை நன்கு மோஹிக்கச் செய்பவளும், மதங்க-முனி-கன்கா-
மதங்க மஹர்ஷியின் புத்திரியும், மதுர-பாஷிணி-அழகாகப் பேசுகிறவளு
மான தேவியை, அாசுர-ஆசிரயிக்கிறேன்.

அம்பிகை வீணையை மார்பில் சாத்திக்கொண்டிருப்பதால்
அது ஸ் த ன பிரதேசத்திலும் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.
அவளுடைய சுருண்ட கேசங்களே ஆபரணம்போல் விளங்குகிறது.
தாமரைப்பூவில் வாஸம் செய்பவள். அல்லது பக்தர்களின்
ஹிருதய கமலத்தில் வளிப்பவள் நேர்மையில்லாமல் வஞ்சிக்கும்
புத்தியுள்ளவர்களை வெறுப்பவள். (கேசத்திலுள்ள கௌடில்யம்
அலங்காரமாகிறது. இது பு த் தி யி லி ரு க் கு ம ன னால் அவன்
முன்னேற முடியாது) மதத்தால் கண்கள் சிவந்திருக்கின்றன.
காமனை எரித்த பரமசிவனும் இந்த அம்பாளின் உருவத்தைக்
கண்டு அதிலும் கண் பார்வையைக் கண்டு மயங்குகிறார். மதங்க
முனிவரின் பெண்ணாக அவதரித்தவள் இனிமையாகப் பேசுபவள்
இந்த அம்பிகையை ஆசிரயிக்கிறேன். (இந்த ஸ்தோத்திரத்தில்
மாதங்கியின் ஸ்வரூபம் அதிகமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
மந்திரசாஸ்திரத்தில் மாதங்கியை ச்யாமனையாகவும் வீணையை
தரித்தவளாகவும் கதம்பவனத்தில் வசிப்பவளாகவும் வர்ணிக்கப்
பட்டிருக்கிறது. க ளி த ன னு ம் சியாமளாதண்டகத்தில்
சியாமனையை இவ்வாறே வர்ணிக்கிறார்.)

स्मरेत्प्रथमपुष्पिणीं रुधिरविन्दुनीलाम्बरां
गृहीतमधुपात्रिकां मदविघूर्णनेत्राञ्चलाम् ।
घनस्तनभरोन्नतां गलितचूलिकां श्यामलां
त्रिलोचनकुटुम्बिनीं त्रिपुरसुन्दरीमाश्रये ॥ ६ ॥

ஸ்மரேத்ப்ரதமபுஷ்பிணீம் ருதிரபிந்துநீலாம்பராம்
க்ருஹீத மதுபாத்ரிகாம் மதவிஈர்ண நேத்ராஞ்சலாம் ।
கநஸ்தநபரோந்நதாம் களிதசூளிகாம் ச்யாமளாம்
த்ரிலோசநகுடும்பிநீம் த்ரிபுரஸுந்தரீ மாச்யே ॥

स्मर-इत्-प्रथम-पुष्पिणीं-மன்மதன்வரும் குறிப்பான முதல் தடவை
புஷ்பவதியானவளும், रुधिर-विन्दु-नीलाम्बरां-ரக்தம்போல் சிவப்பான
புள்ளிகளுடன்கூடிய நீலமான சேலையுடையவளும், गृहीत-मधुपात्रिकां-
மதுபாத்திரத்தை கிரஹித்துக்கொண்டிருப்பவளும், मद-विघूर्ण-नेत्र-
मञ्चलां-மதத்தினால் சுழலுகின்ற கண்களின் ஓரங்களுடையவளும்,
घन-स्तन-भर-उन्नतां-கனமான ஸ்தனங்களின் பாரத்தினால் நிமிர்ந்திருப்
பவளும், गलित-चूलिकां-அவிழ்ந்த கேசங்களையுடையவளும், श्यामलां-
சியாமவர்ணமுள்ளவளும், त्रिलोचन-कुटुम्बिनीं-மூக்கண்ணனின் பத்னி
யுமான, त्रिपुरसुन्दरीं-த்ரிபுரஸுந்தரியை, आश्रये-ஆசிரயிக்கிறேன்.

முதல் தடவையாக ருதுவானவள். சிகப்புப் புள்ளியுடன்
கூடிய நீலாம்பரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கையில்
மத்யபாத்ரத்தை தரித்துக்கொண்டு அதை பானம் செய்கிறாள்.
மதலாஹிரியால் கண்கள் சுழலுகின்றன. பருத்தும் பெரியதும்
நெருக்கமுள்ள துமான ஸ்தனபாரங்களால் நிமிர்ந்து இருப்பவள்.
கேசங்கள் அவிழ்ந்திருக்கின்றன. சியாம வர்ணமுள்ளவள்.
மூக்கண்ணனின் பத்னியான இந்த த்ரிபுரஸுந்தரியை சரணம்
அடைகிறேன். (6)

सकुंकुमविलेपनामलिकचुम्बिकस्तूरिकां
समन्दहसितेक्षणां सशरचापपाशांकुशाम् ।
अशेषजनमोहिनीमरुणमान्यभूषाम्बरां
जपाकुसुमभासुरां जपविधौ स्मराम्यम्बिकाम् ॥ ७ ॥

ஸகுங்குமவிலேபநாம் அளிகசும்பிகஸ்தூரிகாம்

ஸமந்தஹஸிதேக்ஷணாம் ஸுரசாபபாஸாங்குஸாம் |

அஸேஷ ஜநமோஹிநீம் அருணமால்யபூஷாம்பராம்

ஜபாகுஸுமபாஸுராம் ஜபவிதௌ ஸ்மரேதம்பிகாம் ||

சகுங்கும-விலேபநா—குங்குமப்பூ கலந்து சிவப்பான சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவளும், **அளிக-சும்பிக-ஸ்தூரிகா**—நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகம் அணிந்திருப்பவளும், **சமந்தஹஸிதேக்ஷணா**—மந்த ஹாஸத்துடன் சேர்ந்தபார்வையுடையவளும், **ஸுர-சாப-பாஸ-அங்குசா**—அம்பு, வில், பாசம், அங்குசம் இவைகளையுடையவளும், **அஸேஷ-ஜந-மோஹினி**—ஸகல ஜனங்களையும் மோஹிக்கச் செய்பவளும், **அருண-மால்ய-பூஷா-அஸரா**—சிவந்த மாலைகள், நகைகள், வஸ்திரம், இவைகளையுடையவளும், **ஜபா-குஸும-பாஸுரா**—ஜபா புஷ்பம்போல் பிரகாசிக்கிறவளுமான, **அஸ்விகா**—ஜகந்மாதாவை, **ஜப-விதௌ**—ஜபம் செய்யும்போது, **ஸரமி-**

குங்குமப்பூ கலந்த செந்நிறமான சந்தனத்தை உடலில் பூசிக்கொண்டிருக்கிறாள். நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகம், புன்சிரிப்புடன் கூடிய பார்வை. கரும்பு வில், புஷ்பபாணம், பாசம், அங்குசம் இவைகளை நான்கு கைகளிலும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தனது மாயா சக்தியால் எல்லா ஜனங்களையும் மோஹிக்கும்படி செய்கிறாள். அவள் அணிந்துள்ள மலர் மாலை, ஆபரணங்கள், வஸ்திரம் எல்லாம் செந்நிறமாக உள்ளன. அவள் சரீரமும் செம்பரத்தப்பூப்போல் காந்தியுள்ளது. இவ்விதமான அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை மந்திரங்களை ஜபிக்கும்போது தியானிக்கவேண்டும். (ஸ்ரீ வித்யாமந்திரத்துக்கு இது தியான சுலோகமாக அமைந்துள்ளது. அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் முழுவதும் சிவப்பாயிருக்கிறது என்பதை ஸௌந்தர்யலஹரி 23-வது சுலோகத்தில் கூறுகிறார்.)

(இந்த சுலோகத்தில் வர்ணித்திருக்கிறபடி சிவப்புவர்ணத் துடன் சிவப்பு வஸ்திராபரணதிகளுடன் பிரஸன்ன முகத்துடன் இருப்பதே அம்பிகையின் ஸாதாரணமான மூர்த்தி. முன் சுலோகங்களில் கண்டவை வெவ்வேறு அவஸரங்களைக் குறிக்கின்றன)

முதல் சுலோகத்தில் தேவஸ்திரீகள் அம்பிகையை ஸேவிப்பதாகப் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டது. தேவேந்திரனுடைய பத்னியான சசீதேவியும், ஸர்வலோக பிதாமஹரான பிரஹ்மாவின் பத்னியான ஸரஸ்வதீ தேவியும், ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய பத்னியான லக்ஷ்மீதேவியும் கூட அம்பிகைக்கு பலவித கைங்கர்யங்கள் செய்கிறார்களென்பதை கடைசி சுலோகத்தில் காட்டுகிறார் :—

புரந்தரபுரந்தரிகாசிகுரவந்தஸைரந்தரிகா

பிதாமஹபதிவ்ரதாபடுபடரசர்ச்சாரதாம் ।

சுகுந்தரமணிமணிஸதலக்ரியாகாரிணி

மஜாமி புவநாம்பிகா சுரவதூடிகாசெடிகாம் ॥ ௮ ॥

புரந்தரபுரந்தரிகாசிகுரபந்தஸைரந்தரிகாம்

பிதாமஹபதிவ்ரதாபடுபடரசர்ச்சாரதாம் ।

முகுந்தரமணிமணிஸதலங்கரியா காரிணிம்

பஜாமி புவநாம்பிகாம் ஸுரவதூடிகாசேடிகாம் ॥

புரந்தர-புரந்தரிகா-சிகுர-வந்த-ஸைரந்தரிகா-தேவேந்திரனுடையபத்னி எவளுடைய கேசங்களை பின்னல்போடும் வேலையிலுள்ளவளோ, **பிதாமஹ-பதிவ்ரதா-படுபடரசர்ச்சாரதா**-பிரஹ்மாவின் பத்னி எவளுக்கு அழகான சந்தனத்தைப் பூசுவதில் ஈடுபட்டவளோ, **சுகுந்தரமணிமணி-ஸதல-அலக்ரியா-காரிணி**-மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னி எவளுக்கு ரத்னங்களுடன் பிரகாசிக்கும் அலங்காரத்தை செய்து வைப்பவளோ, **சுர-வதூடிகா-செடிகா**-தேவஸ்திரீகள் எவளுக்கு பரிசாயை செய்கிறவர்களோ, அந்த **புவநாம்பிகா**-ஜகந்மாதாவை, **மஜாமி**-பஜிக்கிறேன்.

தேவேந்திரனின் பிரியநாயகியான இந்திராணி சைரந்தரியா யிருந்து அம்பிகையின் கேசத்தை வாரிப்பின்னி அலங்கரிக்கிறாள். பிரஹ்மாவின் பத்னியான ஸரஸ்வதியும் மிகத்திறமையுடன் உயர்ந்த சந்தனம் தயாரித்து அம்பிகையின் சரீரத்தில் அதைப் பூசும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். மஹாவிஷ்ணுவின் காந்தையான லக்ஷ்மீ ரத்னாபரணங்களால் மிக அழகாக அம்பாளுக்கு அலங்காரம் செய்கிறாள். தேவப்பெண்கள் யாவரும் அம்பிகைக்குச் சேடிகளாக இருந்து பலவிதமாக கைங்கர்யம்

செய்கிறார்கள். அவள் உலகம் முழுவதற்கும் மாதா. எல்லோரும் அவளுக்குக் குழந்தைகள். ஜகன்மாதாவை தியானித்து அவள் அருளைப்பெற்றுவிட்டால் இந்திரன், இந்திராணி, பிரஹ்மா, ஸரஸ்வதி, விஷ்ணு, லக்ஷ்மீ இவர்களின் அருளும் தானாகவே கிடைத்துவிடும். அதற்காகத் தனி முயற்சி தேவையில்லை. ராஜாவின் பிரியத்தைப் பெற்றுவிட்டால் மந்திரி முதலான ஊழியர்களும் அவனிடம் பிரீத்கொள்வார்கள். அம்பிகையின் அருளால் தேவலோக போகம், வித்யை, ஐசவர்யம் எல்லாம் பெறலாம். (8)

ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம் முற்றும்

॥ मन्त्रमातृकापुष्पमालास्तवः ॥

மந்த்ர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம்

[ஐகந்மாதாவான பரமேசுவரிக்கு ஏற்பட்ட உத்தமமான மந்திரமாகிய பஞ்சதசாக்ஷரியை ஜபம் செய்வதற்கு அதிகார மில்லாத ஜனங்களுக்கும் அதன் பிரயோஜனம் ஒருவாறு கிடைக்கட்டும் என்று பரம கருணையுடன் அம்மந்திரத்திலுள்ள அக்ஷரங்களை வரிசையாக ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் முதல் அக்ஷரமாக வைத்து ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் பதினைந்து சுலோகங்கள் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அத்துடன் அம்பிகையை ஸ்ரீசக்ரத்திலோ, விக்ரஹத்திலோ ஆவாஹனம் செய்து பூஜை செய்ய முடியாதவர்களுக்கும் உபயோகப்படும்படி பூஜையின் அம்சங்களாகிய எல்லா உபசாரங்களையும் வரிசையாக இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் அம்பிகைக்கு மானஸமாகவே செய்வதாக வர்ணித்திருக்கிறார் மேலும் உத்தமாதிகாரிகளுக்குக்கூட வெளி ஸாமக்ரிகளை வைத்துக்கொண்டு அம்பாளை ஆராதிப்பதை விட மானஸிகமாக ஆராதிப்பதே சிலாக்கியம் என்றும் சொல்லப் படுகிறது. அந்த்முக்சமாஹ்யா, வஹ்முக்சுதுல்மா, ரஹ்யாக்ரமாஹ்யா ரஹ்ஸ்த்ர்ப்ணத்பிதா, என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதால் தேசம், காலம், வஸ்து, நிமித்தம், மனுஷ்யாள் முதலிய பலவித அம்சங்களை எதிர்பார்த்துச் செய்வதானால் அவைகள் எதிர்பார்க்கிறபடி அமையாது. மானஸிகமாக ஸகல பதார்த்தங்களையும் வெகு உத்தமமாகவே கல்பித்து அம்பாளுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய ஸாத்தியப்படும். சரீர சிரமமில்லை, திரவியச் செலவில்லை, என்ற எண்ணத்துடன் செய்யாமல் சிரத்தா பக்தி புரஸ்ஸரமாக மன முருகி மானஸிகமாக பூஜை செய்தால் அதை அம்பிகை ஏற்றுக் கொள்வாளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அமமுறையிலேயே இவ்வித மானஸிக பூஜா ஸ்தோத்திரங்கள் ஸ்ரீமத் ஆசார்யரால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் அம்பிகையை மானஸிகமாக பூஜை செய்கிறவருக்கு ஏற்படும் பலனை 16வது சுலோகத்திலும், இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் மஹிமையை 17வது சுலோகத்திலும் கடைசியில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச்சொல்கிறார்.]

முதல் சுலோகத்தில் அம்பாளுக்கு ஆஸனம் கல்பிக்கிறார்.:-

कल्लोलोल्लसितामृताब्धिलहरीमध्ये विराजन्मणि-

द्वीपे कल्पकवाटिकापरिवृते कादम्बवाट्युज्ज्वले ।

रत्नस्तम्भसहस्रनिर्मितसभामध्ये विमानोत्तमे

चिन्तारत्नविनिर्मितं जननि ते सिंहासनं भावये ॥ १ ॥

கல்லோலோல்லஸிதாம்ருதாப்தி லஹரீ

மத்யே விராஜன் மணி

தவீபே கல்பக வாடிகா பரிவ்ருதே

காதம்ப வாட்யுஜ்வலே ।

ரத்நஸ்தம்ப ஸஹஸ்ர நிர்மித ஸபா

மத்யே விமானோத்தமே

சிந்தா ரத்ந விநிர்மிதம் ஜநநி தே

ஸிம்ஹாஸனம் பாவயே॥

கல்லுல - ஓலுசிட - அமூதாப்தி - லஹரி-மய்யே - உயர்ந்த அலை
களுடன் பிரகாசிக்கிற அமிருத ஸமுத்திரப் பெருக்கின் மத்தியில்,
விராஜத்-மணித்ரீபே - விளங்குகிற மணித்வீபத்தில், கல்பகவாடிகா-
பரிவ்ருதே- கல்பவிருக்ஷங்களின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும்,
காடம்ப் வாடி-உஜ்வலே - கதம்பவனத்தில் பிரகாசிக்கிற, ரத்ந-ஸ்தம்ப்
சஹஸ்ர-நிர்மித-ஸபா-மய்யே - ரத்னமயமான ஆயிரக்கணக்கான தூண்
களால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஸபா மண்டபத்தின் மத்தியில்,
விமானோத்தமே - உத்தமமான விமானத்தில், சிந்தாரத்ந-விநிர்மித-
சிந்தாமணியால் செய்யப்பட்டிருக்கிற, சிஹாஸனம் - ஸிம்ஹாஸனத்தை,
ஜநநி - தாயே, தே - உனக்கு, பாவயே-மனஸினால் கல்பிக்கிறேன்.

உயர எழுப்பி மோதுகின்ற அலைகளுடன் கூடிய அமிருத
ஸமுத்திரம், அதன் மத்தியில் மணித்வீபம் என்ற தீவு, அதில்
கல்பவிருக்ஷத் தோட்டங்கள், அவைகளின் மத்தியில் கதம்பவனம்,
அதன் மத்தியில் ஆயிரக்கணக்கான ரத்ந ஸ்தம்பங்களுள்ள
மண்டபம், அதன் மத்தியில் உத்தமமான விமானம், அதன்
மத்தியில் சிந்தாமணிமயமான ஸிம்ஹாஸனம்.

தேவியை ஸுமேருபர்வதத்தின் கொடுமுடியிலும், ஸ்ரீநகரத்
திலும், சந்திரபிம்பத்திலும் ஸூர்ய மண்டலத்திலும் அமிருத

ஸாகரத்தின் மத்தியிலும் அன்றெறல்லாம் பலவாறு இருப்பதாகச் சொல்வதுண்டு இங் றே **एणाङ्गानलभानुमण्डललसत्त-श्रीचक्रमध्ये** என்ற அம்சங்களை ஸ்ரீமத் சாபம் எடுத்ததுக்கொண்டிருக்கிறார் இங்கு கூறியுள்ளபடியே **एणाङ्गानलभानुमण्डललसत्त** என்ற ஸௌந்தர்யலஹரீ சுலோகத்திலும் வர்ணித்திருக்கிறார். இந்த புண்ய ஸ்தலத்திற்குப் போய் யாரும் அம்பிகையைப் பூஜைசெய்ய முடியாது. ஆனால் மானஸ பூஜையால் இங்கு இருந்தபடியே மணித்வீபத்திலுள்ள அம்பாளைப் பூஜை செய்யலாம் (1)

இவ்வித மஹிமையுள்ள ஸந்திவேசத்தில் அம்பிகையிருப்பதாக பாவித்து தியானத்திற்காக அவளுடைய திவ்ய மூர்த்தியை அடுத்த சுலோகத்தில் வர்ணிக்கிறார்:—

**एणाङ्गानलभानुमण्डललसत्त-श्रीचक्रमध्ये स्थितां
बालार्कद्युतिभासुरां करतलैः पाशांकुशौ विभ्रतीम् ।
चापं बाणमपि प्रसन्नवदनां कौसुम्भवस्त्रान्वितां
तां त्वां चन्द्रकलावतंसमकुटां चारुस्मितां भावये ॥ २ ॥**

ஏணங்காநல பாநு மண்டல லஸத்
ஸ்ரீசக்ரமத்யே ஸ்திதாம்
பாலார்க்க த்யுதி பாஸுராம் கரதலை:
பாஸாங்குஸௌ பிப்ரதீம் ।
சாபம் பாணமபி ப்ரஸந்ந வதநாம்
கௌஸும்ப வஸ்த்ராந்விதாம்
தாம் த்வாம் சந்த்ரகலாவதம்ஸ மகுடாம்
சாநு ஸ்மிதாம் பாவயே ॥

एणाङ्ग-अनल-भानु-मण्डल-लसत्त - श्रीचक्र-मध्ये - மாணையடையாளமாயுள்ள சந்திரன், அக்னி, ஸூர்யன் இவர்களின் மண்டலம் போல் பிரகாசிக்கிற ஸ்ரீ சக்ரத்தின் மத்தியில், **स्थितां** இருப்பவளும், **बालार्क-द्युति-भासुरां** - காலை ஸூர்யனின் காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிறவளும், **करतलैः**-கைகளின் தலங்களால், **पाश-अंकुशौ**-பாசத்தையும் அங்குசத்தையும், **चापं**-தனுஸையும், **बाण अपि**-அம்பையும்கூட, **विभ्रतीं** - தரிக்கிறவளும், **प्रसन्न-वदनां** - பிரஸன்னமான முகத்தை

யுடையவளும், **கௌசும-வசாந்விதா** - சிவப்பு வஸ்திரத்தோடு கூடியவளும், **சந்திர-கலா-அவதஸ-மகுடா** - சந்திரகலையை ஆபரணமா யுடைய கிரீடத்தையுடையவளும், **சாரு-சிதா** - அழகான மந்த ஹாஸத்துடன் கூடியவளுமான, **தா** - அந்த **த்யா** - உன்னை **भावये** - மனஸிஞல் பாவிக்கிறேன்.

உலகில் பிரகாசமுள்ளவை சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், அக்னி மண்டலம். பூரி சக்ரமும் இவைகள் போல் மிகுந்த பிரகாச முள்ளது. அதன் நடுவில் அம்பாள் இருக்கிறாள். காலையில் உதித்த சூரியனின் கிரணம்போல் ஒளியுடன் விளங்குபவள் தனது நான்கு கைகளிலும் பாசம், அங்குசம், வில், அம்பு இவை களை தரித்திருக்கிறாள். முகம் பிரஸன்னமாக இருக்கிறது. சிகப்புநிற ஆடை அணிந்திருக்கிறாள். சிரஸிலுள்ள கிரீடத்தில் சந்திரகலையே அணியாக விளங்குகிறது. அழகிய புன்சிரிப்புடன் கூடியவள் இவ்வித ரூபத்தை தியானிக்கிறேன். (2)

இவ்விதமாக அம்பாளுக்கு ஸ்வரூபஸித்தமான ஸ்தானத்தையு ம் ரூபத்தையும் தியானித்து அவளை மனஸில் ஆவாஹனம் செய்துவிட்டு பிறகு கிரமமாக பூஜைக்குள்ள உபசாரங்களைப்பற்றி ஆரம்பிக்கிறார். முன்னாவது சுலோகத்தில் ஆஸனம், பாத்தியம், அர்க்யம், ஆசமனீயம் என்ற நான்கு உபசாரங்களுமே வரிசையாக ஸமர்ப்பிக்கிறார் :—

ईशानादिपदं शिवैकफलकं रत्नासनं ते शुभं

पाद्यं कुङ्कुमवन्दनादिभरितैरर्घ्यं सरत्नाक्षतैः ।

शुद्धैराचमनीयकं तव जलैर्भक्त्या मया कल्पितं

कारुण्यामृतवारिधे तदखिलं संतुष्टये कल्पताम् ॥ ३ ॥

ஈசானாதிபதம் ஸிவைகபலகம் ரத்நாஸனம் தே ஸுபம்
பாத்தியம் குங்கும சந்தனாதி பரிதை ரர்க்யம்

ஸரத்னாக்ஷதை : ।

ஸுத்தைதராசமனீயகம் தவ ஜலைர் பக்த்யா மயா கல்பிதம்
காருண்யாம்ருத வாரிதே ததகிலம் ஸந்துஷ்டயே
கல்பதாம் ॥

காருண்யாமுத-வாரிதே-கருணையாகிய அமிருதத்தின் கடலாக உள்ள
ஹே தேவி ते - உனக்கு, **ईशानादिपदं** - ஈசானர் முதலானவர்களைக்

கால்களாக உடையதும், **சிவ-ஈக-பலக** - ஸதாசிவனை ஒரே மேல் பலகையாகக் கொண்டதும், **சுபம்**-சோபனமாயுள்ளதுமான, **ரத்னாசனம்**-ரத்னமயமான ஆஸனமும், **குங்கும-சந்தனாதிபரितै:** - குங்குமம் சந்தனம் முதலியவை நிரூபிய (ஜலங்களால்) **பாதி** - கால்களுக்கு பாத்யமும், **சரத்னாசனதै:** - ரத்னத்தோடும் அக்ஷதைகளோடும் கூடிய (ஜலங்களால்), **அர்ச்ச** - கையில் அர்க்யமும், **சுபை:** - சுத்தமான, **ஜல:** - ஜலங்களினால், **தவ** - உனக்கு, **அசமனீயகம்** - ஆசமனீயமும், (ஆசிய இவை), **மக்யா** - பக்தியுடன், **மயா**-என்னால், **கலிபதம்** - கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. **தந் அலிலம்** - அநுவல்லாம் (உன்னுடைய) **சந்துஷ்டயை** - ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, **கலபதாம்** - ஏற்பட்டும்.

ஷோட சோபசாரங்களில் முன்னாலுள்ள ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனீயம், என்ற நான்கு உபசாரங்களையும் இந்த சுலோகத்தில் அம்பாளுக்கு மனதால் கல்பிக்கிறார். ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் இவர்களை நான்கு கால்களாகவும் ஸதாசிவனை பலகையாகவும் கொண்ட ஆஸனத்தில் அம்பாள் வீற்றிருப்பதாக லலிதோபாக்யானம் முதலான கிரந்தங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. 'பஞ்சவ்ராசனஸித்தி, பஞ்சமேதாசனாசினா, பஞ்சமேத-மஜ்ஜாபிசாயினி' என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இந்த விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸௌந்தர்யலஹரியிலும் 'கதாஸ்தே மஜ்ஜாவ்' என்று 92வது சுலோகத்திலும் 'சிவாகாரே மஜ்ஜை' என்று 8வது சுலோகத்திலும் ஆசார்யாள் கூறியுள்ளார் ப்ரஹ்மாதிகளும் அருகில் இருந்து அம்பாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள் என்பது இதன் கருத்து. இப்பேற்பட்ட சிறந்த ஆஸனத்தை த்யானம் செய்வதன் மூலம் மானஸமாகவே கல்பித்துக் கொடுக்கிறார். இதுபோலவே குங்குமம், சந்தனம் கலந்த தீர்த்தத்தால் பாத்யமும், ரத்னங்களும் அக்ஷதைகளும் கலந்த தீர்த்தத்தால் அர்க்யமும், சுத்த தீர்த்தத்தால் ஆசமனீயமும் மனதாலேயே கல்பித்து இவை எல்லாம் உனக்கு பிரீதியைத் தரட்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

(3)

அடுத்ததாக ஸ்ரீஸுனத்தைப்பற்றி கூறுகிறார் :-

लक्ष्म्ये योगिजनस्य रक्षितजगज्जाले विशालेक्षणे
प्राप्तयेाम्बुपटीर कुङ्कुमलसत्कपूरमिश्रोदकैः ।

गोक्षीरैरपि नारिकेलसलिलैः शुद्धोदकैर्मन्त्रितैः

स्नानं देवि धिया मयैतदखिलं संतुष्टये कल्पताम् ॥ ४ ॥

லக்ஷ்யே யோகிஜனஸ்ய ரக்ஷித ஜகஜ்ஜாலே

விஸாலேக்ஷணே

ப்ராளேயாம்பு பட்டர குங்கும லஸத் கர்பூர

மிச்ரோதகை : ।

கோக்ஷீரைரபி நாரிகேள ஸலிலை: ஸுத்தோதகைர்

மந்த்ரிதை:

ஸ்னானம் தேவி தியா மயைததகிலம் ஸந்துஷ்டயே

கல்பதாம் ॥

योगि-जनस्य - யோகி ஜனங்களுக்கு, लक्ष्ये - அடையவேண்டிய தாக உத்தேசிக்கப்பட்ட வளே, रक्षित-जगत-जाले - உலகங்களின் கூட்டத்தைக் காப்பாற்றுபவளே, विशालईक्षणे - விசாலமான கண் களையுடையவளே, देवि - ஹே தேவி, प्रालेय-अम्बु - பனி நீர் पटीर - சந்தனம், कुङ्कुम - குங்குமப்பூ, लसत् - சிறந்த, कपूर - பச்சைக்கர்ப்பூரம் இவைகளுடன், मिश्र - கலந்த, उदकैः - ஜலங்களினாலேயும், गोक्षीरैः अपि - பசுவின் பால்களினாலும்கூட, नारिकेल

रैः - தேங்காய் இளநீர்களினாலும், मन्त्रितैः - மந்திரங்களினால் அபிமந்த்ரணம் செய்யப்பட்ட, शुद्ध-उदकैः - சுத்தமான தீர்த்தங்களினாலும், स्नानं - ஸ்நானம். एतत् - இது, अखिलं - எல்லாம், मया - என்னால், धिया - மனஸிஞலேயே (அர்ப்பணம் செய்யப்படுவது) संतुष्टये - உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, कल्पतां - ஏற்பட்டும்.

யோகிகள் அம்பிகையை அடைவதையே முக்ய லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு அதற்காகவே சித்தத்தை அடக்கி யோகாப்யாஸம் புரிகிறார்கள். அகன்ற கண்கள் உள்ள தேவி உலகமாதாவானதால் உலகம் முழுவதையும் காப்பாற்றுகிறாள். அவளுக்கு பனிநீர், குங்குமப்பூ, பச்சைக்கற்பூரம் இவை கலந்த சந்தனத்தாலும் பசுவின் பாலினாலும் இளநீரினாலும் வேதமந்திரங்கள் ஜபித்த சுத்த தீர்த்தத்தாலும் ஸ்னானம் செய்வதாக மனதால் தியானித்து அதை அவளுடைய பிரீதிக்காக அர்ப்பணம் செய்கிறார். (4)

அடுத்த சுலோகத்தில் வஸ்திரத்தையும் யக்ஞோபவீதத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கிறார் :—

ह्रींकाराङ्कितमन्त्रलक्षिततनो हेमाचलात्संचितैः
रत्नैरुज्ज्वलमुत्तरीयसहितं कौसुमवर्णांशुकम् ।
मुक्तासंतति-यज्ञसूत्रममलं सौवर्णतन्तु-द्धवं
दत्तं देवि धिया मयैतदखिलं संतुष्टये कल्पताम् ॥ ५ ॥

ஹ்ரீங்காராங்கித மந்திர லக்ஷித தனோ ஹேமாசலாத்
ஸஞ்சிதை:
ரத்னௌஜ்வலமுத்தரீய ஸஹிதம் கௌஸும்ப
வர்ணம்ஸூகம் ।
முக்தா ஸந்ததி யஜ்ஞஸூத்ரமமலம் ஸௌவர்ண
தந்தூத்பவம்
தத்தம் தேவி தியா மயைததகிலம் ஸந்துஷ்டயே
கல்பதாம் ॥

ह्रींकार - अङ्कित - मन्त्र - लक्षित - तनो - ‘ஹ்ரீம்’ என்ற அக்ஷரத்
துடன் கூடிய மந்திரத்தினால் குறிப்பிடப்பட்ட சரீரத்தையுடைய
देवि - ஹே தேவி, हेम - अचलात् - ஸ்வர்ணமலையாகிய மேருபர்வதத்
திலிருந்து, संचितैः - கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கும், रत्नैः -
ரத்னங்களால், उज्ज्वलं - மிகவும் பிரகாசிக்கிறதும், उत्तरीय-सहितं -
மேல் வஸ்திரத்துடன் கூடியதுமான, कौसुम वर्ण-अंशुकं - சிவப்பு
வர்ணமுள்ள வஸ்திரம், अमलं - பரிசுத்தமானதும், सौवर्ण-तन्तु-उद्धवं
ஸ்வர்ணநூல்களால் செய்யப்பட்டதும், मुक्ता-संतति-यज्ञसूत्रं-முத்துக்கள்
கோர்த்துள்ளதுமான யக்ஞோபவீதம், एतत् - இது, अखिलं - எல்லாம்
मया - என்னால், धिया - மனஸிஸாலேயே, दत्तं - ஸமர்ப்பிக்கப்
பட்டது, संतुष्टये - உன் ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, कल्पतां -
ஏற்பட்டும்.

அம்பாளுடைய மந்திரங்களில் “ஹ்ரீம்” என்பது மிகச்
சிறந்தது. இதனாலும், ஹ்ரீங்காரத்துடன் கூடிய வேறு மந்திரங்
களாலும் அவளுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள்ளலாம்.
இந்த மந்திரத்தை ஜபித்து உபாஸிப்பவர்களின் மனதில்

அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் புலப்படும். அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள்ள இம்மந்திரம் முக்கிய ஸாதனமாகிறது என்பது கருத்து. பொன் மலையான மேரு பர்வதத்திலிருந்து கொண்டு வந்து சேகரித்துவைக்கப்பட்ட ரத்னங்கள் பதித்த சிகப்புநிறப் பட்டாடையையும், மேலாடையையும், முத்துக்கள் கோர்த்து தங்க நூலால் செய்யப்பட்ட சிறந்த யக்ஞோபவீதத்தையும் உனது திருப்திக்காக மனதாலேயே கல்பித்து ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

பிறகு பலவித ஆபரணங்களால் தேவியை அலங்கரிக்கிறார்:-

हंसैरप्यतिलोभनीयगमने हारावलीमुज्ज्वलां

हिन्दोलद्युतिहीरपूरिततर हेमाङ्गदे कङ्कणे ।

मञ्जीरौ मणिकुण्डले मकुटमप्यर्धेन्दुचूडामणिं

नासामौक्तिकमङ्गुलीयकटकौ काञ्चीमपि स्वीकुरु ॥ ६ ॥

ஹம்ஸைரப்யதி லோபநீய கமநே ஹாராவளி முஜ்வலாம்
ஹிந்தோல த்யுதி ஹீர பூரிததரே ஹேமாங்கதே

கங்கணே ।

மஞ்ஜீரௌ மணிகுண்டலே மகுடமப்யர்தேந்து

சூடாமணிம்

நாஸா மௌக்திகமங்குளீய கடகௌ காஞ்சீமபி

ஸ்வீகரு ॥

हंसैः अपि - ஹம்ஸ பகழிகளினாலும் கூட, अति-लोभनीय गमने - மிக்க ஆசைப்படக் கூடிய நடையுள்ளவனே, उज्ज्वलां - நன்கு பிரகாசிக்கிற, हार-आवली - ஹாரங்களுடைய வரிசையையும், हिन्दोलद्युति - ஊஞ்சல மாதிரி ஆடுகிற அதாவது நீரோட்டமுள்ள காந்தியுடன் கூடிய, हीर-पूरिततरे - வைரங்களினால் அதிகம் நிரம்பிய हेम-अङ्गदे - ஸ்வர்ண தோளவளை இரண்டையும், कङ्कणे - இரண்டு கங்கணங்களையும், मञ्जीरौ-இரண்டு பாதஸரங்களையும், मणि-कुण्डले-ரதனமிழைத்த இரண்டு குண்டலங்களையும், मकुटमपि - கிரீடதையும் अर्ध-इन्दु-चूडा-माणं - பாதிசந்திரன் போலுள்ள (அல்லது, பாதிசந்திர னாகிற) சூடாமணியையும், नासा-मौक्तिकं - முத்து மூக்குத்தியையும், अङ्गुलीय कटकौ - மோதிரங்களுடன் இரண்டு காப்புக்களையும், काञ्चीमपि - ஒட்டியாணதையும், स्वीकुरु - ஏற்றுக்கொள்.

உலகில் 'அன்னநடை' என்று அன்னத்தின் கதியைச் சிறப்பாகக்கூறுவது வழக்கம். அன்னநடையாள் என்று பெண்களைப் புகழுவதுண்டு. இப்பேற்றப்பட்ட அன்னமும் அம்பாளின் நடையழகைப்பார்த்து அம்மாதிரியான அழகிய நடை தனக்குக் கிட்டவில்லையே என்று எண்ணி அதை அடைய மிதந்த ஆசை கொள்கிறதாம். அந்த அம்பிகைக்கு பலவித ஹாரங்கள், சிறந்த ஒளியும் நீரோட்டமும் உள்ள வைரங்கள் ஏராளமாக பதிக்கப் பெற்ற தங்கத்தோள்வளை, கங்கணங்கள், பாதஸரங்கள், ரத்ன குண்டலங்கள், கிரீடம் பாதிப்பிறை வடிவமான குடாமணி முக்கில் நல்முத்து, மோதிரம், காப்பு, ஒட்டியாணம் இவைகளை மனதாலேயே கல்பித்து ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறார். (6)

இவ்விதம் நகைகளால் அலங்காரம் செய்து விட்டு சந்தனம் குங்குமம் முதலானதுகளை சாற்றுகிறார் :—

सर्वाङ्गे घनसारकुङ्कुमघनश्रीगन्धपङ्काङ्कितं

कस्तूरीतिलकं च फालफलके गोरोचनापत्रकम् ।

गण्डादर्शनमण्डले नयनयोः दिव्याञ्जनं तैऽञ्चितं

कण्ठाब्जे मृगनाभिपङ्कममलं त्वत्प्रीतये कल्पताम् ॥ ७ ॥

ஸர்வாங்கே கநஸார குங்கும கந பூகந்த பங்காங்கிதம்

கஸ்தூரீ திலகம் ச பாலபலகே கோரோசநா பத்ரகம் ।

கண்டாதர்ஸந மண்டலே நயநயோர்

திவ்யாஞ்ஜநம் தேஹஞ்சிதம்

கண்டாப்ஜே ம்ருகநாபி பங்கமமலம்

த்வத்ப்ரீதயே கல்பதாம் ॥

सर्वाङ्गे-உடல் முழுவதிலும், घनसार-குங்கும-घनश्रीगन्ध-पङ्क-

सं-பச்சைக்கார்பூரம் குங்குமப்பூ, இவை நிறைந்த சந்தனக்குழம் பிஞ்ஞல் பூசப்பட்டும், फालफलके-பலகைபோல் அகன்ற நெற்றியில்,

कस्तूरी-तिलकं च கஸ்தூரி திலகமும் गण्डादर्शनमण्डले-கண்ணாடி-

போன்ற கன்ன பிழதேசத்தில், गोरोचना पत्रकं-கோரோசனாபத்ராவளியும்

नयनयोः-இரண்டு கண்களிலும், दिव्य-अञ्जनं - உத்தமமானமையும்,

तै-உன்னுடைய, कण्ठाब्जे-தாமரை போலுள்ள கழுத்தில், अञ्चितं-

பூசப்பட்ட, அமல-பரிசுத்தமான, மृகநாசி-பங் -கஸ்தூரிக்குழம்பும்,
 த்வ-பிரீதயே-உன்னுடைய பிரீதியின் பொருட்டு, கல்பதா-ஏற்பட்டும்.

அம்பிகையின் உடல் முழுவதும் பூசுவதற்காக உயர்ந்த
 பச்சைக்கார்ப்பூரமும் குங்குமப்பூவும் நிறையக் கலந்த செஞ்சந்தனக்
 குழம்பும், நெற்றியில் இட்டுக்கொள்ள கஸ்தூரி திலகமும்
 கன்னத்தில் அலங்காரம் செய்ய கோரோசனையும் கண்களுக்கு
 சிறந்தமையும் கழுத்தில் பூசிக்கொள்ள கஸ்தூரிக்குழம்பும் இது
 எல்லாவற்றையும் அம்பாளின் பரிதிக்காக மனத்தாலேயே
 கல்பித்து அர்ப்பணம் செய்கிறார். (7)

இனி புஷ்பமாலையை சாற்றுகிறார் :—

கல்காரோத்பலமலிகாமருவகैः सौवर्णपङ्केरुहै-

जातीचम्पकमालतीवकुलकैर्मन्दारकुन्दादिभिः ।

केतक्या करवीरकैर्बहुविधैः कलसाः स्रजो मालिकाः

संकल्पेन समर्पयामि वरदे संतुष्टये गृह्यताम् ॥ ८ ॥

கல்ஹாரோத்பல மல்லிகா மருவகை :

ஸௌவர்ண பங்கேருஹை :

ஜாதீசம்பக மாலதீ வகுளகைர் மந்தார குந்தாதிபி : ।

கேதக்யா கரவீரகைர் பஹுவிதை :

கலுப்தா : ஸ்ரஜோ மாலிகா :

ஸங்கல்பேந ஸமர்பயாமி வரதே

ஸந்துஷ்டயே க்ருஹ்யதாம் ॥

கல்கார-உத்பல-மலிகா-மருவகैः-செங்கமுநீர்ப்பூ, நீலோத்பலம்,
 மல்லிகை, மரு இவைகளாலும், சौवर्ण-पङ्केरुहैः-தங்கத்தாமரை
 களாலும், जाती-चम्पक-मालती-वकुलकैः-ஜாதீ, சம்பகம், மாலதீ,
 மகிழம்பூ, இவைகளாலும், मन्दार-कुन्द-आदिभिः மந்தாரம், குந்தம்
 முதலியவைகளாலும், केतक्या-தாமா பூவினாலும், करवीरकैः அரளிப
 பூக்களாலும், बहुविधैः-மற்றும் பலவித புஷ்பங்களாலும், कलसाः
 தொடுக்கப்பட்ட, स्रजः-சிரஸ்ஸில் தூரிக்கும் சரங்களையும், मालिकाः-
 மாலிகையையும், संकल्पेन-மனஸ் ஸங்கலபத்தினாலேயே समर्पयामि-

ஸமர்ப்பணம் செய்கிறேன், **வரஃ**-வரங்களைக் கொடுப்பவளே, **ஸ்துத்யை**-
உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தின் பெருட்டு, **மூலா** -ஏற்றுக்கொள்.

செங்கழுநீர்ப்பூ, நீலோத்பலம், மல்லிகை, மரு, ஸுவர்ணத்
தாமரை அல்லது ஸுவர்ணம் போல் பிரகாசிக்கும் தாமரை,
ஜாதிப்பூ, சம்பகம், மாலதீ, மகிழம்பூ, மந்தாரபுஷ்பம், சூந்தபுஷ்பம்
தாழம்பூ, அரளி மற்றும் பலவித பூக்களாலும் தொடுத்துக் கட்டப்
பட்ட சிரஸ்ஸில் தரிக்கும் சரங்களையும் மாலைகளையும் மனஸ்
ஸங்கல்பத்தாலேயே உனக்கு பிரீதியை உண்டுபண்ண அர்பணம்
செய்கிறேன். பக்தர்களின் அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் ஹே
தேவி, இவைகளை நீ ஏற்றுக்கொள். (8)

இவ்விதமாக மூன்று சுலோகங்களால் தேவியை நன்கு
அலங்காரம் செய்து விட்டு தூபம் தீபம், என்கிற இரண்டு
உபசாரங்களையும் வரிசையாக மேலால் வரும் இரண்டு சுலோகங்
களால் செய்கிறார் :-

ஹந்தாரம் மதநஸ்ய நந்தயஸி யை
யைர் ப்ருங்காவளி நீல சூந்தளபரைர்
தாநீமாநி தவாம்ப கோமளதராண்
ணயாமோதாய தஸாங்க குக்குலுக்ருதைர்
யாமோத லீலாக்ருஹா
தாபயே ॥ 9 ॥

ஹந்தாரம் மதநஸ்ய நந்தயஸி யை
யைர் ப்ருங்காவளி நீல சூந்தளபரைர்
தாநீமாநி தவாம்ப கோமளதராண்
ணயாமோதாய தஸாங்க குக்குலுக்ருதைர்
யாமோத லீலாக்ருஹா
தாபயே ॥

அஸ்ய-தாயே, **அநஜ-உஜ்ஜ்வலீ**:-காமவிலாசத்தால் நன்கு சோபிக்கும்,
யை:-எந்த **அஜை**:-அங்கங்களினால் **மதநஸ்ய**-மன்மதனை, **ஹந்தாரம்**-ஸம்ஹரித்த
பரமேசுவரரை, **நந்தயஸி**-ஸந்தோஷிப்படுத்துகிறாயோ, **யை**:-எந்த, **அநஜ**-
அவலி-நில-கூந்தலமரீ:-வண்டுகளின் வரிசைபோல் கருத்த கேசபாரங்

களினால், **तस्य**-அந்த பரமேசுவருடைய, **आशयं**-மனஸை, **आनासि-**கட்டுப்படுத்துகிறாயோ, **तानि**-அந்த, **इमानि**-இந்த, **तव**-உன்னுடைய, **कोमलतराणि**-வெகு அழகாயுள்ள, **आमोद-लीला-गृहाणि**-வாஸனை களுக்கு விளையாட்டு ஸ்தாபனமாயிருக்கும் அங்கங்களையும் கேசங் களையும், **दशाङ्ग-गुग्गुलु-घृतैः**-பத்து வாஸனை திரவியங்கள் சேர்ந்த ஸாம்பிராணிகைதலத்தையுடைய, **धूपैः** - தூபங்களினால், **अहं** - நான் **आमोदाय**-உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தையுத்தேசித்து, **धूपये**-வாஸிக்கச் செய்கிறேன்.

மிக்க அழகுடன் விளங்கும் அம்பிகையின் அங்கங்கள் காமோத் தீபகமானவை. காமனை எரித்த போதிலும் பரமசிவன் இந்த அங்கங்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் மனதில் காமம் ஏற்பட்டு பரவசமடைகிறார். வண்டுகளின் வரிசைகள் போல் நீண்ட மிகக் கருமையான கேசபாரத்தைப் பார்த்ததும் அதில் அவருடைய மனது கட்டுப்பட்டுவிடுகிறது இந்த உன் அங்கங்களும் கேசங் களும் இயற்கையிலேயே வாசனை பொருந்தியவை. மானஸமாக தசாங்கம், குக்குலுக்ருதம் இந்த தூப திரவ்யங்களின் புகைகளால் உனது பரிதிக்காக உன் கேசங்களையும் அங்கங்களையும் வாசனை யுள்ளதாகச் செய்கிறேன். (9)

लक्ष्मीसुज्ज्वलयामि रत्ननिवहोद्भास्वचरे मन्दिरे

मालारूपविलम्बितैर्मणिमयस्तम्भेषु संभावितैः ।

चित्तैर्दाटकपुत्रिकाकरधृतैर्गव्यैर्घृतैर्वर्धितै-

र्दिव्यैर्दीपगणैर्धिया गिरिसुते संतुष्टये कल्पताम् ॥ १० ॥

லக்ஷ்மீசுஜ்வலயாமி ரத்நநிவஹோத்

பாஸ்வத்தரே மந்திரே

மாலாரூப விலம்பிதைர் மணிமய

ஸ்தம்பேஷு ஸம்பாவிதை : ।

சித்தரைர் ஹாடக புத்ரிகா கரத்ருதைர்

கவ்யைர் க்ருதைர் வர்த்திதைர்

திவ்யைர் தீபகணைர் தியா கிரிஸுதே

ஸந்துஷ்டயே கல்பதாம் ॥

रत्न-निवह-उद्भास्वचरे - ரத்தினக்கூட்டத்தினால் வெகுநன்றாக பிரகாசிக்கிற, **मन्दिरे**-மாளிகையில், **मणिमय-स्तम्भेषु**-ரத்னங்களால்

செய்யப்பட்டிருக்கும் தூண்களில், **மாலா-ரூ-விஹ்மிதே:** - மாலைகள் போல தொங்கவிட்டிருக்கிற, **சம்பாவிதே:** - சிலாக்கியமான, **சிவ்:** - பல விதமான, **ஹடக-புத்ரிகா-கர-பூதே:** - ஸுவர்ணப் பெண் பதுமைகளின் கைகளால் ஏந்தியவையாகவும், **கவ்யை:** - பசுக்களின், **பூதே:** - நெய்களால், **வயி:** - விருத்தி செய்யப்படுபவையாகவுமுள்ள, **தீவ்யை:** - உத்தமமான, **தீப-கணை:** - தீபங்களின் கூட்டங்களால், **வியா-** மனதினாலேயே, **லக்ஷ்மீ:** - காந்தியை, **உஜ்வலயாமி:** - மிகவும் ஜ்வலிக்கும் படி செய்கிறேன். **கிரி-சுதே** - பர்வதராஜ புத்ரியே, **சந்துஷ்யே:** (இது) உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, **கல்பதா:** - ஏற்பட்டும்.

அம்பாள் வாஸம் செய்யும் மாளிகையில் எங்கும் ஏராளமாக நவரத்தினங்கள் பதித்திருப்பதால் அவை மாளிகை முழுவதையும் ஒளி மயமாகச் செய்கிறது. இந்த மந்திரத்தில் ரத்னமயமான தூண்களில் மாலைவடிவத்தில் தீபங்கள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன மற்றும் பலவிதமான தீபங்களை தங்கப்பதுமைகள் கைகளால் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த தீபங்கள் பசு நெய்யால் மிகுந்த ஜ்வாலையுடன் விளங்குகின்றன. மனதால் இவ்விதமான தீபங்களை கல்பித்து உன் மந்திரத்தில் மிகுந்த சோபை விளங்கும் படி செய்கிறேன் ஹே பர்வதகுமாரி! இது உனக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணட்டும். (10)

தூபதீபங்களான பின் கிரமப்படி நிவேதனம் செய்கிறார்:—

ஹீகாரசுவரி தப்தஹடககூதே: ச்யாலிசஹ்ஸேர்ம்தம்
தீவ்யாந் பூதஸூபசாகமர்தித் சிவாந்மேதம் ததா ।
துஷாந் மதுசகராதிபூதம் மாநிக்யபாதே சிதம்
மாஸாபூபசஹ்ஸம் அம்வ சபலம் நைவேத்ய மாவேதயே ॥ 11 ॥

ஹ்ரீங்காரேச்வரி தப்த ஹடக க்ருதை:

ஸ்தாலீஸஹஸ்ரைர் ப்ருதம்

திவ்யாந்நம் க்ருத ஸூபஸாக பரிதம்

சித்ராந்நபேதம் ததா ।

துக்தாந்நம் மது ஸர்கரா ததியுதம்

மாணிக்யபாத்ரே ஸ்திதம்

மாஷாபூப ஸஹஸ்ரமம்ப ஸபலம் நைவேத்ய மாவேதயே ॥

ஹீகார இஷ்வரி-ஹ்ரீம் என்ற அக்ஷரத்தின் ஈசுவரியாயிருக்கும் (மந்திரத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தேவதையான), அம்ச-தாயே, தச-ஹாடக-கூதே:-உருக்கின தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட, சூரஸி சஹஸ்ர-ஆயிரக்கணக்கான பாத்திரங்களால், ஸுத-தரிக்கப்பட்டிருக்கிற, சூத-சூப-சாக-பரத-நெய், பருப்பு, ஸஸ்யாதிகளுடன் கூடிய, திவ்யான்-உத்தமமான அன்னம், ததா-அப்படியே, சிவ-செத-பலவிதமான சித்ரான்னம், மாணிக்யபாத்திர-மாணிக்ய பாத்திரத்தில், சிவ-இருப்பதும், மது-சர்க்கரை-தேன், சர்க்கரை, தயிர் இவைகளுடன் கூடியதுமான, துத்த-கூரான்னம், சுக-பழங்களோடு கூடிய, மாணிக்ய-சஹஸ்ர-ஆயிரம் உருந்து வடைகள் (இவ்விதமான) நைவேத்ய-நைவேத்யத்தை, அவேத்யை-தெரிவிக்கிறேன்.

ஹ்ரீங்காரத்திற்கு ஈசுவரி அவளுடைய பீஜாக்ஷரம் இது இதற்கு தேவதை அம்பிகைதான். ஹ்ரீங்காரம் அவளுடைய ஸ்வரூபமே. உருக்கிய பத்தரைமாத்துத் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான பாத்திரங்களில் நெய், பருப்பு, ஸஸ்யாதிகளுடன் சிறந்த சுத்தான்னமும், பலவகையான சித்ரான்னமும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மாணிக்ய பாத்திரத்தில் தேன், சர்க்கரை, தயிறும் கூரான்னமும் (பாயஸமும்) வைக்கப்பட்டுள்ளது. பலவித பழங்களுடன் ஆயிரக்கணக்கான உருந்து வடைகளும் உள்ளன. ஹே தாயே! மனதால் கல்பிக்கப்பட்ட இவைகளை உனக்கு நைவேத்யமாக அர்ப்பணம் செய்கிறேன். (11)

தாம்பூலம் அடுத்த சுலோகத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிறது:-

सच्छायैः वरकेतकीदलरुचाताम्बूलवल्लीदलैः

पूगैः भूरिगुणैः सुगन्धिमधुरैः कर्पूरखण्डोज्ज्वलैः ।

मुक्ताचूर्णविराजितैः बहुविधैः वक्त्राम्बुजामोदनैः

पूर्णा रत्नकलाचिका तव मुदे न्यस्ता पुरस्तात् उमे ॥

ஸச்சாயைர் வரகேதகீதளருசா தாம்பூலவல்லீதளா:

பூகைர் பூரிகுணை: ஸுகந்திமதுரை: கர்ப்பூர

கண்டோஜ்வலை: 1

முக்தாகூர்ணவிராஜிதைர் பஹுவிதைர் வக்த்ராம்புஜா

மோதனை:

பூர்ண ரத்னகலாசிகா தவ முதே ந்யஸ்தா புரஸ்தாதுமே॥

सञ्ज्ञायै:-நல்ல அழகு பெற்ற, **वर-कैतकी-दलरुचा**-உத்தமமான தாமம்பூ இதழின் நிறமுள்ள, **ताम्बूल वल्ली-दलै**:-வெற்றிலைக்கொடியின் இலைகளினாலும், **भूरि-गुणै**:-அநேகம் குணங்களுடன் கூடியதும், **सुगन्धि-मधुरै**:-நன்கு வாசனையுள்ளது மதுரமாயுள்ளதுமான, **पूगै**:- பாக்குகளினாலும், **कपूर-खण्ड.उज्ज्वलै**:-கர்பூரத்துண்டுகளால் சோபிக் கிறதும், **सुका-चूर्ण-विराजितै**:-முதுதுக்களின் தூர்ணத்தினால் காந்தி யுடையதும், **बहुविधै**:- பலவிதமானதுமான, **वक्त्राम्बुजामोदनै**:- தாமரைபோலுள்ள வாய்க்கு வாஸனையுண்டுபண்ணக்கூடிய பதார்த்தங் களினால், **पूणी**-நிரம்பிய, **रत्न-कलाचिका**-ரத்னமிழைத்த காளாஞ்சி (தாம்பூலப்பெட்டி), **उमे**-ஹே உமாதேவியே, **तव**-உன்னுடைய, **मुखे**-ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, **पुरस्तात्**-முன்னால், **न्यस्ता**-வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

பார்ப்பதற்கு மிக்க அழகுடன் விளங்குகிறவைகளான சிறந்த தாமம்பூ நிறமுள்ள வெற்றிலைகளும் வாசனை, மாதூர்யம் மற்றும் பலவித குணங்களுள்ள பாக்கு, பச்சைக்கர்பூரத்துண்டு களுடன் கூடிய நல்முத்துச் சுண்ணாம்பு, வாய்க்கு வாசனையை உண்டுபண்ணும் பரிமள வஸ்துக்கள் இவை நிரம்பிய தாம்பூலப் பெட்டியை மானஸமாகக் கல்பித்து அம்பிகையின் திருப்திக்காக அவள் முன்னால் வைத்து விட்டார். (12)

பிறகு கர்பூர ஆரத்தி செய்க்கிறார்:-

कन्याभिः कमनीयकान्तिभिरलङ्कारामलारार्तिका

पात्रे मौक्तिकचित्रपङ्क्तिविलसत्कर्पूरदीपालिभिः ।

तत्तत्तालमृदङ्गगीतसहितं नृत्यत्पदाम्भोरुहं

मन्ताराधनपूर्वकं सुविहितं नीराजनं गृह्यताम् ॥ १३ ॥

கந்யாபி: கமநீயகாந்திபிரலங்காராமலாரார்த்திகா-

பாத்ரே மௌக்திகசித்ரபங்க்திவிலஸத்கர்பூரதீபாளிபி: ।

தத்தத்தாள ம்ருதங்ககீதாஹிதம்

ந்ருத்யத்பதாம்போருஹம்

மந்த்ராராதநபூர்வகம் ஸுவிஹிதம் நீராஜநம்

க்ருஹ்யதாம் ॥

மந்திர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம்

கமनीய-கान्तिभिः—மனோஹரமான கோபையுடன் ஷடீய,
கन्याभिः—கன்னிகைகளால், **அலங்காரமல-அராதிகாபாத்ரே**—நிர்மலமான
அலங்கார ஆரத்தித்தட்டில், **மौक्तிக-चित्र-पङ्क्ति-विलसत्-कर्पूर-दीप**
आलिभिः—முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட சித்திரகோலங்களுடன்
விளங்கும் கர்ப்பூர தீபங்களின் வரிசைகளால், **तत्-तत्-ताल-मृदङ्ग-गीत**
सहितं—அதற்கு ஏற்பட்ட தாளத்துடன் மிருதங்க வாசிப்பு பாட்டு
இவைகளுடன் சேர்ந்து, **नृत्यत्-पद-अम्भोरुहं**—ஊர்த்தனம் செய்யும்
தாமரைபோலுள்ள பாதங்களுடன், **मन्त्र-आराधन-पूर्वकं**—மந்திரத்தினால்
ஆராதனத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, **सु-विहितं**—நன்கு செய்யப்படும்
नीराजनं—கர்ப்பூர நீராஜனம், **गृह्यतां**—அங்கீகரிக்கப்படட்டும்.

அழகும் காந்தியும் நிறைந்த அநேகம் கன்னிகைகள் பரிசுத்த
மான ஆரத்தித்தட்டை நன்கு அலங்கரித்து அதில் முத்துக்களால்
பலவித கோலமிட்டு அதில் ஏற்றிவைக்கப்பட்ட கர்ப்பூரதீப
வரிசைகளால், பாட்டு, மிருதங்கம், தாளம், இவைகளுக்கேற்ப
நாட்யமாடிக்கொண்டு நீராஜனம் செய்கிறார்கள். பிராஹ்மணர்கள்
வேதமந்திரங்களைச் சொல்லி உபசாரம் செய்கிறார்கள். இவ்வித
நீராஜனத்தை நீ ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். (13)

நீராஜனமான பிற்பாடு சத்திராதி உபசாரங்களை
ஸமர்ப்பிக்கிறார்:—

लक्ष्मीः मौक्तिकलक्षकल्पितसितच्छत्रं तु धत्ते रसात्
इन्द्राणी च रतिश्च चामरवरे धत्ते स्वयं भारती ।
वीणां एणविलोचनाः सुमनसां नृत्यन्ति तद्रागव-
द्भावैः आङ्गिकसात्विकैः स्फुटरसं मातस्तदाकर्ण्यताम् ॥

லக்ஷ்மீர் மௌக்திகலக்ஷகல்பிதஸிதச்சத்ரம் து
தத்தே ரஸாத்
இந்த்ராணீ ச ரதிச்ச சாமரவரே தத்தே ஸ்வயம் பாரதீ ।
வீணாமேணவிலோசநா: ஸுமநஸாம் ந்ருத்யந்தி
தத்ராகவ
பாவைராங்கிகஸாத்விகை: ஸ்புடரஸம் மாதஸ்
ததாகர்ண்யதாம்

लक्ष्मीः तु-லக்ஷ்மீதேவியோவெனில், **मौक्तिक-लक्ष-कल्पित-सित-उत्रं** லக்ஷக்கணக்கான முத்துக்களால் செய்யப்பட்டிருக்கும் வெண்குடையை **रसात्-**பிரீதியுடன், **धत्ते-**பிடிக்கிறாள். **इन्द्राणी च-**இந்திராணியும், **रतिः च-**ரதிதேவியும், **चामर-वरे** உத்தமமான இரண்டு சாமரங்களை (பிடித்து வீசுகிறார்கள்) **भारती-**ஸரஸ்வதீ தேவி, **स्वयं-**தானே, **वीणां-**வீணையை, **धत्ते-**தரிக்கிறாள். (தரித்து வாசிக்கிறாள்) **सुमनसां-**தேவர் களுடைய, **एष विलोचनाः-**மானபோன்ற கண்களுள்ள ஸ்திரீகள் **तद्रागवत् -** அந்தந்த ராகங்களுக்குத்தக்கபடி, **आङ्गिक सात्विकैः-** ஆங்கிகமாயும் (அங்கங்களின் சேஷ்டாருபமாயும்) ஸாத்விகமாயும் (வியர்வை, ப்ரமை, மயிர்க்கூச்சல் முதலியவைகளை நடித்துக் காட்டுகின்றதாயும்) உள்ள அபிநயங்களோடும், **भावैः-**பாவங்களோடும் **स्फुट-रसं -**ரஸங்கள் நன்கு வெளியாகும்படி, **वृत्यन्ति-**நர்த்தனம் செய்கிறார்கள். **मातः-**தாயே, **तत् -**அதெல்லாம், **आकर्ण्यतां-**நன்கு கேட்கப்படட்டும்.

லக்ஷக்கணக்கான முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட வெண்குடையை பிரீதியோடு பிடித்து ஸரஸ்வதி உபசாரம் செய்கிறாள். இந்திராணியும் ரதிதேவியும் இருபக்கங்களில் நின்று சாமரத்தைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வீசுகிறார்கள். ஸரஸ்வதி தானாகவே அம்பாளுக்கு எதிரில் அமர்ந்து வீணை வாசிக்கிறாள். மான்களுடைய கண்கள் போன்ற கண்களுள்ள தேவஸ்திரீகள் நர்த்தனம் செய்கிறார்கள். அந்தந்த ராகத்துக்குத் தக்கபடி செய்யும் அபிநயங்களில் அங்கசேஷ்டைகளால் பாவத்தையும் ரஸத்தையும் வியர்வை, மயிர்க்கூச்சல் முதலானவற்றையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். (14)

இவ்விதமாக உபசாரங்களை ஸமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு கடைசியாக ஸ்தோத்ரம், பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம் இவைகளைப் பற்றி அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார் :—

ह्रींकारत्रयसंपुटेन मनुनोपास्ये त्रयीमौलिभि-

र्वाक्यैर्लक्ष्यतनो तव स्तुतिविधौ को वा क्षमेताम्बिके ।

सल्लापाः स्तुतयः प्रदक्षिणशतं संचार एवास्तु ते

संवेशो नमसः सहस्रमखिलं त्वत्प्रीतये कल्पताम् ॥ १५ ॥

ஹ்ரீங்காரத்ரய ஸம்புடேந மநுநோபாஸ்யே

த்ரயீமௌளிபிர்

வாக்யைர் லக்ஷ்யதநோ தவ ஸ்துதிவிதௌ

கோ வா க்ஷமேதாம்பிகே 1

ஸல்லாபா: ஸ்துதய: ப்ரதக்ஷிணஸூதம்

ஸஞ்சார ஏவாஸ்து தே

ஸம்வேஸோ நமஸ: ஸஹஸ்ரமகிலம்

த்வத் ப்ரீதயே கல்பதாம் 11

ஹீகார-த்ய-ஸ்புடேந-மூன்று ஹ்ரீங்காரங்கள் சேர்ந்துள்ள, மநுநா-மந்திரத்தினால், உபாஸ்யே-உபாஸிக்கப்படுகிறவளே, த்யி-மௌலிभि:-வேத சீரஸ்ஸுகளாகிற உபநிஷத்துக்களிலுள்ள, வாக்யை: - வாக்கியங்களினால், லக்ஷ்யதநோ-குறிப்பாக அறியத்தக்க ஸ்வரூபமுள்ளவளே, தவ-உன்னை, ஸ்துதி-விதௌ-ஸ்தோத்ரம் செய்கிற முறையில், கோ வா-யார்தான், க்ஷமேத-சக்தியுள்ளவனாக இருக்கமுடியும்? அஸ்திகே-ஹே தாயே, ஸ்லாபா:-நல்ல பேச்சுகள், ஸ்துதய:-ஸ்தோத்ரங்கள். சஞ்சார எவ-சஞ்சாரமே, தே-உனக்கு, ப்ரதக்ஷிண-சாத்-நூற்றுக்கணக்கான பிரதக்ஷிணங்களாக, அஸ்து-இருக்கட்டும், சுவேஷ:-படுததுக்கொள்வது, நமஸ:- நமஸ்காரங்களின், ஸஹஸ் - ஆயிரம். இவ்விதம், அஸ்திகே-எல்லாம், த்வத்-உன் ப்ரீதியின்பொருட்டு, கல்பதாம்-ஏற்பட்டும்.

இவ்விதமாக பலவிதமான உபசாரங்களை மானஸமாக அர்ப்பணம் செய்து விட்டு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்ய எண்ணியதும் அம்பிகையின் திவ்யமஹிமைகள் மனதில் விளங்கவாரம்பித்து விட்டன. கூடவே தனது அசக்தியும் தோன்றுகிறது மூன்று ஹ்ரீங்காரங்கள் அடங்கிய ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தை வாக்கால் ஜபம் செய்துகொண்டு மஹான்கள் உன்னுடைய ஸஞ்ஜமான ஸ்வரூபத்தை மனதில் தியானிக்கிறார்கள். வேதத்தின் கடைசி பாகமான உபநிஷத்திலுள்ள வாக்கியங்கள் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத உன்னுடைய பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை நேரிடையாக போதிக்க முடியாமல் லக்ஷணை என்ற முறையில் காட்டுகின்றன. இவ்விதத்திவ்ய மஹிமையுள்ள உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்ய யாருக்கு சக்தியுள்ளது? ஸ்தோத்திரம் செய்யவோ, பிரதக்ஷிண-நமஸ்காரங்கள் செய்யவோ நான் கொஞ்சமும் சக்தி

யற்றவன் ஆகையால் நான் பேசும் பேச்சுக்களையே ஸ்தோத்திரங்களாகவும், நான் உலகில் ஸஞ்சாரம் செய்வதை நூற்றுக்கணக்கான பிரதக்ஷிணமாகவும், படுத்துக்கொள்வதை ஆயிரக்கணக்கான நமஸ்காரங்களாகவும் பாவித்து ஏற்றுக்கொண்டு பிரீதியடைந்து அருள் புரியவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். ஸௌந்தர்யலஹரியில் 'जपो जल्पः' என்ற சுலோகத்திலும் இதே கருத்தைக்காணலாம். (15)

இந்த ஸ்தோத்திரத்தால் மானஸ பூஜை செய்பவருக்கு உண்டாகும் பலனை அடுத்த சுலோகத்தால் கூறுகிறார்:—

श्रीमन्त्राक्षरमालया गिरिसुतां यः पूजयेच्चेतसा

संध्यासु प्रतिवासरं सुनियतस्तस्यामलं स्यान्मनः ।

चित्ताम्भोरुहमण्डपे गिरिसुता नृत्तं विधत्ते रसा-

द्वाणी वक्त्रसरोरुहे जलधिजा गेहे जगन्मङ्गला ॥ १६ ॥

ஸ்ரீமந்த்ராக்ஷரமாலயா கிரிஸுதாம் ய: பூஜயேத் சேதஸா
ஸந்த்யாஸு ப்ரதிவாஸரம் ஸுநியதஸ்

தஸ்யாமலம் ஸ்யான் மந: 1

சித்தாம்போருஹமண்டபே கிரிஸுதா

ந்ருத்தம் விதத்தே ரஸாத்

வாணீ வக்த்ரஸரோருஹே ஜலதிஜா

கேஹே ஜகந்மங்களா 11

श्री-मन्त्राक्षर-मालया - ஸர்வஸம்பத் ப்ரதமான ஸ்ரீ வி த்யா
மந்திரத்தின் அக்ஷரங்களால் ஏற்பட்ட மாலையினால் (மலைபோன்ற இந்த
ஸ்தோத்ரத்தால்), ய:-எவர், गिरि-सुतां-பர்வதராஜ புத்திரியான
தேவியை, प्रति-वासरं-தினந்தோறும், संध्यासु-(காலை, மத்யானம்,
மாலை ஆகிய மூன்று) ஸந்த்யா காலங்களிலும், सुनियत:-மிகவும்
நியமத்துடன், चेतसा-மனஸ்கிலேயே, पूजयेत् - பூஜிப்பாரோ, तस्य
அவருடைய, मन:-மனஸ், अमलं-நிர்மலமார்க, स्यात् -ஆகிவிடும்.
गिरि-सुता-மலை மகள், रसात्-மிகப்பிரீதியுடன், चित्ताम्भोरुह-
தாமரைபோன்ற மனமாகிற, मण्डपे-மண்டபத்தில், नृत्तं-நர்த்தனத்தை
विधत्ते-செய்கிறார். वक्त्र-सरोरुहे-தாமரைபோன்ற முகத்தில், वाणी-

ஸரஸ்வதீதேவியும், **சுதே**-வீட்டில், **ஜகம்நகா**-ஜகந்மங்களருபியான, **ஜநிதா**-ஸமுத்திரத்திலுண்டான லக்ஷ்மீ தேவியும் நர்த்தனம் செய்கிறார்கள்.

ஸ்ரீவித்யாமந்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் அதே வரிசைப்படி ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் முதலில் வைத்து இந்த ஸ்தோத்ரம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பூஜை செய்யும் ப்ரகாரத்தையும் இது காட்டுகிறது. இதைப்பாராயணம் செய்வதால் ஸ்ரீவித்யாமந்திரஜபம், தேவீபூஜை இவ்விரண்டும் எரித்திக்கிறது. ஆகையால் மந்திரஜபத்திற்கும் தேவீபூஜைக்கும் என்ன நிபமம் கூறப்பட்டுள்ளதோ அவை இந்த ஸ்தோத்ரபாராயணத்திற்கும் அவசியமானது. அந்த நிபமங்களைக்கைக்கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் காலை, மத்தியானம், ஸாயங்காலம் இம்மூன்று வேளைகளிலும் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை பாராயணம் செய்வதுடன் இதன் பொருள் தெரிந்து இதில் கூறியுள்ளபடி மானஸமாக எவன் பர்வதராஜகுமாரியான அம்பிகையைப் பூஜிக்கிறானோ அவன் மனம் நிர்மலமாகிறது இந்த ஹிருதயகமலமாகிற மண்டபத்தில் அம்பிகை ஸந்தோஷமாக வந்து நர்த்தனம் செய்கிறாள் அதாவது அம்பிகையின் தத்வமெல்லாம் இவன் மனதில் நன்கு விளங்குகிறது. இது மட்டுமா? அவனுடைய முகத்தில் வாணியும் வீட்டில் ஜகன் மங்கள் மூர்த்தியான லக்ஷ்மியும் நர்த்தனம் செய்கிறார்கள். சிறந்த வாக்கும் எல்லா ஜகவரியங்களும்

(16)

इति गिरिवरपुत्रीपादराजीवभूषा

भुवनममलयन्ती स्रक्तिसौरभ्यसारैः ।

शिवपदमकरन्दस्यन्दिनीयं निबद्धा

मदयतु कविभृङ्गान्मातृकापुष्पमाला ॥ १७ ॥

இதி கிரிவரபுத்ரீ பாத ராஜீவ பூஷா

புவநமமலயந்தீ ஸுக்தி ஸௌரப்யஸாரை: ।

ஸ்ரீவபத மகரந்த ஸ்யந்திநீயம் நிபத்தா

மதயது கவிப்ருங்கான் மாத்ருகாபுஷ்பமாலா ॥

இதி-இவ்விதமாக, **நிவ்ஹா**-நன்கு கட்டப்பட்ட, **இய்**-இந்த, **மாதுகா**-**புஷ்ப-மாலா** - அக்ஷரங்களாகிய புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்டிருக்கும்

மாலையானது, **गिरिवर-पुत्री-पाद-राजीव - भूषा** - கிரிசிரேஷ்டருடைய புத்திரியின் பாதகமலங்களுக்கு ஆபரணமாயும், **सूक्तिसौरभ्य-सारैः** - அழகான வார்த்தைகளின் வாஸனையின் ஸாரங்களினால், **भुवन-உலகத்தை**, **अमलवन्ती** - பரிசுத்தப் படுத்துவதாயும், **शिव-पद-मकरन्द-स्यन्दिनी** - பரமசிவனுடைய ஸ்தானமாகிய தேனை பெருக்கிக்கொண்டு இருப்பதாயும் இருந்துகொண்டு, **कवि-भृङ्गान्** = கவிகளாகிற வண்டுகளை, **मदयतु** - மதம் பிடிக்கச் செய்யட்டும் (ஸந்தோஷப்படச் செய்யட்டும்)

பூஜை செய்யாத போனாலும் இதை வாசிப்போருக்கே ஒரு விசேஷ ஆனந்தமேற்படும் என்று சொல்லும் போது இதையொரு புஷ்பமாலையாக வர்ணிக்கிறார். இது அம்பிகையின் பாதார விந்தங்களில் அலங்காரமாக அர்ப்பணம் செய்யும்போது இதிலுள்ள வாஸனையினால் ஸகலஜகத்தும் பரிசுத்தமாகிறது. இதிலிருந்து மோக்ஷ பதவியாகிற தேன் ஒழுகுகிறது. இதுவே கவிகளாகிற வண்டுகளுக்கு மிசவும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறது. என்று சொல்லி இந்த ஸ்தோத்திரத்தை முடிக்கிறார். இந்த சுலோகத்தின் முடிவில் கூறப்பட்ட “மாத்ருகா புஷ்பமாலா” என்பதே இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்குப் பெயராக அமைந்துள்ளது.

மந்த்ர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம் முற்றும்

॥ श्रीः ॥

॥ आनन्दलहरी ॥

ஆனந்த லஹரி

[ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் பரதேவதையைப்பற்றி இயற்றியிருக்கும் ய
ஸௌந்தர்யலஹரீ என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் முதல் 41 சுலோகங்
களை ஆனந்தலஹரீ என்றும் பின்னால் அம்பிகையின் கேசாதிபாத மு
வர்ணனமடங்கிய பாக்கி 59 சுலோகங்களை மாத்திரம் அ
ஸௌந்தர்யலஹரீ யென்றும் வியவஹரிப்பதுண்டு அந்த வ
ஸ்தோத்திரத்தில் சேராததாக வேறு இரூபது சுலோகங்கள் வ
அதே சைவியில் அதேமாதிரி லலிதமாய் அதேமாதிரி பக்திரஸம் க
ததும்புவதாய் அதே விருத்தத்தில் இயற்றிக்கொடுத்திருக்
கிறார்கள். அந்த ஸ்தோத்ரமே இந்த ஆனந்த லஹரீயாகும்.]

भवानि स्तोतुं त्वां प्रभवति चतुर्भिर्न वदनैः

प्रजानामीशानः त्रिपुरमथनः पञ्चभिरपि ।

न षड्भिः सेनानीः दशशतमुखैरप्यहिपतिः

तदाऽन्येषां केषां कथय कथमस्मिन्नवसरः ॥ १ ॥

பவானி ஸ்தோதும் த்வாம் ப்ரபவதி சதுர்பிர ந வதனை:

ப்ரஜாநாமீஸாநஸ் த்ரிபுரமதந: பஞ்சபிரபி ।

ந ஷட்பி: ஸேநாநீர் தஸஸ்தமுசைரப்யஹிபதி:

ததாஊந்யேஷாம் கேஷாம் கதய கதமஸ் மிந்நவஸர: ॥

भवानि-ஹே பவானி, त्वां - உன்னை, स्तोतुं - ஸ்தோத்ரம்
ய்வதற்கு, प्रजानां - பிரஜைகளுடைய, ईशानः - அதிபதியான
ஹ்மா, चतुर्भिः-நான்கு, वदनैः-முகங்களாலும், न प्रभवति-
முடியாதவாயிருக்கிறார். त्रिपुर-முப்புரங்களையும், मथनः-தகர்த்து
விட்டபரமசிவன், पञ्चभिः अपि-ஐந்த் முகங்களினாலும் (முடியாமலிருக்
கிறார்). सेनानी:-தேவர்களின் ஸேனாதிபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யரும்
षड्भिः-ஆறு முகங்களாலும் न-முடியவில்லை. अहिपति:-ஸர்ப்பராஜனான

ஆதிசேஷனும், **दश-शत-मुखैः अपि-**ஆயிரம் முகங்களாலும் கூட (ஸ்தோத்ரம் செய்ய முடியவில்லை). **तदा-**அப்படியிருக்கும்போது, **अन्येषां-**வேறு, **केषां-**எவர்களுக்கு, **अस्मिन्-**இந்தவிஷயத்தில், **अवसरः-**இடம், **कथं-**எப்படியிருக்கமுடியும், **कथय-**சொல்லு.

பரதேவதையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு வாக்கேதவதையான ஸரஸ்வதியின் பதியாயிருந்தும் நான்கு முகங்களிருந்தும் பிரஹ்மாவால் முடியவில்லை. அம்பிகைக்கே பதியாகவும் ஐந்து முகங்களுள்ளவராகவும் இருக்கும் பரமசிவனாலும் முடியவில்லை. அவளுடைய குமாரராகவும் ஞானபண்டிதரென்று பெயர் வாங்கினவராகவும் ஆறு முகங்களோடு கூடியவருமான ஸப்ரஹ்மண்யராலும் முடியவில்லை. சப்தசாஸ்திரமே மூர்த்தீகரித்து மஹாபாஷ்யம் எழுதின ஆதிசேஷனுக்கு ஆயிரம் முகங்களும் இரண்டாயிரம் நாக்குகளும் இருந்தும் அவராலும் முடியவில்லை. இப்படியிருக்க, மற்றவர்களால், அதிலும் மனுஷ்யனால், எப்படி ஸாத்தியப்படும்? ஸ்தோத்ரம் என்றால் வாயால் குணங்களை வர்ணித்தல். அம்பிகையிடமுள்ள குணங்கள் எண்ணற்றவை அதற்கு அளவே இல்லை. சதுர்முகர், பஞ்சமுகர், ஷண்முகர்,

களுள்ள ஆதிசேஷன் இவர்கள் ஒரேசமயத்தில் பல முகங்களைக்கொண்டு குணங்களைக்கூற ஆரம்பித்தாலும் எல்லா குணங்களையும் கூறிமுடிக்க முடியாது. அப்படியிருக்க ஒரு முகமுள்ள மனிதனால் எப்படி எல்லாகுணங்களையும் கூறிமுடிக்க முடியும் என்று குணங்கள் அநந்தமாக இருப்பதை ஸ்தோத்ரம் செய்ய முடியாமைக்குக் காரணமாகக் கூறினார். ஸௌந்தர்ய லஹரி முதல் சுலோகத்தில் புண்யம் செய்யாதவன் ஸ்தோத்திரம் செய்யமுடியாது என்று கூறினார். இந்த முதல் சுலோகத்தில் புண்யம் நிறைந்தவனாகூட துதி செய்யத் தொடங்கினாலும் முழுவதும் கூறமுடியாது என்று கூறுகிறார். (1)

(அ) அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை வாக்கால் வர்ணிப்பதும் ஸ்தோத்ரமாகலாம் அந்த ஸ்வரூபம் வாக்குக்கு எட்டாதது. அதை வாக்கால் யார்தான் கூறமுடியும் என்பதை உதாஹரணத் துடன் விளக்குகிறார்:—

धृतक्षीरद्राक्षामधुमधुरिमा कैरपि पदैः

विशिष्यानाव्येयो भवति रसनामात्रविषयः ।

तथा ते सौन्दर्यं परमशिवदृग्मात्रविषयः

कथंकारं ब्रूमः सकलनिगमागोचरगुणे ॥ २ ॥

க்ருதக்ஷீரத்ராக்ஷாமதுமதுரிமா கைரபி பதைர்
விஷிஷ்யாநாக்ஷயோ பவதி ரஸநாமாத்ரவிஷய: 1
ததா தே ஸௌந்தர்யம் பரமசிவத்ருங்மாத்ரவிஷய:
கதங்காரம் ப்ரும: ஸகலநிகமாகோசரகுணே 11

रसना-मात्र-विषयः—ரஸனேந்திரியத்திற்கு மாத்திரம் விஷயம
யிருக்கிற, **घृत-நெய்**, **क्षीर-பால்**, **द्राक्षा-திராக்ஷை**, **मधु-தேன்**
இவைகளுடைய, **मधुरिमा-தித்திப்பானது**, **कैः--எவ்விதமான**, **पदैः**
பதங்களினாலும், **अपि-கூட**, **विशिष्य-குறிப்பிட்டு**, **अनाख्येयः**
சொல்ல முடியாததாக, **भवति-இருக்கிறது**. **तथा-அப்படியே**, **ते**
உன்னுடைய, **सौन्दर्यं-அழகு**, **परमशिव-பரமசிவனுடைய**, **दृग्-मात्र**
विषयः—திருஷ்டிக்கு மட்டும் விஷயமாக இருக்கிறது. **सकल-எல்ல**
निगम-வேதங்களுக்கும், **अगोचर-எட்டக்கூடாத**, **गुणे-குணங்களோடு**
கூடியவனே, **कथंकारं-எவ்விதரீதியாக**, **ब्रूमः-நாங்கள் சொல்லமுடியும்**

அம்பிகையின் குணங்களை வேதங்களே சொல்லுவதற்கு
முடியாமலிருக்கின்றன. நெய், பால், திராக்ஷை, தேன்
முதலிய பதார்த்தங்களின் தித்திப்பு நாக்கில் இருக்கும்
ஞானேந்திரியமான ரஸனேந்திரியத்திற்கு மாத்திரம் தான்
விஷயமாகும் மற்ற ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாது
அதே நாக்கில் உள்ள வாக்கு என்ற கர்மேந்திரியத்திற்கே
விஷயமாகவில்லை யென்றால் மற்ற கர்மேந்திரியங்களுக்கு
அறியும் சக்தியோ வெளியிடும் சக்தியோ கிடையாதென்பது
ஸித்தம். தித்திப்பு ருசி ரஸனேந்திரியத்திற்காவது தெரிகிறதே
பரதேவதையின் ஸௌந்தர்யம் யாருக்காவது எந்த
இந்திரியத்திற்காவது விஷயமாகுமா வென்றால் பரமசிவனுடைய
கண்ணுக்கு மாத்திரம் தான் விஷயமாகும். அதையும் அவர்
தான் கண்ணினால் பார்த்து ஆனந்தமடைந்துகொண்டிருக்கலாமே
தவிர அது எப்படியிருக்கிறதென்று அவராலேயும் வர்ணிக்க
முடியாது என்பதை முதல் சுலோகத்திலேயே காட்டி விட்டார்.
திராக்ஷை ருசிக்கும் தேன் ருசிக்கும் என்ன வித்தியாஸமென்று
கேட்டால் எவ்விதமான வார்த்தைகளை உபயோகித்துச் சொல்லி

பார்த்தாலும் சொல்ல முடியாது. அந்த ருசிகளை அனுபவித்துப் பார்த்தால் தான் தெரியவருமே தவிர இன்னொருவர் சொல்லித் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதேயல்ல. அந்த விதமாக தேவியின் பூரா ஸௌந்தர்யத்தையும் அறியவேண்டுமானால் பரமசிவனுடைய ஸாயுஜ்யத்தையடைந்தால் தான் முடியும். அவ்விதநிலையேற்படும் வரை அவள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களையும் அலங்காரங்களையும் பார்த்துவேண்டுமானால் ஸந்தோஷிக்கமுடியும். (2)

(அ) அம்பாளின் அலங்காரத்தை வர்ணிக்கிறார் :—

मुखे ते ताम्बूलं नयनयुगले कज्जलकला
ललाटे काश्मीरं विलसति गले मौक्तिकलता ।
स्फुरत्काञ्ची शाटी पृथुकटितटे हाटकमयी
भजामि त्वां गौरीं नगपतिकिशोरीमविरतम् ॥ ३ ॥

முகே தே தாம்பூலம் நயநயுகளே கஜ்ஜலகலா
லலாடே காச்மீரம் விலஸதி களே மௌக்திகலதா ।
ஸ்புரத்காஞ்சீ ஸாட ப்ருதுகடிதடே ஹாடகமயீ
பஜாமி த்வாம் கௌரீம் நகபதிகிசோரீமவிரதம் ॥

தே-உன்னுடைய, முகே-வாயில், தாம்பூலம்-தாம்பூலம், நயந-
யுகளே - இருகண்களிலும், கஜ்ஜ-கலா-மை அலங்காரம், லலாடே-
நெற்றியில், காச்மீர்-குங்குமம். களே-கமுத்தில், மௌக்திகலதா-
தொடிபோன்ற நல முத்துஹாரம் ப்ருது-கடி-தடே - பெருத்த-இடுப்பு
பிரதேசத்தில், ஸ்புரத்-காஞ்சி-நன்கு பிரகாசிக்கிற ஒட்டியாணத்துடன்
கூடிய, ஹாடகமயா-ஸ்வர்ணமயமான, ஸாடீ-ஆடை இவை, விலஸதி-
சோபிக்கிறது. (அப்பேற்பட்ட), ந-பதி-கிசோரீ-பர்வதராஜபுத்ரி
யான, கௌரீ-கௌரியாகிய, த்வா-உன்னை, அவிரதம்-இடைவிடாமல்,
பஜாமி-படி

பர்வதராஜகுமாரியான கௌரி தனது பெருத்த இடுப்பில்
ஸ்வர்ணஜரிகையாலே செய்யப்பட்ட உயர்ந்த பொன்னுடையை
உடுத்தியிருக்கிறாள். அதன் மேல் ஒட்டியாணம் அணிந்து
கொண்டிருக்கிறாள் கமுத்தில் நல்முத்துஹாரம் நெற்றியில்
குங்குமப் பொட்டு இருகண்களிலும் மைதீட்டியிருக்கிறாள்.

தாம்பூலம் உட்கொண்டதால் முகம் பொலிவுடன் விளங்குகிறது இவ்விதமான அம்பிகையின் உருவத்தை தியானிக்கிறேன். (3)

விராஜ்ந்மந்தாரத்ருமகுஸுமஹாரஸ்தநதடி
நதத்வீணாநாதச்ரவணவிலஸ்தகுண்டலகுணா ।
நதாஜீ மாதஜீ ருசிரகதிபஜீ பகவதீ
ஸதீ ஸம்போரம்போருஹசடுஸக்ஷுர் விஜயதே ॥ 8 ॥

வி ராஜன் மந்தாரத்ருமகுஸுமஹாரஸ்தநதடி
நதத்வீணாநாதச்ரவணவிலஸ்தகுண்டலகுணா ।
நதாங்கீ மாதங்கீ ருசிரகதிபங்கீ பகவதீ
ஸதீ ஸம்போரம்போருஹசடுஸக்ஷுர் விஜயதே ॥

விராஜத்-சோபிக்கிற, மந்தார-த்ரும-மந்தார விருக்ஷத்தின், குஸும-
புஷ்பங்களால் கட்டிய, ஹார-மாலையோடு கூடின, ஸ்தந-தடி-ஸ்தனப்
பிரதேசமுடையவளாயும், நதத்-வீணாநாத-வீணையின் நாதத்தை மீட்டி
எழுப்புகின்றவளாயும், ஶ்ரவண-காதுகளில், விலஸத்-பிரகாசிக்கிற,
குண்டல-தாடங்கங்களுடைய, குணா-சோபையோடு கூடினவளாயும்,
நதாஜீ-குனிந்த சரீரத்தையுடையவளாயும், ருசிர-அழகான, கதி-
பஜீ-நடை தினுசுள்ளவளாயும், பகவதீ-ஸகல ஐசு வரியும்
பொருந்தியவளாயும், ஶ்ரம்போரஹ-தாமரைபோல், சடுஸ-லேசாக சலிக்கும
சக்ஷு: - கண்களையுடையவளாயும், ஶம்போ: - பரமசிவனுடைய, ஸதீ-
பத்னியாயுமுள்ள, மாதஜீ-மதங்கமுனிவரின் கன்னிகையான தேவி
விஜயதே-வெற்றியுடன் விளங்குகிறாள்.

இந்த சுலோகத்தில் மதங்கமுனிவரின் பெண்ணாக அவதரித்த
மாதங்கியை துதிக்கிறார். மாதங்கி வீணை மீட்டுகிறாள் என்பதை
காளிதாஸன் சியாமளாதண்டகத்தில் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீ பகவத்
பாதரும் த்ரிபுரஸுந்தரீஸ்தோத்திரத்தில் இதைச் சொல்கிறார்.
காதுகளில் குண்டலங்கள் ஒலிக்க கைகளால் வீணையை மீட்டு
தவிர மந்தார மலர்களால் கட்டப்பட்ட மாலை கழுத்தில்
முடியப்பட்டு ஸ்தனப் பிரதேசங்களில் அசைந்தாடுகிறது.
திராஷத்தால் சரீரம் லேசாக வளைந்திருக்கிறது. அவளுடைய
கேட்டக் அழகாகக் காண்கிறது காற்றில் அசையும் தாமரை

போல் கண்கள் சஞ்சலமாக உள்ளன. மஹாபதிவிரதையான சம்புவின் பத்னி அம்பிகை இவ்வாறு அழகுடன் விளங்குகிறாள்.

नवीनार्कभ्राजन्मणिकनकभूषापरिकरैः

वृताङ्गी सारङ्गीरुचिरनयनाङ्गीकृतशिवा ।

तटिप्पीता पीताम्बरललितमञ्जीरसुभगा

ममापर्णा पूर्णा निरवधिसुखैस्तु सुमुखी ॥ ५ ॥

நவீநார்கப்ராஜன் மணிகநகபூஷாபரிகரைர்
வ்ருதாங்கீ ஸாரங்கீருசிரநயனாங்கீக்ருதஸிவா ।
தடித்பீதா பிதாம்பரலலிதமஞ்ஜீரஸுபகா
மமாபர்ணா பூர்ணா நிரவதிஸுகைரஸ்து ஸுமுகீ ॥

नवीन-புதிதாய் உதயமான, அர்க்-ஸூர்யன்போல், भ्राजत् -
பிரகாசிக்கிற, मणि-நவரத்னங்கள், कनक-ஸ்வர்ணம் இவைகளால்
செய்யப்பட்ட, भूषा-நகைகளின், परिकरै:-பலவிதங்களினால், वृत्-
அலங்கரிக்கப்பட்ட, अङ्गी-தேகத்தையுடையவளாயும், सारङ्गी-பெண்
மாண்புபோல், रुचिर-அழகான, नयन - கண்களினால், अङ्गीकृत-
ஸ்வாதீனம் செய்துகொண்ட, शिवा-பரமசிவனையுடையவளாயும், तटिप्-
மின்னல்போல், पीता-பொன் நிறமுள்ளவளாயும், पीताम्बर-பொன் நிற
ஆடை உடுத்தியவளும், ललित-அழகிய, मञ्जीर-பாதஸரத்தால்,
सुभगा-சிறந்து விளங்குபவளும், निरवधि-எல்லையற்ற, सुखै:-ஸுகங்
களால், पूर्णा-நிறைந்தவளாயுமுள்ள, अपर्णा-எவ்விதக் கடமைக்கும்
உட்படாத (ஸ்வதந்திரையான) தேவீ, मम-என் விஷயத்தில், सुमुखी-
பிரஸன்னமான முகமுள்ளவளாக, अस्तु-இருக்கட்டும்.

அம்பிகை நவரத்னங்களாலும் ஸுவர்ணத்தாலும் ஆக்கப்
பட்ட பலவித நகைகளை தரித்திருக்கிறாள். உதயசூரியன் போல்
அவை மிகுந்த கார்தியுடன் விளங்குகின்றன. மின்னல் போல்
ஒளியுடன் விளங்கும் சரீரத்தில் பீதாம்பரம் அணிந்திருக்கிறாள்
காலில் அழகிய பாதஸரம் எல்லையற்றதான தீவ்யாநந்தம்
நிரம்பியவள். இவளுக்கு அபர்ணா என்று பெயர் ருண
மில்லாதவள். கட்டுப்படாதவள் பூர்ணஸ்வாதந்தர்ய முள்ளவன்
பரமேசுவரனை பர்த்தாவாக அடைவதற்காக தவம் செய்யும்

பொழுது பர்ணத்தை (இலையை)ச்சூட உணவாக உட்கொள்ள விலை அதனால் அவளுக்கு 'அபர்ணா' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. என்று காளிதாஸன் சொல்கிறான் பெண்மான் போல் மருண்ட தனது கண்பார்வையாலேயே தனதுபர்த்தாவான பரமேசுவரனை தன்வசப்படுத்தியவள் அவள் ஸுமுகமாக இருந்து எனக்கு அருள் செய்யட்டும். (5)

(அ) இவ்விதமாக தேவியின் சரீரசோபையையும் அவள் அணிந்திருக்கும் வஸ்திராபரணங்களின் அழகையும் மூன்று கலோகங்களால் அனுஸந்தானம் செய்து விட்டு ஸம்ஸார மென்னும் மஹா வியாதியைப் போர்க்கும் திவ்யெளஷத்திலைத யாக வர்ணிக்கிறார் :—

हिमाद्रेः संभूता सुललितकरैः पल्लवयुता

सुपुष्पा मुक्ताभिर्भ्रमरकलिता चालकभरैः ।

कृतस्याणुस्थाना कुचफलनता सूक्तिसरसा

रुजां हन्त्री गन्त्री विलसति चिदानन्दलतिका ॥ ६ ॥

ஹிமாத்ரே: ஸம்பூதா ஸுலலிதகரை: பல்லவயுதா
ஸுபுஷ்பா முக்தாபிர் ப்ரமரகலிதா சாலகபரை: ।
க்ருதஸ்தாணுஸ்தானா குசபலநதா ஸுக்தி ஸரஸா
ருஜாம் ஹந்த்ரீ கந்த்ரீ விலஸதி சிதாநந்தலதிகா ॥

हिमाद्रे:-பனிமலையிலிருந்து, संभूता-உண்டானவள். सुललित-
வேகு மிருதுவான, करै:-கைகளினால், पल्लव-துளிர்களுடன் युता-
கூடினவள். मुक्ताभि:-முத்துக்களினால், सुपुष्पा-நல்ல புஷ்பங்களை
யுடையவள், अश्रुकभरै:-கேசங்களின் மிகுதியால், भ्रमर-कलिता-
வண்டுகளோடுகூடியவள், कृत-स्याणु-स्थाना-ஸ்தாணுவை (பரமசிவனை)
இருப்பிடமாகச் செய்துகொண்டிருப்பவள், कुच-ஸ்தனங்களாகிற,
फल-பழங்களினால், नता-வளைந்திருப்பவள், सूक्ति-அழகான பேச்சுக்
களால், सरसा-ரஸத்தோடு கூடினவள், रुजां-வியாதிகளையெல்லாம்,
हन्त्री-போக்கடிக்கிறவள், गन्त्री-செல்கின்ற (எங்கேயும் வியாபிக்கிற)
चिदानन्दलतिका-ஞானந்தக் கொடியாக, विलसति-அம்பிகை
கொள்ள.

மலையில் உண்டாகி உயர்ந்த வீருகூத்தில் படரும் தீவ்யௌஷதி
 லதை துளிர், மலர், வண்டுகள், ரஸமுள்ள பழம் இவைகளுடன்
 கூடி ஸகல வியாதிகளையும் போக்குகிறது அம்மாதிரியான
 லதையாக அம்பிகை விளங்குகிறாள் அம்பிகை ஞானந்த
 ஸ்வரூபினி அதனால் சிதானந்தலதை என்று பெயர் சூட்டுகிறார்.
 அவள் உண்டானது ஹிமயமலையிலிருந்து. அவள் கைகளே துளிர்
 போல உள்ளவை, அவள் அணிந்திருக்கும் முத்துக்களே
 புஷ்பங்கள், அவளுடைய கேசபாரமே வண்டுகளின் கூட்டம்.
 அவளுடைய ஸ்தனங்களே பழங்கள். உலர்ந்த கொடியோ என்று
 நினைக்கவேண்டாம், அவளுடைய பேச்சுக்களில் நல்ல ரஸமுண்டு
 உபயோகமற்ற கொடியென்றும் நினைக்கவேண்டாம் அவித்யை
 முதலுள்ள எல்லாப் பிணிகளையும் தீர்த்து வைக்கக் கூடியவள்.
 தேடியடையவும் வேண்டாம், ஸர்வ வியாபினியாயிருக்கிறாள்.
 கொடிக்குப் பிடித்துக்கொள்ள ஆசிரயம் வேண்டுமே யென்றால்
 அந்த ஆசிரயம் பரமசிவனாகிற ஸ்தம்பமே கொடிக்கு ஆசிரயமாய்
 ஒரு ஸ்தம்பம் வேண்டாமாவென்று பரமசிவனைச் சொல்லும்போது
 ஸ்தாணு என்ற சப்தத்தை வெகு உசிதமாக உபயோகித்தார்.

மலையில் உண்டாகும் கொடி வீருகூத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு
 வளரும். தேவீலதை உலர்ந்த மரக்கட்டையை ஆசிரயித்திருக்
 கிறாள். ஸ்தாணு என்ற சொல் மரக்கட்டை, பரமசிவன்
 இரண்டையும் குறிக்கும். லதை ஸ்தாவரம் அது இருக்குமிடம்
 தேடிச்செல்ல வேண்டும் தேவீலதை ஜங்கமம், நாமிருக்குமிடத்
 திலேயே இந்த லதையை அடையலாம் ஓஷதிலதை சரீரத்தில்
 உண்டாகும் வியாதிகளைத் தான் போக்கும். தேவி தன் ஸ்வரூப
 மான ஞானானந்தத்தைத் தந்து ஸம்ஸாரமென்னும் மஹாவியாதி
 யையும் போக்குகிறாள். இதுமட்டுமா! தேவீலதை தனது தீவ்ய
 மஹிமையால் தான் ஆசிரயித்திருக்கும் உலர்ந்த மரக்கட்டையி
 லிருந்து கூட பலன் உண்டாகும்படி செய் து விடுகின்றது
 என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் கூறுகிறார். (6)

सपर्णामाकीर्णां कतिपयगुणैः सादरमिह

अयन्त्यन्ये वल्लीं मम तु मतिरेवं विलसति ।

अपणैका सेव्या जगति सकलैर्यत्परिवृतः

पुराणोऽपि स्थाणुः फलति किल कैवन्यपदवीम् ॥ ७ ॥

— ம் கதிபயகுணை: ஸாதரமிஹ
 ச்ரயந்த்யந்யே வல்லீம் மம து மதிரேவம் விலாதி !
 அபர்ணைகா ஸேவ்யா ஜகதி ஸகலீர் யத்பரிவ்ருத :
 புராணோபி ஸ்தாணு: பலதி கில கைவல்ய பதவீம் ||

கதிபயகுணை: - ஏதோ சில குணங்களுடன், **அகிணி**-சேர்ந்து இருக்கும், **சபரி**-இலைகளோடுகூடிய, **வலி**-கொடியை, **அந்யே**-வேறு சிலர்கள், **இஹ**-இங்கு, **சாதர்**-ஆதரலோடு, **அயந்தி**-ஆசிரயிக்கிறார்கள் **மம து**-எனக்கோவென்றால், **மதி**-புத்தியானது, **பவ்**-இவ்விதமாக **விலசதி**-தோன்றுகிறது. **யத்** -எவளால், **பரிவ்ருத:**-சூழப்பட்ட **ஸாபு:**-கட்டை (பரமசிவன்) **புராண:** அபி-வெகுநாட்பட்டதாயிருந்தும் **கைவல்ய-பதவீ**-கைவல்யமாகிற பதவியை, **பவதி**-பழமாகக்கொடுக்கிறதோ, **கில**-ஸந்தேகமன்னியில், அந்த, **பகா**-ஒரே ஒரு, **அபரி**- (இலையற்ற) அம்பிகைதான், **ஜகதி**-உலகத்தில், **சகல:**-யாவராலும் **சேவ்யா**-ஸேவிக்கத்தகுந்தவள்.

உலகில் எத்தனையோ சிறந்த கொடிகள் உள்ளன அவற்றில் சிறிசில குணங்களும் உண்டு. அவற்றால் நன்மையும் ஏற்படும், சில ஷுத்திகொடியால் பிணியும் நீங்கும், உடம்பில் புஷ்டி உண்டாகும் இந்தக்காரணங்களால் பலர் ஆதரவுடன் இலைகளுடன் கூடிய அந்தக்கொடிகளைத்தேடிச் செல்லுகிறார்கள் ஆனால் என் அபிப்பிராயம் இது தான். “இலைகளே இல்லாத கொடி ஒன்றே ஒன்றுதான் உலகில் உள்ளது. யாவரும் அதையே ஸேவிக்கவேண்டும்” ஏனெனில் இலைகளற்ற இந்தக் கொடியுடன் சேர்ந்த காரணத்தால் மிகப்பழமையான காய்ந்த மரக் கட்டையும் மிகச்சிறந்த பலனைத் தருகிறது. அதாவது ப்ரஹ்ம வித்யாஸ்வரூபினியான அம்பிகையின் ஸம்பந்தத்தால் தான் ஆதியில்லாத பரமசிவன் பக்தருக்குக்கைவல்யத்தைத் தருகிறார். எல்லாம் தேவியின் மஹிமைதான்.

[இதே விஷயத்தை கொஞ்சம் விஸ்தரித்து ஸ்தாணுவும் (பரமசிவன், கட்டை) அபர்ணை (அம்பிகை, இலையற்றது)யும் சேர்ந்து பிறந்த குழந்தை விசாகன் (ஸுப்ரஹ்மண்யர், சாகையிலலாதவர்) என்று சொல்லி அந்தப் புத்திரனுக்கு வல்லியை (வள்ளிதேவி, கொடி) விவாஹம் செய்துவைத்தார்கள்; என்று ஸ்ரீ சிருங்கேரி மஹாஸன்னிதானம் ஸ்ரீ சந்திரசேகரபாரதீ ஸ்வாமி

களவர்கள் சொல்லியிருக்கும் சுலோகத்தையும் இங்கே அனுஸந்தானம் செய்யலாம்.

अपर्णवल्लीसमाश्लेषयोगात्

पुरा स्थाणुतो योऽजनिष्ठामरार्थम् ।

विशखं नरो वल्लिकालिङ्गितं तं

सदा षण्मुखं भावये हत्सरोजे ॥]

(7)

विधात्री धर्माणां त्वमसि सकलान्नायजननी

त्वमर्थानां मूलं धनदनमनीयाद्भिकमले ।

त्वमादिः कामानां जननि कृतकन्दर्पविजये

सतां मुक्तेर्वीजं त्वमसि परब्रह्ममहिषी ॥ ८ ॥

விதாத்ரீ தர்மானாம் த்வமஸி ஸகலாம்நாயஜநநீ
த்வமர்த்தானாம் மூலம் தநதநமநீயாங்க்ரிகமலே 1
த்வமாதி: காமாநாம் ஜநநி க்ருதகந்தர்பவிஜயே
ஸதாம் முக்தேர் பீஜம் த்வமஸி பரப்ரஹ்மமஹிஷீ 11

த்வ-நீ, ஧்மாணா-தர்மங்களை யெல்லாம், விதாத்ரீ - ஏற்படுத்து
கிறவள், சகல-எல்லா, அந்நாய-வேதங்களையும், ஜநநி-வெளிப்
படுத்தினவளாய், அசி-இருக்கிறாய், ஧நத-குபேரனால், நமநீய-
நமஸ்கரிக்கத்தகுந்த, அஃ-இ-கமலே - பாதாரவிந்தத்தையுடையவளே,
த்வ-நீ, அர்த்நா-ஆசைப்படப்படும பொருள்களுக்கெல்லாம், மூலம்-மூலம்
கருதகந்தர்விஜயே-மன்மதனை ஜயித்தவளே, த்வ-நீ, காமாநா-ஆசை
களுக்கெல்லாம், அதி:-முதலானவள், ஜநநி-தாயே, பரஹ்ம-மஹிஷி-
பரப்பிரஹ்மத்தின் பட்டமஹிஷியான, த்வ-நீ, சதா-உத்தம ஜனங்
களுக்கு, முக்தை:-மோக்ஷத்தின், வீஜம்-விதையாக, அசி-இருக்கிறாய்.

உலகத்திலுள்ள கொடிகள் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொரு
விசேஷகுணமிருக்கும், ஒவ்வொரு வியாதிக்கு மருந்தாயிருக்கலாம்
ஆனால் அதுவே சில சமயங்களில் கெடுதலையும் செய்யக்கூடியதா
யிருக்கலாம். தேவியாகிற லதை அனந்த கல்யாண குணங்
களோடு கூடியிருப்பதுடன் ஜீவர்களால் அபேக்ஷிக்கப்படுகிற

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகும் என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்கும் கொடுக்க வல்லமையுள்ளது. பகவான் அஸங்கு இருந்து வருகிறபடியால் அவருடைய ஸந்நிதி விசேஷத்தால் இவைகளைக் கொடுப்பது அம்பிகையேதான். அப்புருஷார்த்தங்களுடையதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களை போதிப்பவரும் அவளே.

இந்த சுலோகத்தில் அம்பிகைக்குக் கூறப்பட்ட விசேஷணங்கள் எல்லாம் ஹேதுகர்பமாக, காரணத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளன. தர்மங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறது வேதம். அந்த வேதத்தை வெளிப்படுத்தியவள் அம்பிகையானதால் அவளே தர்மத்தை ஏற்படுத்தியவள். தனாதிபனாகுபேரன் அம்பிகையின் காலில் வணங்குவதால் எல்லாப் பொருள்களும் கிடைக்க இவளே காரணமாகிறாள். காமதேவதையான மன்மதனை ஜயித்தபடியால் அம்பிகையே எல்லாக் காமங்களையும் பூர்த்தி செய்கிறாள். பரப்ரஹ்மத்தின் மகிஷியாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மபாவம் என்ற மோகத்திற்கும் அவளே காரணம்.

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகும் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுப்பவள் அம்பிகைதான் என்று காட்டுவதற்காக வேதத்தையே வெளியிட்டு தர்மா தர்ம வியவஸ்தையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவள் **விதாநி வேஜனநி வர்ணம்-விதாயினி தர்மாதாரா** என்றும், நவநிதிகளுக்கும் அதிபதியாயிருந்து கொண்டு ஸகலவித அர்த்த ஸம்பத்துக்களையும் அடைந்த குபேரன் கூட அவளை நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருப்பதால் **வசுத-சர்வாதாரி** என்றும், விரும்பும் விஷய ஸுகங்களை யெல்லாம் கொடுப்பதில் **வாஸ்துதாரி** மன்மதனையும் ஜயித்து தாளே **மேலான காமா** என்றும், இவ்வித கீழ்ப்பட்ட புருஷார்த்தங்களில் ஆசையற்று நித்ய ஸுகமான கைவல்யத்திலேயே நோக்குமுள்ள மஹான்களுக்கு அதையும் கொடுப்பவள் **கைவல்யதாரி** என்றும், பக்தர்களின் யோக்கியதையையும் அபேகையையும் அனுசரித்து பலன் கொடுப்பவள், **விவர்தாநி, சர்வாபவர்தா** என்றும் லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் கண்டபடி இங்கேயும் இந்த சுலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது.

(அ) ஆனால் அந்த யோக்யதை என்னிடம் பரிபூர்ணமாயிருக்க வேண்டுமென்று நீ எதிர்பார்ப்பது யுக்தமில்லை. ஏதோ உன்னை அண்டியிருக்கிறான் இவன் என்று மாத்திரம் எண்ணி

உன்னுடைய கருணையினாலேயே என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று
பின் ஐந்து சுலோகங்களில் வேவ்வேறுவிதமாகப் பிரார்த்திக்
கிறார்:—

प्रभूता भक्तिस्ते यदपि न ममालोलमनस-

स्वया तु श्रीमत्या सद्यमवलोक्योऽहमधुना ।

पयोदः पानीयं दिशति मधुरं चातकमुखे

भृशं शङ्खे कैर्वा विधिभिरनुनीता मम मतिः ॥ ९ ॥

ப்ரபூதா பக்திஸ்தே யதபி ந மமாலோலமநஸஸ்
த்வயா து ஸ்ரீமத்யா ஸதயமவலோக்யோஹமதுநா 1
பயோத: பானீயம் திஸ்தி மதுரம் சாதகமுகே
ப்ருஸம் ஸங்கே கைர் வா விதிபிரநுநீதா மம மதி: 11

அலோல-மிகவும் சஞ்சலமான, மனச:-மனஸையுடைய, மம-
எனக்கு, தே-உன் விஷயமாக, பக்தி:-பக்தி, ப்ரபூதா-நிறைய, யதபி
ந-இல்லையானாலும்கூட, ஸ்ரீமத்யா-ஐசுவர்யம் பொருந்திய, த்வயா-து-
உன்னால்மட்டும், சதய-கருணையுடன், அஹ்-நான், அதுநா-
இப்பொழுதே, அவலोक्य:-கடாக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவன். பயோத:-
மேகமானது, சாதக-சாதகபக்தியின், முখে-திறந்தவாயில், மதுர-மதுர
மான, பானீய-ஜலத்தை, दिशति-கொடுக்கிறது. कैर्वा विधिभि:-எந்த
முறைகளினால்தான், मम-என்னுடைய, मति:-புத்தியானது, अनुनीता-
வசப்பட்டதாக ஆகுமோ? भृशं-மிகவும், शङ्खे-பயப்படுகிறேன்.

மறைத்துளி எப்பொழுது ஏற்படுமென்று தெரியாமல் சாதக
பக்தி எப்படி வாயைத்திறந்து கொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்த
வண்ணமாக நிற்குமோ அதுபோல் நானும் உன்னுடைய
கருணையையே எதிர்பார்க்கிறேன். மேகத்தை வர்ஷிக்கும்படிச்
செய்ய அப்பக்திக்கு சக்தியில்லையானாலும் மேகம் தானாகவே
சாதகபக்தியின் வாயில் இனிமையான தண்ணீரை ஊற்றுகிறது.
அது போல மனதை அடக்கித் தீவ்ரபக்தி கொண்டவர்களுக்குத்
தான் உன்கடாக்ஷ பாக்யம் கிடைக்கும். என்மனம் மிகவும்
சஞ்சலமாயிருப்பதால் அவ்விதமான பக்தி என்னிடம் இல்லை.
ஆனாலும் உதார ஸ்வபாவமுள்ள நீ கருணையினால் உன்
கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தினால் தான் நான் உஜ்ஜீவிக்க முடியும்.
சஞ்சலமான மனதை அடக்கும் முறைகள் ஒன்றும் எனக்குத்

தெரியவில்லை மிகவும் பயப்படுகிறேன். கருணையினால் அருள் பாவிக்கவேண்டும். (9)

(அ) தன்னிடம் கருணாகடாக்ஷத்தைச் செலுத்தவேண்டுமென்பதை உரிமையுடன் கேட்கிறார்:—

कृपापाङ्गालोकं वितर तरसा साधुचरिते

न ते युक्तोपेक्षा मयि शरणदीक्षामुपगते ।

न चेदिष्टं दद्यादनुपदमहो कल्पलतिका

विशेषः सामान्यैः कथमितरवल्लीपरिकरैः ॥ १० ॥

க்ருபாபாங்காலோகம் விதர தரஸா ஸாதுசரிதே
ந தே யுக்தோபேக்ஷா மயி ஸரண தீக்ஷாமுபகதே ।
ந சேதிஷ்டம் தத்யாதநுபதமஹோ கல்பலதிகா
விஸேஷ: ஸாமான்யை: கதமிதரவல்லீபரிகரை: ॥

சாது-உத்தமமான, சரितே-நடத்தையுள்ளவளே, கृபாபாங்காலோக-கருணை நிறைந்த கடைக்கண் பார்வையை, தரஸா-சீக்கிரமாக, வितर-கொடு. शरण-தீக்ஷா-உன்னை சரணமடைவதிலேயே தீவிரமான தீர்மானத்தை, उपगते-அடைந்திருக்கிற, मयि-என்னிடத்தில். ते-உனக்கு, उपेक्षा-உதாஸீனத் தனமையானது, न युक्ता-நியாயமில்லை. कल्पलतिका-கல்பலதையானது, इष्टं-வேண்டியதை, अनुपदं-உடனேயே, दद्यात् न चेत् - கொடுக்கவில்லையானால், सामान्यै:-ஸாமான்யமான, इतर-மற்ற, वल्ली-கொடிகளின், परिकरै:-கூட்டங்களைவிட (அதற்கு) विशेष:-மேன்மை, कथं अहो-எப்படித்தான் ஏற்படும்?

எல்லோரையும் விட்டு விட்டு உன்னையே சரணமடைந்து விட்டேன். வேறுயோக்யதை இல்லாவிட்டாலும் இந்த ஒரு தகுதியைக் கொண்டே என்னைக்கைவிடாமல் விரைவில் உன் கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தி ஏற்றுக்கொள்வது உன் கடமையாகும் இவ்விதம் செய்யாவிட்டால் 'நல்ல நடத்தை உள்ளவள்' என்ற உன்பெயருக்குத்தான் களங்கம் ஏற்படும். உலகிலுள்ள மற்றக் கொடிகளை எல்லாம் விட்டு விட்டு கல்பகலதையை அண்டியவனின் அபீஷ்டத்தை அது நிறைவேற்றாவிட்டால் மற்றகொடிகளைவிட கல்பலதைக்கு என்ன சிறப்பு இருக்கும்? (10)

(அ) வேறு ரகசுகர் இல்லை என்பதைக் கூறுகிறார்:—

महान्तं विश्वासं तव चरणपङ्केरुहयुगे
निधायान्यन्नैवाश्रितमिह मया दैवतमुमे ।
तथाऽपि त्वच्चेतो यदि मयि न जायेत सदयं
निरालम्बो लम्बोदरजननि कं यामि शरणम् ॥ ११ ॥

மஹாந்தம் விச்வாஸம் தவ சரணபங்கேருஹயுகே
நிதாயாந்யத் தைவாச்ரிதமிஹ மயா தைவதமுமே ।
ததாபி த்வச்சேதோ யதி மயி ந ஜாயேத ஸதயம்
நிராலம்போ லம்போதரஜநநி கம் யாமி ஸ்ரணம் ॥

உமே-உமாதேவியே, தவ-உன்னுடைய, சரணபங்கேருஹயுகே-இரண்டு
பாதாரவிந்தங்களில், महान्तं - பெரிதான, विश्वासं- நம்பிக்கையை,
निधाय-வைத்து, अन्यत्-வேறு, दैवतं-தைவம், मया-என்னால், इह-
இங்கு, नैव आश्रितं-ஆசிரயிக்கப்படவே இல்லை. तथापि-அப்படி
யிருந்தும், त्वत्-உன்னுடைய, चेन:-மனஸ், मयि-என்னிடத்தில்,
सदयं-தையுடன் கூடினதாக, यदि न जायेत-ஏற்படவில்லையானால்,
निरालम्बः-எவ்வித பிடிமானமுமில்லாமல் நான், लम्बोदरजननि-மஹா
கணபதியின்தாயே, कं-யாரை, शरणं-சரணமாக, यामि-அடைவேன். ?

எல்லா தேவதைகளையும் விட்டு கட்டாயம் காப்பாற்றுவான்
என்ற மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் உனது இரு திருவடிகளையும்
பற்றியுள்ளேன். இந்நிலையில் நீ என்னிடம் கருணை காட்டாமல்
கைவிட்டுவிட்டால் என்னைக் காப்பாற்ற வேறு யார் இருக்கிறார்.
ஒருவரும் இல்லை. நான் உதாஸீனம் செய்து விட்டதால் மற்ற
தேவதைகளும் காப்பாற்றமாட்டார்கள். நீயும் கைவிட்டு விட்டால்
என் கதி என்ன ? (11)

(அ) எத்தனை பாபங்களிருந்த போதிலும் காப்
பாற்றவேண்டு மென்பதற்கு உதாஹரணம் கூறுகிறார் :

अयः स्पर्शं लयं सपदि लभते हेमपदवीं
यथा रथ्यापाथः शुचि भवति गङ्गाधामिलितम्

तथा तत्तत्पापैरतिमलिनमन्त्रम यदि

त्वयि प्रेम्णा सक्तं कथमिव न जायेन विमलम् ॥ १२ ॥

அய: ஸ்பர்ஸே லக்ஷம் ஸபதி லபதே. ஹேமபத்னீம்
யதா ரத்யாபாத: ஸுசி பவதி கங்கைகளகமிளிதம் ।
ததா தத்தத்பாபைரதிமலினமந்தர் மம யதி
த்வயி ப்ரேம்ணாக்தம் கதமிவ ந ஜாயேத விமலம் ॥

யதா-எப்படி, அய:-இரும்பு, ஸ்பர்ஸே-ஸ்பர்சமணியில், லக்ஷ-
ஒட்டிக்கொண்டு, சபதி-உடனேயே, ஹேம-பத்னீ-தங்கத்தின் நிலையை,
லபதே - அடைகிறதோ, ரத்யா - வீதிகளிலுள்ள, பாத: - ஜலமானது,
ரத்யா-மலினம்-கங்கையின் பிரவாஹத்தில் கலந்து, சுகி-சுத்தமாக,
பவதி-ஆகிவிடுகிறதோ, ததா-அப்படியே, மம-என்னுடைய, அந்த:-
மனஸ், தத-பாபை: - பலவித பாபங்களால், அதி-மலினம் - வெகு
அழுக்கடைந்திருந்தும், த்வயி - உன்னிடத்தில், ப்ரேமா - பிரீதியுடன்,
சக்த் யதி-ஈடுபட்டிருந்ததேயானால், கதமிவ-எப்படித்தான், விமலம்-
நீர்மலமாக, ந ஜாயேத-ஆகாமலிருக்க முடியும்?

என்னிடத்தில் பாபங்கள் வெகுவாக இருப்பதினால் சேர்த்துக்
கொள்ள முடியவில்லை யென்று நீ ஸமாதானம் சொன்னால்
ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. வெறும் இரும்பு ஸ்பர்சமணியில்
பட்டு தங்கமாகி விடவில்லையா? சாக்கடைஜலம் கங்காய்பிர
வாஹத்தில் கலந்து அதிபரிசுத்தமாக ஆகிவிடவில்லையா?
உன்னிடத்தில் பிரீதியுடன் வந்து என் மனஸ் ஒட்டிக்கொள்ளும்
போது அது எவ்வளவு அழுக்கடைந்திருந்தால் என்னி உடனே
நீர்மலமாக ஆகிவிடாதா? என்று வாதாடுகிறார். ஸ்பர்சமணி
யைப்பற்றி சதச்சுலோகியிலும் கூறியிருக்கிறார். (12)

(அ) மற்ற தேவதைகளை சரணமடையாததற்குக் காரணம்
கூறுகிறார்:—

त्वदन्यस्मादिच्छाविषयफललाभे न नियमः

त्वमज्ञानामिच्छाधिकमपि समर्था वितरणे

इति प्राहुः प्राञ्चः कमलभवनाद्यास्त्वयि मनः

त्वदासक्तं नक्तं दिवमुचितमीशानि कुरु तत् ॥ १३ ॥

த்வந்யஸ்த்மாதிச்சாவிஷய! லலாபே ந நியம:
 த்வமக்ஞாநாமிச்சாதிசமபி ஸமர்த்தா விதரணே |
 இதி ப்ராஹ்ம: ப்ராஞ்ச: கமலபவநாத்யாஸ் த்வயி மந-
 ஸ்த்வதாஸக்தம் நக்தம்திவமுசிதமீஸாநி குரு தத் ||

त्वदन्यस्मात् - உன்னைத் தவிர வேறிடத்திலிருந்து, इच्छा -
 ஆசைக்கு, विषय-விஷயமான, फल-பலன், लामे-கிடைப்பதில், न
 नियम:-நியமம் (உறுதி) இல்லை, त्व-நீ, अज्ञाना-தெரியாதவர்களுக்கு,
 इच्छा-ஆசைக்கு, अधिकं अपि-மேலாகவும், वितरणे-கொடுப்பதில்,
 समर्थ-வல்லமையுள்ளவன், इति-என்று, कमल-भवनाद्या:-கமலத்தில்
 வீற்றிருக்கும் பிரஹ்மா முதலான, प्राञ्च:-முன்னோர்கள், त्वयि - உன்
 விஷயத்தில், प्राहुः - சொல்கிறார்கள். मन:-என்னுடைய மனஸ்,
 त्वत्-உன்னிடத்தில், नक्तदिवं-ராப்பகலாக, आसक्त-ஈடுபட்டுள்ளதாக
 இருந்து வருகிறது. ईशानि-ஹே பரமேசுவரி, उचितं-எது உசிதமோ,
 तत्-அதை, कुरु-செய்.

மற்றதேவதைகளை ஏன் ஆசிரயிக்கவில்லை யென்றால், அவர்
 களை எவ்வளவு உபாஸித்தாலும் நாம்விரும்பியதை மட்டும் கூடக்
 கொடுப்பார்களென்ற நிச்சயம் கிடையாது. உபாசித்தது
 போதாது, பூர்வ புண்யம் போதாது என்று ஏதாவது ஸமாதானம்
 சொல்லிவிடுவார்கள். நீ அப்படியல்ல. உன்னுடைய மாஹாத்ம்
 யத்தையும் உதார குணத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமல்
 யாரேனும் உன்னை உபாஸித்து ஏதேனும் வேண்டிக்கொண்
 டாலும் அதற்கு மேலும் அதிகமாகவே கொடுத்தருளும் தன்மை
 உனக்கு உண்டு என்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள்.

ஸௌந்தர்யலஹரியில் 'भवानि त्वं दासे' என்ற சுலோகத்தில்
 கருணா கடாஷுத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்று எண்ணிய
 பக்தனுக்குத்தனது ஸாயுஜ்யத்தையே கொடுத்து விடுகிறான்
 என்று இந்தக்கருத்து தெளிவாக கூறப்பட்டிருக்கிறது.
 4 வது சுலோகத்திலும் 'விரும்பியதற்கு மேல் பலனைக் கொடுப்
 பதில் உன் சரணம் மிகத்திறமையுள்ளது' என்று கூறுகிறார்.
 ஆகையால் என்மனதை இடைவிடாது உன்னிடத்திலேயே
 வைத்து விட்டேன். எனக்கு எது வேண்டுமென்று கேட்கத்தெரி
 யாது. எனக்கு என்ன செய்தால் ஹிதமோ அதை நீயே
 தீர்மானம் செய்து அருள்வாயாக. (13)

स्फुरन्नानारत्नस्फटिकमयभित्तिप्रतिफलत्

त्वदाकारं चञ्चच्छशधरकलासौधशिखरम् ।

मुकुन्दब्रह्मेन्द्रप्रभृतिपरिवारं विजयते

तवागारं रम्यं त्रिभुवनमहाराजगृहिणि ॥ १४ ॥

ஸ்புரந்நாநாரத்நஸ்படிகமயபித்திப்ரதிபலத்
த்வதாகாரம் சஞ்சச்சதரகலாஸௌதஸீகரம் ।
முகுந்தப்ரஹ்மேந்த்ரப்ரப்ருதிபரிவாரம் விஜயதே
தவாகாரம் ரம்யம் த்ரிபுவநமஹாராஜக்ருஹிணி ॥

स्फुरत्-பிரகாசிக்கிற, नाना-பலவித, रत्न-ரத்தினங்கள் இழைத்து
स्फटिकमय-ஸ்படிகத்தினால் செய்யப்பட்ட, भित्ति-சுவர்களில், प्रति
फलत् - பிரதிபின்பிக்கும், त्वत् - உன்னுடைய, आकारं - ரூபத்தை
உடையதும், चञ्चत् - சோபிக்கிற, शशधर-கலா - சந்திரகலையோடு
கூடின, सौध-மாளிகையின், शिखरं-உப்பரிகையுள்ளதும், मुकुन्द-
மஹாவிஷ்ணு, ब्रह्म-பிரஹ்மா, इन्द्र-தேவேந்திரன், प्रभृति-முதலான
परिवारं-பரிவாரங்களோடு கூடினதுமான, तव-உன்னுடைய, रम्यं-
அழகான, आगारं-வாஸஸ்தலமானது, त्रिभुवन-மூவுலகங்களுக்கும்
महाराज - மஹாராஜராயுள்ள பரமேசுவரருடைய, गृहिणि - பத்னியே!
विजयते-மிகவும் உத்திருஷ்டமாக விளங்குகிறது.

அம்பிகை வளிக்கும் மாளிகையின் சுவர்கள் ரத்னம் பதித்து
ஸ்படிகத்தினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அங்கே வீற்றி
ருக்கும் பரதேவதையின் ரூபம் எல்லா பக்கங்களிலும் பிரதிபலித்
கிறது. மிக்க உயரமுள்ள இம்மாளிகையின் மாடி ஸ்தூபியில்
சந்திரன் பிரகாசிக்கிறான். லோகநாதர்களான ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு
இந்திரன் முதலானவர்கள் இம்மாளிகையில் அம்பிகைக்குப் பரி
வாரமாக இருந்து பணிவிடை புரிகின்றனர். எல்லா லோகங்
களும் அடங்கிய பிரபஞ்சத்திற்கே சக்கிரவர்த்தியாக விருக்கும்
பரமேசுவரருடைய பத்னியாய் மஹாராணி ஸ்தானம் வஹிக்கும்
அம்பாளுக்கு இவ்வித ரம்மியமான சிறந்த மாளிகையிருப்பது
மிகவும் நியாயமல்லவா?

(14)

(அ) அம்பிகையின் மாளிகையை வர்ணித்து விட்டு மற்றப்
பெருமைகளை வர்ணிக்கிறார்.—

निवासः कैलासे विविशतमखाद्याः स्तुतिकराः
 कुटुम्बं त्रैलोक्यं कृतकरपुटः सिद्धिनिकरः ।
 महेशः प्राणेशस्तद्वनिधराधीशतनये
 न ते सौभाग्यस्य क्वचिदपि मनागस्ति तुलना ॥ १५ ॥

நிவாஸ: கைலாஸே விதிஸுதமகாத்யா: ஸ்துதிகரா:
 குடும்பம் த்ரைலோக்யம் க்ருதகரபுட: ஸித்திநிகர: 1
 மஹேஸ்: ப்ராணேஸ் ததவநிதராதீஸுதநயே
 ந தே ஸௌபாக்யஸ்ய க்வசிதபி மநாகஸ்தி துலநா 11

निवास:-இருப்பு, कैलासे-கைலாஸத்தில், स्तुतिकरा:-
 ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்கள், विधि-பிரஹ்மா, शतमुख-இந்திரன், खाद्या:-
 முதலானவர்கள். कुटुम्बं-குடும்பம், त्रैलोक्यं-மூவுலகமும், सिद्धि-
 निकर:-ஸித்திகளின் கூட்டம், कृतकरपुट:-கைகட்டி நிற்கிறது. प्राणेश:
 பிராணநாயகரோ, महेश:-பரமேசுவரர். तत्-ஆகையால், अवनि-
 धराधीश-பர்வதராஜனின், तनये-புத்திரியே, ते-உன்னுடைய,
 सौभाग्यस्य-ஸௌபாக்யத்திற்கு, तुलना-ஒப்பிடல், क्वचित् अपि-
 எங்கேயும் கூட, मनाक्-கொஞ்சமும், न अस्ति-கிடையாது.

பரமசிவனை நாயகராக அடைந்து கைலாசத்தில் வாஸம்
 செய்து கொண்டு பிரஹ்மாதி தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டுக்
 கொண்டு உலகம் பூராவையும் குடும்பமாகப்பெற்று அணிமாதி
 ஸகல ஸித்திகளும் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படிக்கான
 உத்தமமான உன் பதவிக்கு ஸமானமாக எதையாவது எங்கே
 யாவது கொஞ்சமாவது சொல்லமுடியுமா? (15)

(அ) ஈசுவரனுக்கும் அம்பிகையால்தான் பெருமை:—

बृषो वृद्धो यानं विषमशनमाशा निवसनं
 श्मशानं क्रीड.भूर्भुजगनिवहो भूषणविधिः ।
 समग्रा सामग्री जगति विदितैव स्मररिपोः
 यदेतस्यैश्वर्यं तव जननि सौभाग्यमहिमा ॥ १६ ॥

வ்ருஷோ வ்ருத்தோ யாநம் விஷமஸநமாஸா நிவஸநம்
 ச்மஸாநம் க்ரீடாபூர் புஜகநிவஹோ பூஷணவிதி: 1
 ஸமக்ரா ஸாமக்ரீ ஜகதி விதிதைவ ஸ்மரரிபோர்
 யதேதஸ்யைச்வர்யம் தவ ஜநநி ஸௌபாக்யமஹிமா 11

வூஷ:-கிழட்டுத்தனமடைந்த, **வூஷ:-**காளைமாடு, **யான்-**வாஹனம்
விஷ்-விஷம், **அஸந்-**சாப்பாடு, **அஸா:-**திக்குகள், **நிவஸந்-**வஸ்தியம்
ஸமஸான்-மயானம், **க்ரீடாபூ:-**விளையாடும் இடம்; **புஜக-நிவஹ:-**ஸர்ப்பம்
 களின் கூட்டம், **பூஷணவிதி:-**அலங்காரமுறை, **ஸரரிபோ:-**மன்மதனை
 சத்ருவான பரமசிவனுடைய, **ஸமஸா-**எல்லா, **ஸாமஸூ-**ஸாமக்கிரிகளு
 இவ்விதமென்று, **ஜகதி-**உலகத்தில், **விதிதைவ-**தெரிந்தே இரு
 கிறது. **யத்-**என்ற காரணத்தினால், **யதஸ்ய-**இவருடைய, **பேஷய்-**
 ஐசுவரியமானது, **ஜநநி-**தாயே, **தவ-**உன்னுடைய, **ஸௌபாக்ய-**ஸௌ
 பாக்கியத்தின், **மஹிமா-**மஹிமையேயாகும்.

மஹேசுவரரை பிராண நாயகராக அடைந்திருப்பது உன்னு
 டைய ஸௌபாக்கியத்தைக்காட்டுகிறது என்று சொன்னேன்
 உன்னுடைய ஸௌபாக்யத்தினாலேயே அவர் மஹேசுவரராக
 இருக்கிறார் என்று சொல்வதே இதைவிட உசிதமாய்த் தோன்று
 கிறது. அவருடைய சொந்த நிலையை கவனித்துப் பார்த்தால்
 அவரை எவ்விதத்திலும் மேலானவர் என்று சொல்வதற்கு
 இடமேயில்லை. அவருக்கு வாஹனம் கிழட்டுமாடு, சாப்பிடுவதே
 ஹாலாஹல விஷம், இருப்பிடமோ மயானம், வஸ்திரமோ
 திக்குகள் தான், ஆபரணங்கள் பாம்புகளே, அவர் ஸம்பத்தி
 வந்தாலே மன்மதனை பஸ்மம் செய்துவிடுவார் இந்த அவருடைய
 தன்மைகள் யாரும் அறிந்ததே. அவருக்கு மஹேசுவரர் என்ப
 பதவி ஏற்பட வேண்டுமானால் உன்னுடைய ஸௌபாக்கியத்தின்
 மஹிமை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

(16)

गिकमतिः

श्मशानेष्वாसीनः कृतमसितलेपः पशुपतिः ।

धौ कण्ठे हालाहलमखिलभूगोलकृपया

भवत्याः संगत्याः फलमिति च कन्याणि कलये ॥ १७

அஸேஷப்ரஹ்மாண்டப்ரளயவி திநைஸர்கிகமதி:
 ச்மஸானேஷ்வாஸீந: க்ருதபஸிதலேப: பஸுபதி: 1
 ததௌ கண்டே ஹாலாஹலமகிலபூகோளக்ருபயா
 பவத்யா: ஸங்கத்யா: பலமிதி ச கல்யாணி கலயே ||

அசேஷ-பாக்கியன்னியில், **வ்ஹாண்ட**-பிரஹ்மாண்டங்களை, **பஸுப-**
 நன்கு நாசம் செய்துவிடும், **விதி**-முறையில், **நைசர்கிக**-ஸ்வபாவத்
 திலேயே, **மதி**:-எண்ணமுள்ளவராயும், **ஷ்மஸானேஷு**-மயானங்களில்,
அஸீந: - இருந்துகொண்டு, **கருத-பஸித-லேப:** - சாமபல் பூச்சு பூசிக்
 கொள்பவராயுமுள்ள, **பஸுபதி**:-பிராணிகளின் பதியான பரமசிவன்,
வ்ஹில-எல்லா, **மூகூல**-பூகோளத்திலும் ஏற்பட்ட, **கருபயா**-கருணை
 யினால், **ஹாலாஹல்**-ஹாலாஹல விஷத்தை, **கருத**-கருத்தில், **வ்ஹி-**
 தரித்துக்கொண்டாரே அது, **கல்யாணி**-மங்களரூபினியே, **மவத்யா:** -
 உன்னுடைய, **ஸங்கத்யா:** -சேர்க்கையினுடைய, **பல்**-பலன், **இதி ச-**
 என்று தான், **கலயே**-என்க

அவரைச் சேர்ந்தவைகளெல்லாம் இப்படியிருந்த போதிலும்
 அவருடைய சொந்த குணமோ நடத்தையோ சரியாயிருக்கிறதா
 வென்றால் அதுவும் இல்லை. ஜகத்துப்பூராவையும் நாசம்
 செய்வதிலேயே அவருக்கு நோக்கம். நாசம் செய்து ச்மசானத்
 திலேயே இருந்து கொண்டு அங்குள்ள சாம்பலைப் பூசிக்
 கொள்வார். மனுஷ்யர்களுக்கு அரசராயிருந்து நரபதி
 யென்ற பெயரையோ, தேவர்களுக்கு அரசராயிருந்து ஸுரபதி
 யென்ற பெயரையோ வைத்துக்கொள்ளாமல் பசுபதியென்று
 பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஜகத்தையே ஒழித்து விடும்
 மனோபாவையுள்ள க்ருர ஸ்வபாவரான பரமசிவன் ஹாலாஹல
 விஷத்தைச்சாப்பிட்டபோது அவர் குகியில் இருந்த ஜகத்
 பூராவையும் நாசம் செய்திருக்கலாமே? அவ்விதம் செய்யாமல்
 அவ்விஷத்தைக் கருத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு குகிவரையில்
 போகாமலிருக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமானால் அதற்கு கருணை
 யல்லவா வேண்டும்? அது எப்படி அவருக்கு ஏற்பட்டதென்று
 யோஜிக்கையில் உன்னுடைய சேர்க்கையினால்தான் ஏற்பட்டிருக்க
 வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உன் சேர்க்கையால்தான்
 அழிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ஈசுவரனுக்குக் கருணை ஏற்பட்டு
 உலகைக் காப்பாற்றிவிட்டார். (17)

त्वदीयं सौन्दर्यं निरतिशयमालोक्य परया
 भियैवासीद् गङ्गा जलमयतनुः शैलतनये ।
 तदेतस्यास्तस्माद्वदनकमलं वीक्ष्य कृपया
 प्रतिष्ठां आतन्वन् निजशिरसि वासेन गिरिशः ॥ १८ ॥

த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம் நிரதிசயமாலோக்ய பரயா
 பியைவாஸீத் கங்கா ஜலமயதநு: ஸைலதநயே ।
 ததேதஸ்யாஸ்தஸ்மாத் வதநகமலம் வீக்ஷ்ய க்ருபயா
 ப்ரதிஷ்டாமாதந்வந் நிஜசிரஸி வாலேஸந கிரிஸ: ॥

சைலதநயே-பர்வதகுமாரியே, த்வதீய்-உன்னுடைய, நிரதிசய்-
 உத்தமமான, சௌந்தர்ய்-ஸௌந்தர்யத்தை, அலோக்ய-பார்த்து,
 பரயா-மிருந்த, மியா ஏவ-பயத்தினாலேயே, கங்கா-கங்காதேவி,
 ஜலமயதநு: - ஜலத்தினால் செய்யப்பட்ட சரீரமுள்ளவளாக, அஸீத்-
 ஆகிவிட்டாள், தஸ்மாத்-அதினால், எதஸ்யா:-இந்தகங்கையின், தத்-
 (வாடிய) அந்த, வதந-கமலம்-முககமலத்தை, வீக்ஷ்ய-பார்த்து, க்ருபயா-
 கருணையினால், கிரிஸ:-மலையில் வாஸம் செய்யும் பரமசிவன்,
 (அவளுக்கு) நிஜசிரசி-தன்னுடைய சிரஸிலேயே, வாஸேன-இரும்
 பைக்கொடுத்து, ப்ரதிஷ்டா-ஸ்திரமான நிலையை (நியாதியை) ஆதந்வந்-
 ஏற்படுத்தியவராக ஆனார்.

உலகத்துலுள்ள பிரஜைகளிடம் ஏற்பட்ட
 பகவான் கழுத்தில் விஷத்தை நிறுத்திக்கொண்டார் : என்ற
 சொல்லும் போது சிரஸில் கங்கையை வைத்துக் கொண்டாரே,
 அதற்கு என்ன காரணம், என்றால் அதுவும் கிருபையினால்தான்
 என்கிறார். அவளிடம் கருணையேற்படும்படி அவளுக்கு என்ன
 ஆபத்து ஏற்பட்டது என்று கேட்டால், அவளும் பர்வதராஜ
 னுடைய புத்திரியாயிருந்தும் அம்பிகைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்
 ஸௌந்தர்யம் தனக்கு ஏற்படவில்லையே, பகவான் தன்னை அங்கீ
 கரிப்பாரோ மாட்டாரோ, என்ற பயம் அவளுக்கு ஏற்பட்டு
 ஜலமாகவே உருகி விட்டாள். அவளுடைய ஸ்திதியைப்பார்த்து
 மிக்க கருணையுடன் அவளை ஜலருபினியாகவே தன் சிரஸில்
 ஸ்தானம் கொடுத்து அனுக்ரஹித்தார் என்று ஆசார்யார் உத்
 பிரேகை செய்கிறார்.

विशालश्रीखण्डद्रवमृगपदाकीर्णसृण-

प्रसूनव्यामिश्रं भगवति तवाभ्यङ्गमलिलम् ।

समादाय स्रष्टा चलितपदपांसुन् निजकरैः

समाधत्ते सृष्टिं विबुधपुरपङ्केरुदृशाम् ॥ १९ ॥

விசாலபாதீகண்டத்ரவம் நுகமதா கீர்ணசுஸ்ருண
ப்ரஸூநவ்யாமிச்ரம் பகவதி தவாப்யங்கமலிலம் ।
ஸமாதாய ஸ்ரஷ்டா சலிதபதபாம்ஸுன் நிஜகரை:
ஸமாதத்தே ஸ்ருஷ்டிம் விபதபுரபங்கேருஹத்ருஸாம் ॥

भगवति-நகவரியே, विशाल-ஏராளமான, श्रीखण्डद्रव-சந்தன
ரஸம், मृगमद-கஸ்தூரி, आकीर्ण-சோந்த, घृसृण-प्रसून-குங்கு
மப்பூ இவை, व्यामिश्रं-கலந்ததான, तव-உன்னுடைய, अभ्यङ्ग-ஸ்நாநம்
செய்த, सलिलं-ஜலத்தையும், चलित-நடந்த, पद-பாதத்திலுள்ள,
पांसुन-தூளிகளையும், निजकरै:-தனது கைகளால், स्रष्टा-ஸ்ருஷ்டி
கர்த்தாவான ப்ரஹ்மா, समादाय-எடுத்துக்கொண்டு, विबुधपुर-पङ्केरु-
दृशां-கமலம்போல் நயனமுள்ள தேவலோகஸ்தீரீகளுடைய, सृष्टि-
ஸ்ருஷ்டியை, समाधत्ते-நடத்துகிறார்.

கங்கா தேவியின் ஸ்திதி இப்படியிருக்கட்டும். உலகத்தில்
யாரேனும் ரூபவதியாயிருந்தால் “தேவகன்னிகை” போல்
இருக்கிறாள் என்று சொல்வதிலிருந்து தேவஸ்திரீகளுக்கு
ஸ்வபாவஸித்தமாகவே ஸௌந்தர்யம் அதிகம் உண்டு என்று
நன்றாகத்தெரிகிறது. அவர்களுக்கு அவ்வளவு ஸௌந்தர்யம்
ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் சொல்கிறேன் கேள். அம்பிகை
சந்தனத்தைலம் தேய்த்துக்கொண்டு கஸ்தூரி, குங்குமப்பூ இவை
களுடைய திவ்ய கந்தங்களோடு கூடிய ஜலத்தில் ஸ்நாநம்
செய்கிறாள். அம்பிகையின் உடலில் பட்டு வெளியேவரும் அந்த
தீர்த்தத்தில், அம்பிகையின் பாததூளிகளை தனதுகைகளால்
எடுத்துக் குழைத்து இதைக் கொண்டுதான் பிரஹ்மதேவர்
தேவஸ்திரீகளை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார். அதினால்தான் அவர்களுக்கு
அவ்வித உத்தமமான ஸௌந்தர்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது
என்கிறார்.

वसन्ते सानन्दे कुसुमितलताभिः परिवृते

स्फुरन्नानापद्मे सरसि कलहंसालिसुभगे ।

सखीभिः खेलन्तीं मलयपवनान्दोलितजले

स्मरेद्यस्त्वां तस्य ज्वरजनितपीडाऽपसरति ॥ २० ॥

வஸந்தே ஸாநந்தே குஸுமிதலதாபி: பரிவ்ருதே
ஸ்புரந்நாநாபத்மே ஸரஸி கலஹம்ஸாளிஸுபகே ।
ஸகீபி: கேலந்தீம் மலயபவநாந்தோலிதஜலே
ஸ்மரேத் யஸ்த்வாம் தஸ்ய ஜ்வரஜநித பீடா:பஸரதி ॥

சானந்தே-ஆனந்தத்தோடு கூடின, வசन्ते-வஸந்தகாலத்தில்
குசுமித-நன்கு புஷ்பித்திருக்கும், லதாभि:-கொடிகளால், परिवृते-
சூழப்பட்டதாயும், स्फुरत्-நன்கு மலர்ந்திருக்கும், नाना-அநேகம்
पद्मे-தாமரைகளோடு கூடியதாயும், कलहंस-கலஹம்ஸ பக்ஷிகளுடைய,
आलि-வரிசை (அல்லது கலஹம்ஸங்களும், अलि-வண்டுகளும்) இருப்ப
தால், सुभगे-மிக அழகாயும் मलय-पवन-மலய பர்வத தென்றல்
காற்றினால், आन्दोलित-சலிக்கப்பட்ட, जले-ஜலத்துடன் கூடினதாயும்
உள்ள, सरसि-தடாகத்தில், सखीभि:-தோழிகளுடன், खेलन्ती-
விளையாடுகிற, त्वां-உன்னை, य: எவன், स्मरेत्-ஸ்மரிப்பானோ, तस्य-
அவனுக்கு, ज्वर - ஜ்வரத்தினால், जनित - ஏற்பட்ட, पीडा - பீடை,
अपसरति-விலகிவிடும்.

ஸௌந்தர்யலஹரி 20வது சுலோகத்தில் அம்பிகையை பனி
மலையின் புத்திரியாகவும் அவள் தன் அங்கங்களிலிருந்து
குளிர்ந்த அமிருத கிரணங்களை வெளியிடுவதாகவும் தியானித்
தால் விஷத்தினாலும் ஜ்வரத்தினாலும் ஏற்படக்கூடிய சிரமங்கள்
நிவிருத்தியாகும் என்று சொல்லியிருப்பதையே மந்திரமாக
பாவித்து ஜபிப்பவர்கள் அவ்வித பலனை உடனே அடைந்திருக்
கிறார்கள். அதுபோலவே இந்த ஆனந்தலஹரியிலும் 20 சுலோகத்
தில் ஜ்வர நிவிருத்திக்காக அம்பிகை குளிர்ந்த ஜலமுள்ள தடாகத்
தின் மத்தியில் தோழிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதாக
பாவித்தால் உடனே ஆரோக்யம் ஏற்படுமென்று சொல்கிறார்.
தாதுக்களின் வைஷ்ணவத்தினால் சரீரத்தில் ஏற்படும் ஜ்வரம்
என்று மாத்திரம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம். தாபத்தை

யேற்படுத்தக்கூடிய எல்லாவிதமான கஷ்டங்களிலிருந்தும் அவன் விடுவிப்பான், அத்யாத்மம், அதிபூதம் அதிதைவம் என்ற காரணங்களால் ஏற்படும் ஸகலவித தாபங்களையும் விலக்கக் கூடியது அவளுடைய ஸ்மரணமென்பதுதான் கடைசி சுலோகத்தின் தாத்பர்யம். (20)

ஆனந்தலஹரி முற்றும்.

॥ श्रीशारदाभुजङ्गप्रयाताष्टकम् ॥

ஸ்ரீ சாரதா புஜங்கப்ரயாதாஷ்டகம்

[ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் சிருங்கேரியில் ஸ்ரீசாரதா தேவியை பிரதிஷ்டை செய்து ஆராதித்து வருகையில் ஒரு ஸமயம் வெளியிட்ட எட்டு சுலோகங்களடங்கியது இந்த ஸ்தோத்ரம். ஜகந்மாதாவான அம்பிகையை தன் மாதாவாகவே பாவித்து அவள் ஸாந்தியமடைந்திருக்கும் மூர்த்தியின் வைபவத்தையே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார். அவருடைய அபர அவதாரமென்று பாவிக்கப்பட்டு சிருங்கேரி ஜகத்குருவாக விளங்கிய ஸ்ரீஸச்சிதானந்தசிவ அபிநவநரஸிம்ஹபாரதீஸ்வாமிகள் அவர்கள் அவருக்கு அவர் ஜன்ம பூமியான காலடியில் ஆலயம் நிர்மாணம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தபோது அவருடைய தாயாரின் ஞாபகார்த்தமாகவும் ஏதேனும் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அங்கே ஸ்ரீசாரதாம்பாளுக்கும் ஓராலயம் கட்டிவைத்தார்களென்ற விஷயம் யாரும் அறிந்ததே.]

सुवक्षोजकुम्भां सुधापूर्णकुम्भां

प्रसादावलम्बां प्रपुण्यावलम्बाम् ।

सदाऽऽस्येन्दुविम्बां सदानोष्ठविम्बां

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ १ ॥

ஸுவக்ஷோஜ கும்பாம் ஸுதா பூர்ணகும்பாம்

ப்ரஸாதாவலம்பாம் ப்ரபுண்யாவலம்பாம் ।

ஸதாஸ்யேந்து பிம்பாம் ஸதானோஷ்டபிம்பாம்

பஜே ஸாரதாம்பாம் அஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

சுவக்ஷோஜ-கும்பா-கும்பம்போல் பருத்த அழகான ஸ்தனங்களுடையவளாயும், சுதா-பூர்ண-கும்பா-அமிர்தம்-நிறைந்த-கலசத்தையுடையவளாயும், ப்ரஸாதாவலம்பா-அனுக்ரஹம் செய்வதில் பிடிமானமுள்ளவளாயும், ப்ரபுண்யாவலம்பா-மிகுந்த புண்ணியங்கள் செய்திருப்பவர்களுக்குக்கைப்பிடி கொடுப்பவளாயும், ஸாஸ்ய-இந்துவிம்பா-சந்திர பிம்பம்

போல் பிரகாசிக்கும் முகத்தையுடையவளாயும், **சதான-ஓஷ-விஷ்वा-** கோவைப்பழம் போல் சிவந்த மத ரஸமுள்ள உதடுகளுள்ளவளாயும் இருக்கும், **மதஸ்வா-**என்னுடைய தாயாரான, **சாரதாஸ்வா-**சாரதாம் பிகையை, **சதா-**எப்பொழுதும், **அஜஸ-**இடைவிடாமல், **பஜ-**பஜி கிறேன்.

அம்பிகையிடத்தில் தாயார் என்ற பாவனை வரும்போது குழந்தை பிறந்தவுடனேயே அதற்கு ஸ்தன்யபானம் செய்வித்து ரக்ஷிக்கும் அம்சம் ஞாபகம் வந்ததால் முதலில் ஸ்தனத்தை பூநீமத் ஆசார்யார் வர்ணித்தார். அது கும்பம் மாதிரி பெரியதாக இருப்பதுடன் அமிருதம் போல க்ஷீரத்தையும் கொடுப்பதால் அவள் கையிலேந்தியிருக்கும் அமிருத கலசத்தை அடுத்தபடியாகச் சொன்னார். பால் பெருகும் ஜகன்மாதாவின ஸ்தனங்கள் கும்பம் (குடம்) போல் பருத்து இருக்கின்றன. இது போதாதென்று கையிலும் ஓர் கும்பத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இது அமிருதம் நிரம்பியது. உலகில் எந்தத்தாயின் ஸ்தன்யத்தைப் பருகியபோதிலும் அவர்களுக்கு இறப்பும் பிறப்பும் நிச்சயம் உண்டு. அம்பிகையைத் தாயாக சரணமடைந்து விட்டால் அவர்களுக்கு ஜன்ம மரணங்கள் கிடையாதென்பதை கையிலுள்ள அமிருதகலசத்தால் காட்டுகிறாள். “அம்பிகையின் ஸ்தனங்களே அமிருதம்” நிரம்பியவைதான் அதனால் தான் அதைப்பருகிய விநாயகரும் ஸ்கந்தரும் எப்போதும் குமாரர்களாகவே விளங்கி வருகின்றனர்”. என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில் 73வது சுலோகத்தில் கூறுகிறார். இவ்விதமாக அனுக்ரஹம் செய்வதையே விரதமாக உடையவள் என்பதைச் சொல்லி விட்டு, அவ்வனுக்ரஹம் கிடைக்கவேண்டுமானால் ஏராளமான புண்ணியமிருக்கவேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். முகமாகிற சந்திரனிடமிருந்தும் கருணையாகிய அமிருதம் பெருகுகிறது, உதடுகளிலிருந்தும் கருணாரஸம் பெருகுகிறது, என்றும் சொல்லி இவ்வாறே கருணமூர்த்தியாயிருக்கும் தாயாரை எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் பஜிக்க வேண்டியது நியாயம் தானே என்றும் காட்டுகிறார். (1)

कटाक्षे दयार्द्रां करेज्ञानमुद्रां

कलाभिर्विनिद्रां कलापैः सुभद्राम् ।

पुरस्त्रीं विनिद्रां पुरस्तुङ्गभद्रां

भजे शारदास्वां अजस्रं मदस्वाम् ॥ २ ॥

கடாக்ஷே தயார்த்ராம் கரே ஞானமுத்ராம்
 கலாபிர் விநித்ராம் கரே ஞானமுத்ராம் I
 புரஸ்தரீம் விநித்ராம் கலாபை: ஸம்பத்ராம்
 பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் II

-கடைக்கண்ணில், **வ்யா-அத்ரி**-தையயினால் ஈரமுள்
 வளாயும், **கரே-ஜான-முத்ரி**-கையில் சின் முத்திரையுள்ளவளாயும்
கலாபை:-கலைகளினால், **விநித்ரி**-பிரஸன்னமாயிருப்பவளாயும், **கலாபை:**
 ஆபரணங்களினால், **சு-மத்ரி**-நன்கு மங்களமாயிருப்பவளாயும்
விநித்ரி - (அனுச்ரஹம் செய்வதற்காக எப்பொழுதும் விழித்து
 கொண்டு) தூக்கமில்லாதவளாயும், **புர: துக்ஷமத்ரி**-தனக்கு முன்னால்
 துங்கபத்ரா நதியையுடையவளாயும், **புர-ஸ்ரீ**-திரிபுரசுந்தரியாயுமுள்ள
மத்ரி-என் தாயாரான, **சாரதாம்பை**-சாரதாம்பிகையை, **அஜஸ்**
 இடைவிடாமல், **மஜே**-பஜிக்கிறேன்.

துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் சிருங்கேரியில் ஸாந்தியம்
 கொண்டுள்ள என் தாயான ஸ்ரீசாரதாம்பிகை எல்லா ஆபரணங்
 களுமணிந்து திவ்யமங்களை ரூபினியாக விளங்குகிறாள். பக்தருக்கு
 அருள் செய்ய தூங்காமல் எப்பொழுதும் விழித்துக் கொண்டிருந்
 திருள். சிரஸ்ஸில் உள்ள சந்திரனின் கலைகளால் ஒளியுடன்
 திகழ்கிறாள். கடாக்ஷத்தில் கருணாஸம் பெருகுவதால் துன்பம்
 படும் யாருக்கும் அருள் புரிகிறாள் உத்தமாதிகாரிக்கு தனது சின்
 முத்திரையால் ஆத்ம ஞானத்தைத் தருகிறாள். இவளை த்ரிபு
 ஸுந்தரி. இவளை எப்பொழுதும் பஜிக்கிறேன். (2)

ललामाङ्गफालां लसद्भानलोलां

स्वभक्तैकपालां यशःश्रीकपोलाम् ।

करे त्वक्षमालां कनत्प्रललोलां

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ३ ॥

லலாமாங்கபாலாம் லஸத்காநலோலாம்
 ஸ்வபக்தைக பாலாம் யஸ: ச்ரீகபோலாம் I
 கரே த்வக்ஷமாலாம் கநத்ப்ரத்நலோலாம்
 பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் II

கலாமாஹ்-காலா-திலகத்தினால் அடையாளமிடப்பட்ட
யுள்ளவளாயும், **லசத்-கான-லோலா**-அழகான பாட்டில் ஆசையுள்ள
வளாயும், **சுமக்ர-பாலா**-தன்னுடைய பக்தர்களைக் காப்பாற்றும்
ஒரே மூர்த்தியாயும், **யச:ஸ்ரீகபோலா**-புகழுடன் சோபிக்கும் கன்ன
பிரதேசத்தை உடையவளாயும், **கரே-து-கையிலா**, **வக்ஷ-மாலா**-
அக்ஷமாலையுடையவளாயும், **கனத்-பரந-லோலா**-நன்கு பிரகாசிக்கிற
உத்தமமான காதுத்தொங்கட்டாங்களுடையவளாயும் இருக்கும்,
மதம்வா-என் தாயாரான, **சாரதாம்வா**-சாரதாம்பிகையை, **அஜஸ்**-
எப்பொழுதும், **மஜே**-பஜிக்கிறேன்.

நெற்றியில் சிறந்த திலகமும் காதில் அசையும் குண்டலங்களும்
கையில் ஜபமாலையும் தரித்துள்ள அம்பிகையின் கன்னத்தின்
சோபை மிகப் புகழ்வாய்ந்தது. காதத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவள்.
பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில் அவள் போல் வேறுதெய்வம்
கிடையாது இந்த சாரதாம்பிகையை பஜிக்கிறேன். (3)

சுசிமந்தவேணி ட்ஷா நிஜிதேணி

ரமத்கீரவாணி நமத்வஜ்ரபாணிம் ।

சுதாமந்தராஸ்யா முதாசிந்த்யவேணி

மஜே சாரதாம்வா அஜஸ் மதம்வாம் ॥ 4 ॥

ஸுஸீமந்தவேணீம் த்ருஸா நிர்ஜிதைணீம்
ரமத்கீரவாணீம் நமத்வஜ்ரபாணீம் ।
ஸுதாமந்தராஸ்யாம் முதாசிந்த்யவேணீம்
பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

சுசிமந்த-வேணி-அழகான வகுடுடன் கூடிய பின்னலுள்ளவளாயும்
ட்ஷா-பார்வையினால் (கண்ணின் அழகினால்), **நிஜித-வேணி**-பெண்
மான ஜயித்தவளாயும், **ரமத்-கீர-வாணி**-உதஸாஹமாயுள்ள கிளியைப்
போலுள்ள பேச்சுள்ளவளாயும், **நமத்-வஜ்ரபாணி**-வஜ்ரபாணியான
தேவேந்திரனால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளாயும், **சுதா-மந்த-ராஸ்யா**-
அமிருதத்தை ருசிபார்க்கும் வாயுள்ளவளாயும், **அசிந்த்ய**-
ஆலோசிக்க முடியாத பின்னலழகு கொண்டவளாயும் இருக்கும்.

என் தாயாரான, **சாரதாஸ்வா**-சாரதாம்பிகையை, **அஜஸ்**-இடைவிடாது, **சுடா**-ஸந்தோஷத்துடன், **மஜை**-பஜிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் பின்னல் வகிடுடன் நன்கு சோபிக்கிறது. கருநிறமுள்ள அந்தப் பின்னல்ழகைப்பற்றி யாரும் சிந்திக்கவே முடியாது. தனது பார்வையால் பெண்மானையும், பேச்சினால் கிளியையும் தோற்கடித்து விடுகிறாள். அமிருதம் பருகும் வாயுடன் கூடியவள். வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் கொண்ட தேவேந்திரனும் வணங்கும் சாரதாம்பிகையை பஜிக்கிறேன். (4)

சுशान्तां सुदेहां दृगन्ते कचान्तां

लसत्सल्लताङ्गीं अनन्तां अचिन्त्याम् ।

स्मृतां तापसैः सर्गपूर्वस्थितां तां

भजे शारदास्वां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ५ ॥

ஸ்ஃஸாந்தாம் ஸுதேஹாம் த்ருகந்தே கசாந்தாம்
லஸத்ஸல்லதாங்கீமநந்தாமசிந்த்யாம் ।
ஸ்ம்ருதாம் தாபஸை: ஸர்க்கபூர்வஸ்திதாம் தாம்
பஜே ஸாரதாமபாமஜஸ்ரம மதம்பாம் ॥

சுशान्ता-மிகவும் சாந்தியுடன் கூடியவளும், **सुदेहां**-அழகான திருமேனியுடையவளாயும், **दृगन्ते**-கண்களின் ஓரத்தில் வரும், **कचान्ता**-கேசங்களின் நுனிகளையுடையவளாயும், **लसत्-सत्-लता-अङ्गी**-பிரகாசிக்கிற உத்தமமான கொடிபோலுள்ள சரீரத்தையுடையவளும், **अनन्ता**-எல்லையற்றவளாயும், **अचिन्त्या**-சிந்திக்க முடியாதவளாயும், **तापसैः**-தபஸ்விகளால், **स्मृतां**-ஸ்மரிக்கப்பட்டவளாயும், **सर्ग-पूर्वस्थितां**-ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாலேயே இருப்பவளாயும் உள்ள, **तां**-அந்த **मदम्बा**-என்தாயாரான, **शारदास्वा**-சாரதாம்பிகையை, **अजस्रं**-இடைவிடாமல், **भजे**-பஜிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் தோஷமொன்றுமில்லாது சாந்தமானது ஏனெனில் பிரபஞ்சத்தின் எரிருஷ்டிக்கு முன்னாலேயே அவள் இருப்பவள். எரிருஷ்டிக்கு முன்னால் ஆத்மா ஒன்று தான் இருந்தது என்று உபநிஷததுக்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் அம்பிகைதான் ஆத்மவஸ்துவாக விளங்குகிறாள். இந்தப்பர

தத்வத்திற்கு எல்லையே கிடையாது ஆதலால் மனதால் சிந்திக்க முடியாதது. ஆனாலும் நேத்திரங்களின் ஓரத்தில் சுருண்டமயிர்கள் தவழுவதும் சிறந்த கொடி போல் விளங்கும் சரீரம் கொண்டது மான அம்பிகையின் உருவத்தை தவம் செய்யும் முனிவர்கள் தம் மனதில் எப்பொழுதும் ஸ்மரிக்கிறார்கள். இவளை எப்பொழுதும் ப.

(5)

कुरङ्गे तुरङ्गे मृगेन्द्रे खगेन्द्रे

मराले मदेभे महोक्षेऽधिरूढाम् ।

महत्यां नवम्यां सदा सामरूपां

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ६ ॥

குரங்கே துரங்கே ம்ருகேந்த்ரே ககேந்த்ரே
மராளே மதேபே மஹோக்ஷே:திருடாம் |
மஹத்யாம் நவம்யாம் ஸதா ஸாமருபாம்
பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ||

महत्यां नवम्यां-மஹா நவமி உத்ஸவத்தில், **कुरङ्गे**-மான் பேரிலும், **तुरङ्गे**-குதிரை பேரிலும், **मृगेन्द्रे**-ஸிர்ஹத்தின் பேரிலும், **खगेन्द्रे**-கருடன் பேரிலும், **मराले**-ஹம்ஸத்தின் பேரிலும், **मद-इभे**-மதம் கொண்ட யானையின் பேரிலும், **महा-उक्षे**-பெரிய விருஷபத்தின் பேரிலும், **अधिरूढां**-ஏறிக்கொண்டவளாய், **सदा**-எப்பொழுதும், **साम-रूपां**-சாந்தமானஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும், **मदम्बां**-என் தாயாரான, **शारदाम्बां**-சாரதாம்பிகையை, **अजस्रं**-இடைவிடாது **भजे**-பஜிக்கிறேன்.

அம்பிகையை விசேஷமாக ஆராதிக்கும் ஸமயமான நவராத்திரி உத்ஸவத்தில் ஒவ்வொருதினமும் மான், குதிரை, ஸிம்மம், கருடன், ஹம்ஸம், கஜம், விருஷபம் இவைகளுள் ஒவ்வொரு வாஹனம் கொடுத்து அதில் அமர்ந்திருக்கும் வண்ணம் அம்பிகையை அலங்கரிக்கும்போது ஏற்படும் அத்புத காஷியை இந்த சுலோகத்தில் வர்ணிக்கிறார். இப்பொழுதும் கூட சிருங்கேரி யில் அதேமாதிரி ஆராதிக்கப்படுகிறுளென்பதும் பிரதிதினமும் வீதிகளில் உத்ஸவம் நடத்தப்படுகிறதென்பதும் குறிப்பிட வேண்டியதுண்டு. ஒவ்வொருவாஹனத்தின் சிறப்பைப் ப.

பக்தி ஸுதாதரங்கினியில் ஸ்ரீ நரஸிம்மபாரதி ஸ்வாமிகள்
விரிவாகக் கூறியுள்ளார்கள். (6)

ज्वलत्कान्तिवह्निं जगन्मोहनाङ्गीं

भजन्मानसाम्भोजसुभ्रान्तभृङ्गीम् ।

निजस्तोत्रसंगीतनृत्यप्रभाङ्गीं

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ७ ॥

ஜ்வலத் காந்தி வஹ்னிம் ஜகன் மோஹநாங்கீம்
பஜன் மாநஸாம்போஜ ஸுப்ராந்தப்ருங்கீம் ।
நிஜஸ்தோத்ர ஸங்கீத ந்ருத்யப்ரபாங்கீம்
பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

ज्वलत्-ஜ்வலிக்கிற, கान्ति-சோபையினால், वह्निं-அக்னிபோலு
ள்ளவளாயும், जगत्-மோஹ-அங்கீ-உலகத்தை மோஹிக்கச் செய்யும்,
சரீரத்தோடுகூடியவளாயும், भजन्मानस-அம்போஜ-சுப்ரான்த-भृङ्गी-பஜிக்கிற
வர்களுடைய மனஸாகிற தாமரைகளில் நன்கு சுற்றிவரும் வண்டு
போலுள்ளவளாயும், निजस्तोत्र-சங்கீத-नृत्य-प्रभा-अङ्गी(தன்னைப்பற்றிய
ஸ்துதிகளாலும் ஸங்கீதங்களாலும் நிருத்யங்களாலும் சோபிக்கும் சரீரத்
தையுடையவளாயும் உள்ள, मदम्बा-என்தாயாரான, शारदाम्बा-
சாரதாம்பிகையை, अजस्रं-இடைவிடாது, भजे-பஜ

4. அக்னிமண்டலம் போல் தேஜோமயமாக விளங்கிய
போதிலும் எல்லோர் மனதையும் மயக்கும்படியான சரீர
லாவண்யமுள்ளவள். அம்பிகையைப் பூஜித்து ஸ்தோத்ரம்,
கானம், நர்த்தனம் முதலிய உபசாரங்களால் பஜிக்கும் பக்தர்
களின் மனதை விட்டுச்செல்லாமல் தாமரை மலரை வண்டுகள்
மொய்ப்பது போல அங்கேயே சுற்றிச்சுற்றி வருவாள். (7)

भवाम्भोजनेत्राजसंपूज्यमानां

लसन्मन्दहासप्रभावक्वचिन्हाम् ।

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ८ ॥

பவரம்போஜநேத்ராஜ ஸம்பூஜ்யமாநாம்
 லஸன்மந்தஹாஸ ப்ரபா வக்த்ரசிஹ்நாம் |
 சலச்சஞ்சலாசாநு தாடங்க கர்ணம்
 பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ||

भव-பரமேசுவரர், अम्भोजनेत्र-மஹாவிஷ்ணு, अज-பிரஹ்மா இவர்
 களால், संपूज्यमाना-நன்கு பூஜிச்சப்படுகிறவனாயும், लसत्-मन्दहास-
 प्रभा-वक्त्र-चिह्ना-பிரகாசிக்கிற மந்தஹாஸத்தின் சோபையை அடை
 யாளமாயுள்ள முகத்துடன் கூடியவனாயும், चक्र-चञ्चला-चार-ताटङ्क-
 कर्ण-மின்னல் போல அழகிய ஒளியுடன் அசைந்து கொண்டிருக்கிற
 தாடங்கங்களோடு கூடிய காதுகளையுடையவனாயும் இருக்கும், मदस्वा-
 एन्तयारान, शारदास्वा-சாரதாம்பிகையை, अक्ष-இடைவிபாது,
 भजे-பஜ

மின்னல் போன்ற ஒளியுடன் அசைந்தாடும் அழகிய
 தாடங்கங்கள் அம்பாளின் காதுகளில் தொங்குகின்றன. அழகிய
 மந்தஹாஸ சோபை அவளுடைய முகத்திற்கு முக்கிய அடையாள
 மாக விளங்குகிறது. ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்னும்
 முத்தொழில்களையும் புரியும் ஜகத் காரணமான பிரஹ்மா, விஷ்ணு,
 சிவன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் தம்தம் தொழிலை நடத்த
 சாரதாம்பிகையை பூஜிக்கின்றனர். ஆகையால் சாரதாம்பிகை
 த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் அதீதமான பரதத்வமே. இவ்விதப்பெருமை
 வாய்ந்த எனது மாதாவான ஸ்ரீசாரதாம்பாளை எப்பொழுதும்
 இடைவிடாமல் நான் பஜிக்கிறேன். (8)

ஸ்ரீ சாரதா புஜங்க ப்ரயாதாஷ்டகம் முற்றும்.

॥ भवानीभुजङ्गम् ॥

பவானி புஜங்கம்

[திரிமூர்த்திகளுக்கும் அதீதமாய் இருக்கும் பராசக்தியை இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பவானி என்ற பெயரில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் ஸ்துதிக்கிறார். அவள் எங்கேயோ இருக்கிறாள் என்று நினைக்கவேண்டாம். அவளேதான் நம் சரீரத்தில் இருந்து கொண்டு பல விதமாய் பிரகாசிக்கிறாள் என்று கூறி அவளை தியானிக்கவேண்டிய முறையை பாதம் முதல் சிரஸ்வரை அவளுடைய திவ்யமூர்த்தியை வர்ணிப்பது மூலமாய் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.]

षडाधारपङ्केरुहान्तर्विराजत्

सुषुम्नान्तरालेऽतितेजोलसन्तीम् ।

सुधामण्डलं द्रावयन्तीं पिबन्तीं

सुधामूर्तिमीडे चिदानन्दरूपाम् ॥ १ ॥

ஷடாதார பங்கேருஹாந்தர் விராஜத்
ஸுஷும்நாந்தராளே ஽தீதேஜோலஸந்தீம் ।
ஸுதாமண்டலம் த்ராவயந்தீம் பிபந்தீம்
ஸுதாமூர்த்திமீடே சிதாநந்தரூபாம் ॥

षडाधार-पङ्केरुहान्तर्विराजत्-सुषुम्ना-अन्तराले-(மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம் மணிபூரகம் அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்ற) ஆறு ஆதாரங்களாகிய கமலங்களுக்குள் பிரகாசிக்கும் ஸுஷும்நா என்ற நாடியின் உள்ளே, **அதி-தேஜ-லசந்தீம்**-மிருந்த தேஜஸ்ஸுடன் பிரகாசிக் கிறவளும், **சுதா-மண்டலம்** - (ஸஹஸ்ராரபத்மத்திலிருந்து) அமிருத மண்டலத்தை, **த்ராவயந்தீம்** - இளகி திரவிக்கும்படிச் செய்பவளும், (அவ்வமிருதத்தை), **பிபந்தீம்**-பருகுகிறவளும், **சுதா-மூர்தி**-தானே அமிருத மூர்த்தியாயிருப்பவளும், **சிதானந்த-ரூபம்**-ஞானஸ்வரூபினியாயும் ஆனந்தஸ்வரூபினியாயுமுள்ள பரதேவதையை, **இடே**-ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேன்.

நம் சரீரத்தில் மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்னும் ஆறு சக்தரங்கள் கமலாகாரமாக உள்ளன. இவைகளினூடே தான் ஸுஷும்னா நாடி செல்லுகிறது மூலாதாரத்தில், பாம்பு உடலை சுருட்டிக் கொண்டு கூடைக்குள் இருப்பதைப்போல் குண்டலினீ சக்தியும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. யோகசக்தியால் அதை எழுப்பி ஸுஷும்னாநாடிவழியாக ஆறு சக்தரங்களையும் கடந்து மேலே யுள்ள ஸஹஸ்ராரகமலத்திற்குக் கொண்டுபோய் விட்டால் அங்கு பெருகும் அமிருதத்தைப் பானம் செய்து தான் அமிருதமூர்த்தியாக ஆகி அந்த அமிருதத்தை த்ரவிக்கச்செய்து சரீரம் முழுவதும் பரவச் செய்கிறாள் இவ்வாறு சரீரத்தில் குண்டலினீ சக்தியாக விளங்கும் ஞானானந்த ஸ்வரூபினியான பரதேவதையைத் துதிக்கிறேன்.

(1)

ज्वलत्कोटिबालार्कभासारुणाङ्गी

सुलावण्यशृङ्गारशोभाभिरामाम् ।

महापद्मकिञ्जल्कमध्ये विराज-

त्रिकोणे निषण्णां भजे श्रीभवानीम् ॥ २ ॥

ஜ்வலத்கோடி பாலார்க பாஸாருணாகீம்
ஸுலாவண்ய ச்ருங்கார ஸோபாபிராமாம் ।
மஹாபத்ம கிஞ்ஜல்க மத்யே விராஜத்
த்ரிகோணே நிஷண்ணாம் பஜே ஸ்ரீபவானீம் ॥

ज्वलत्-कोटि-बालार्कभासारुणाङ्गी - ஜ்வலிக்கிற கோடிக்கணக் கான இளம் ஸூர்யர்களுடைய பிரகாசம் போல் சிவந்த சரீரத்தை உடையவளாயும், सुलावण्य-शृङ्गार-शोभाभिरामां-மிகுந்த அழகினாலும் சிருங்காரபாவத்தினாலும் ஏற்படும் சோபையினால் மனோஹரமாயிருப்ப வளாயும், महा-पद्म-किञ्जल्कमध्ये-பெரிய தாமரைப்பூவின் கிஞ்ஜல்கத்தின் மத்தியில், विराजत्-त्रिकोणे-பிரகாசிக்கிற முக்கோணத்தில், निषण्णां-வீற்றிருப்பவளுமான, श्रीभव.नी - ஸர்வ ஸம்பத்தும் பொருந்திய பவானியை, भजे-பஜிக்கிறேன்.

பெரியதாமரையின் மத்தியிலுள்ள கிஞ்ஜல்கத்தின் நடுவில் முக்கோணவடிவமான சக்தரத்தில் பவானி அமர்ந்திருக்கிறாள்.

ஒரே சமயத்தில் கோடி சூரியர்கள் உதயமானது போல் அவளுடைய சரீரம் செந்நிற ஒளிப்பிழம்பாக விளங்குகிறது. அவளுடைய அழகும் சிருங்கார பாவமும் மனதை ஆனந்தப் படுத்துகிறது. இந்த பவானியை பஜிக்கிறேன். (2)

क्वणत्किङ्किणीनूपुरोद्भासिरत्न-

प्रभालीढलाक्षार्द्रपादाब्जयुग्मम् ।

अजेशाच्युताद्यैः सुरैः सेव्यमानं

महादेवि मन्मूर्ध्नि ते भावयामि ॥ ३ ॥

க்வணத் கிங்கிணி நூபுரோத்பாஸிரத்ந
ப்ரபாலீடலாக்ஷார்த்ர பாதாப்ஜயுக்தம் ।
அஜேஷாச்யுதாத்யை: ஸுரை: ஸேவ்யமானம்
மஹாதேவி மன்மூர்த்நி தே பாவயாமி ॥

மஹாதேவி-ஹே மஹாதேவி, **ते**-உன்னுடைய, **अज-ईश-अच्युत-
आद्यैः**-பிரஹ்மா பரமசிவன் விஷ்ணு முதலான, **सुरैः**-தேவர்களால்,
सेव्यमानं-ஸேவிக்கப்படுகிறதும், **क्वणत्-किङ्किणी-नूपुर-उद्भासि-रत्न-
प्रभा-लीढ-लाक्षार्द्र-पादाब्ज-युग्मं**-ஒலிக்கின்ற சலங்கைகளோடு கூடிய
நூபுரங்களில் பிரகாசிக்கும் ரத்னங்களின் ஒளி பரவியதும் செம்மஞ்சு
குழம்பினால் ஈரமாயிருக்கிறதுமான தாமரைபோலுள்ள இரண்டு சரணங்
களை, **मन्मूर्ध्नि** - என்னுடைய கரளில், **भावयामि** - இருப்பதாக

அம்பிகையின் பாதங்களே தாமரை போல் சிவந்தவை. அவைகளில் லாக்ஷா ரஸத்தினால் ஏற்படும் சிவப்பும் சேர்ந்து உள்ளது. அத்துடன் அவள் பாதஸரங்களிலுள்ள ரத்னங்களின் பிரபையும் சேரும்போது மிகவும் பிரகாசிக்கும். அந்த பாதஸரங்களில் சிற்சில மணிகள் மாதிரி சப்திக்கும் சலங்கைகளும் இருக்கின்றன. இப்பாதங்கள் மும்மூர்த்திகளாலும் மற்றும் எல்லாதேவர்களாலும் ஆரதிக்கப்படுகின்றன. அவைகள் என் சிரஸ்ஸில் இருப்பதாக பாவிக்கிறேன். அதாவது அம்பிகையின் திருவடிகளை என் சிரஸ்ஸால் தாங்குவதாக தியானிக்கிறேன். முன்கலோகங்களில் ஸஹஸ்ர ரகமலத்தில் அம்பிகை அமர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. இந்தக்கமலம் சிரஸ்ஸில்

உள்ளது. ஆகவே இந்த சுலோகத்தை முன் சுலோகங்களுடன் சேர்த்துப்பார்த்தால் சி ர ஸி ல் உள்ள ஸஹஸ்ரார பத்மத்தில் ஜோதிவடிவாக விளங்கும் அ ம் பி கை யி ன் திருவடிகளை தியானிப்பதாக இந்த சுலோகத்திற்குப் பொருள் கூறலாம். (3)

(அ) பாதங்களை தியானித்து விட்டு இடுப்புப் பிரதேசத்தை தியானிக்கிறார்:—

सुशोणाम्बराबद्धनीवीविराज-

न्महारत्नकाञ्चीकलापं नितम्बम् ।

स्फुरदक्षिणावर्तनाभिं च तिस्रो

वलीरम्ब ते रोमराजिं भजेऽहम् ॥ ४ ॥

ஸஹோணாம்பராபத்த நீவீவிராஜந்
மஹாரத்ந காஞ்சீகலாபம் நிதம்பம் ।
ஸ்புரத் தக்ஷிணாவர்த்தநாபிம் ச திஸ்ரோ
வலீரம்ப தே ரோமராஜிம் பஜேஹம் ॥

சுசோணாம்பராபத்த-நீவீ-விராஜாத்-மஹரத்ந-காஞ்சீ-கலாபம் - நல்ல சிவப்புள்ள சேலையில் நன்கு கட்டியிருக்கிற முடிச்சில் பிரகாசிக்கிற உத்தமமான ரத்னங்கள் இழைத்த ஒட்டியாணமாகிற ஆபரணத்துடன் கூடிய, **நிதம்பம்** - இடுப்பையும், **ஸ்புரத்-தக்ஷிணாவர்த்த-நாபிம்** - அழகான வலஞ்சுழியுள்ள நாபியையும், **திஸ்ர:** - முன்று, **வலி:** - மடிப்புகளையும், **அம்ப்** - தாயே, **தே** - உன்னுடைய, **ரோம-ராஜிம்** - ரோமவரிசையையும், **அஹ்** - நான், **பஜே** - பஜிக்கிறேன்.

இடுப்பில் அழகிய செந்நிறமுள்ள பட்டாடை உடுத்தி அதன் மேல் உயர்ந்த ரத்னங்கள் பதித்த ஒட்டியாணம் அணிந்து கொண்டிருக்கிறார். இந்த இடுப்பு பிரதேசத்தையும் அதற்கு மேலுள்ள வலஞ்சுழித் தொப்புளையும் முன்று மடிப்புகளையும் ரோமவரிசையையும் தியானிக்கிறேன். (4)

(அ) ஸ்தனங்களை வர்ணிக்கிறார்:—

लसद्वृत्तमुत्तुङ्गमाणिक्यकुम्भो-

पमश्रि स्तनद्वन्द्वमम्बाम्बुजाक्षि ।

भजे दुग्धपूर्णाभिरामं तवेदं

महाहारदीप्तं सदा प्रस्तुतास्यम् ॥ ५ ॥

லஸத் வருத்தமுத்துங்க மாணிக்ய கும்போ-

பமச்ரி ஸ்தநத்வந்த்வமம்பாம்புஜாக்ஷி ।

பஜே துக்தபூர்ணபிராமம் தவேதம்

மஹாஹாரதீப்தம் ஸதா ப்ரஸ்நுதாஸ்யம் ॥

அம்புஜாक्षி-தாமரைபோன்ற கண்களுள்ள, அஸ்வ-தாயே, தவ-
உன்னுடைய, तसद्वृत्त-அழகாக வர்துளமானதும், उच्च-மாணிக்ய-
कुम्भोपमभि - உயர்ந்ததும் மாணிக்கக் குடத்திற்கு ஸமானமான
சோபையுடையதும், दुग्ध-पूर्णाभिराम-க்ஷீரம் நிறைந்து வெகு அழகாய்
இருப்பதும், महाहार-दीप्त-பெரிய ஹாரங்களினால் பிரகாசிக்கிறதும்,
प्रस्तुतास्यं-(வாத்ஸல்யத்தினால்) பால் கசியும் நுனியுடையதாயும் உள்ள
इदं-இந்த, स्तनद्वन्द्व-இரண்டு ஸ்தனங்களையும், सदा-எப்பொழுதும்,
भजे-பஜ

உயர்ந்தும் பருத்தும் செந்நிறமாயுமுள்ள அம்பிகையின்
ஸ்தனங்களிரண்டும் மாணிக்க ரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட இரு
குடங்கள்போல் சோபிக்கின்றன. கழுத்தில் அணிந்துள்ள
சிறந்த ஹாரங்கள் ஸ்தனங்களின் மேல் அசைந்தாடுகின்றன
ஜகன்மாதாவின் வட்டவடிவமுள்ள இந்த ஸ்தனங்கள் பால்
நிறைந்து பார்க்க அழகாக இருப்பதுடன் குழந்தைகளிடம்
வாத்ஸல்யத்தால் எப்பொழுதும் பால் பெருகிய வண்ணம் இருக்
கின்றன. सदा (எப்பொழுதும்) என்பதை प्रस्तुत (பெருகிற)
என்பதோடும், भजे என்பதோடும் அன்வயம் செய்யலாம்.
எப்பொழுதும் பால் பெருகும் ஸ்தனங்களை எப்பொழுதும்
பஜிக்கிறேன் என்ற பொருள் கிடைக்கும். (5)

(அ) பிறகு அம்பிகையின் நான்கு கைகளை வர்ணிக்கிறார்:—

श्रीषप्रसूनोल्लसद्वाहुदण्डै-

ज्वलद्वाणकोदण्डपाशांकुशैश्च ।

चलत्कङ्कणोदारकेयूरभूषो-

ज्ज्वलद्भिलसन्तीं भजे श्रीभवानीम् ॥ ६ ॥

சிரீஷ்ப்ரஸுலிநோல்லஸத் பாஹுதண்டைர்
ஜ்வலத் பாண கோதண்ட பாஸாங்குஸைச்ச 1
சலத் கங்கனோதார கேயூர பூஷோ-
ஜ்வலத்பிர் லஸந்தீம் பஜே ச்ரீபவானீம் 11

ज्वलत्-बाण-कोदण्ड-पाश-भंकुशैः - ஜ்வலிக்கிற அம்பு, வில், பாசம், அங்குசம் இவைகளுடன் கூடியவைகளாயும், **चलत्-कङ्कण-उदार-केयूरभूषा-उज्ज्वलद्भिः च**-அசைகிற கங்கணங்கள், சிறந்த தோள் வளைகள், இந்த ஆபரணங்களால் நன்கு சோபிக்கின்றவைகளுமன, **शिरिष-प्रसून-उल्लसत्-बाहु-दण्डैः** - சிரீஷ புஷ்பம்போல் பிரகாசிக்கிற நீளமான கைகளுடன், **लसन्ती**-சோபிக்கிற, **श्रीभवानी**-ஸ்ரீபவானியை, **भजे**-பஜிக்கிறேன்.

சிரீஷ புஷ்பம் போல் மிருதுவாக விளங்கும் தனது நான்கு கைகளிலும் பிரகாசமான வில், அம்பு பாசம், அங்குசம் என்ற நான்கு ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிறாள் அம்பிகை. கைகளில் அணியப்பெற்ற கங்கணம், தோள்வளை முதலான நகைகள் அழகாக அசைந்தாடுகின்றன. இந்தக்கைகளை பஜிக்கிறேன்.

(அ) இரண்டு சுலோகங்களால் தேவியின் முகத்தை வர்ணிக் கிறார்:—

शरत्पूर्णचन्द्रप्रभापूर्णविम्बा-

धरस्मेरवक्त्रारविन्दां सुशान्ताम् ।

सुरनावलीहारताटङ्कशोभां

महासुप्रसन्नां भजे श्रीभवानीम् ॥ ७ ॥

ஸ்ரத் பூர்ண சந்த்ர ப்ரபா பூர்ணபிம்பா-
தர ஸ்மேர வக்த்ராரவிந்தார் ஸுஸாந்தாம் 1
ஸ்ரத்நாவளீ ஹார தாடங்க ஸோபாம்
மஹாஸ்ப்ரஸந்தாம் பஜே ஸ்ரீபவானீம் 11

शरत्-पूर्ण-चन्द्र-प्रभा-पूर्ण - சாத்காலத்து பூர்ணசந்திரனுடைய காந்தியுடன் நிறைந்ததாகவும், **विम्बाधर-स्मेर**-கோவைப்பழம்போல் உள்ள உதடுகளில் புன்சிரிப்புள்ளதாகவும் இருக்கும், **वक्त्रारविन्दां**-முக கமலத்தை உடையவளாயும், **सुशान्तां**-மிகவும் சாந்த ஸ்வரூபினி

யாயும், **சுரநாவலி-ஹர்-மாத்ர-சோய்** எனும் ரத்தினங்களின் வரிசையுடைய ஹாரங்களாலும் தாடங்கங்களாலும் சோபிக்கிறவளாயும், **மகாசு-பசநா-மிகவும்** நன்றாக பிரஸன்னையாயும் இருக்கும், **பிரிபவானியை, பஜை-பஜிக்கிறேன்.**

சரத்காலத்தில் பெளர்ணமியன்று மேகங்களின் மறைவு அன்னியில் காணப்படும் பூர்ண சந்திரனின் ஒளி போன்ற ஒளி நிறைந்ததும், கோவைக்கனி போல் சிவந்த அதரங்களுள்ளதும் புன் சிரிப்புடன் கூடியதுமான தாமரைபோன்ற முகமுள்ளவளும், சாந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளும். ரத்னங்களின் வரிசைகொண்ட ஹாரம், தாடங்கம் இவைகளால் சோபிக்கிறவளும் மிகவும் ப்ரஸந்நமாக இருப்பவளுமான பொனியை பஜிக்கிறேன், (7)

சுநாசாபுட் சுந்ரபூலலாட்

தவோஸ்திரியம் தானதக்ஷம் கராஷம் ।

லலாடோஸ்த்ரஸ்த்ரந்நகஸ்தூரிபூஷம்

ஸ்புரத்ரீமுகாம் போஜமீடே஽ஹமம் ॥ ௮ ॥

ஸுநாஸாபுடம் ஸுந்தரப்ருலலாடம்

தவெளஷ்டச்ரியம் தானதக்ஷம் கராஷம் ।

லலாடோல்லஸ்தகந்தகஸ்தூரிபூஷம்

ஸ்புரத்ரீமுகாம் போஜமீடே ஸஹமம் ப ॥

அம்வ-தாயே, தவ-உன்னுடைய, **சுநாசா-புட்**-அழகான முக்குப் பிரதேசத்தையும், **சுந்ர-பூ-லலாட்**-அழகான புருவங்களோடுகூடிய நெற்றியையும், **தவோ-ஸ்திரியம்**-உதடுகளின் சோபையையும், **தான-தக்ஷம்**-கொடுப்பதில் வல்லமையுள்ள, **கராஷம்**-கடைக்கண் பார்வையையும், **லலாட்-ஸ்த்ரஸ்த்ரந்நக-ஸ்தூரி-பூஷம்**-நெற்றியில் நன்கு பிரகாசிக்கிற வாசனையுள்ள கஸ்தூரி திலக அலங்காரமுள்ள, **ஸ்புரத்-பிரி-முகம்**-நன்கு பிரகாசிக்கும் காந்தியுடன்கூடிய முகமாகிற பத்மத்தையும், **ஹம்**-நான், **ஐடே**-ஸ்துதிக்கிறேன்.

தாயே! அழகிய முக்கு, அழகிய புருவங்களுடன் கூடிய நெற்றி பிரதேசம், அழகிய உதடுகள், ஏராளமாக கொடுப்பதில் மிகுந்த திறமையுள்ள கராஷம், நெற்றியில் வாசனையுள்ள

கஸ்தூரீ திலகாலங்காரம் இது துடன் சோபிக்கும் தாமரை
போன்ற உன் திருமுகமண்டலத்தைத் துதிக்கிறேன். (8)

(அ) இவ்விதமாக முகத்தை வர்ணித்துவிட்டு சிரஸை
துதிக்கிறார் :—

चलत्कुन्तलान्तर्भ्रमद्भृङ्गवृन्दं

घनस्निग्धधम्मिल्लभूषोज्ज्वलं ते ।

स्फुरन्मौलिमाणिक्यवद्वेन्दुरेखा-

विलासोल्लसद्दिव्यमूर्धानमीडे ॥ ९ ॥

சலத்குந்தளாந்தர்ப்ரமத்ப்ருங்கப்ருந்தம்
கநஸ்நிக்ததம்மில்லபூஷோஜ்வலம் தே ।
ஸ்புரன்மௌளிமாணிக்யபத்தேந்துரேகா
விலாஸோல்லஸத்திவ்யமூர்தாநமீடே ॥

चलत्-कुन्तलान्तः-அசைகிற கேசங்களுக்கு மத்தியில், भ्रमद्-
भृङ्ग-वृन्दं-சுற்றிவரும் வண்டுக் கூட்டத்தையுடையதும், घन.स्निग्ध-
धम्मिल्ल-भूषा-उज्ज्वलं-நெருக்கமாயும் வழவழப்பாயுமுள்ள கேசங்
களின் அலங்காரத்தினால் வெருவாக சோபிக்கிறதும், स्फुरत्-मौलि-
माणिक्य-वद्-பிரகாசிக்கிற சிரஸில் உள்ள கிரீடத்தின் மாணிக்கத்
துடன் இசைக்கப்பட்டிருக்கிற, इन्दु-रेखा-சந்திரகலையின், विलास-
उल्लसत्-சோபையினால் நன்கு பிரகாசிக்கிற, ते-உன்னுடைய, दिव्य-
मूर्धानि-திவ்யமான சிரஸை, ईडे-ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

அம்பிகையின் சிரஸ்ஸிலுள்ள அசைந்தாடும் கேசங்களின்
வாசனைக்காக அங்கு வண்டுகள் சுற்றிச்சுற்றி வருகின்றன.
நெருக்கமாயும் வழவழப்பாயுமுள்ள கேசங்கள் அலங்காரத்துடன்
சோபிக்கின்றன. சிரஸ்ஸில் உள்ள கிரீடத்தில் பதிக்கப்பட்ட
மாணிக்க ரத்னத்துடன் சேர்ந்த சந்திரகலையின் அழகால் மிகுந்த
சோபையுடன் சிரஸ்ஸை விளங்குகிறது. இப்பேற்பட்ட
அம்பிகையின் சிரஸ்ஸைப் போற்றுகிறேன். (9)

(அ) இவ்விதம் பாதாதி கேசாங்கம் தேவியை ஸ்துதித்து
விட்டு இவ்விதரூபம் தன் ஹ்ருதயத்தை விட்டு விலகாது
எப்பொதும் பிரகாசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்:—

इति श्रीभवानि स्वरूपं तवेदं
 प्रपञ्चात्परं चातिसूक्ष्मं प्रसन्नम् ।
 स्फुरत्वम्ब डिम्भस्य मे हृत्सरोजे
 सदा बाह्यं सर्वतेजोमयं च ॥ १० ॥

இதி ஸ்ரீபவானி ஸ்வரூபம் தவேதம்
 ப்ரபஞ்சாத் பரம் சாதிஸூக்ஷ்மம் ப்ரஸந்நம் ।
 ஸ்புரத்வம்ப டிம்பஸ்ய மே ஹ்ருத்ஸரோஜே
 ஸதா வாங்மயம் ஸர்வதேஜோமயம் ச ॥

श्रीभवानि-ஸ்ரீபவானி, अम्ब-தாயே, इति-இவ்விதமாயுள்ள, इदं-இந்த, तव-உன்னுடைய, प्रपञ्चात्-ஐந்ததிற்கு, परं-அதீதமாயும், अतिसूक्ष्मं च-அறிவதற்கு மிகவும் அரியதாயும், प्रसन्नं-பிரஸன்னமாயும், बाह्यं-வாக்குமயமாயும், सर्वतेजोमयं च-எல்லா தேஜோமயமாயும் உள்ள, स्वरूपं-ஸ்வரூபம், डिम्भस्य-சிறுவனாலை, मे-என்னுடைய हृत्सरोजे-ஹ்ருதயகமலத்தில், सदा-எக்காலத்திலும், स्फुरत्-பிரகாசிக்கட்டும்.

ஹே பவானி! இவ்வாறு என்னால் துதிக்கப்பட்ட உன் ஸ்வரூபம் குழந்தையான என் ஹ்ருதய கமலத்தில் எப்பொழுதும் விளங்கவேண்டும் வாஸ்தவத்தில் உன் ஸ்வரூபம் பிரபஞ்சத்துடன் சேராமல் அதற்கு அப்பாலுள்ளது. அதனால் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது. புலன்களாலும் மனதாலும் அறியக் கூடியதல்ல. உலகிலுள்ள எல்லா ஒளிகளும் ஒளிகளும் அம்பிகையின் ஸ்வரூபம்தான்.

(அ) ஸ்ரீ சக்ரநிவாஸினியான அம்பிகையை காமேசுவரருடன் சேர்த்து தியானிக்கிறார்:—

गणेशाणिमाद्याखिलैः शक्तिबृन्दै-
 र्वृतां वै स्फुरच्चक्रराजोछसन्तीम् ।
 परां राजराजेश्वरि त्रैपुरि त्वां
 शिवाङ्गोपरिस्थां शिवां भावयामि ॥ ११ ॥

கணேசாணிமாத்யாகிலை: ஸக்திப்ருந்தை:
 வ்ருதாம் வை ஸ்புரச்சக்ரராஜோல்லஸந்தீம் ।

பராம் ராஜராஜேச்வரி த்ரைபுரி த்வாம்
ஸ்ரீவாங்கோபரிஸ்த்தாம் ஸ்ரீவாம் பாவயாமி 11

ராஜராஜேச்வரி-ராஜராஜேச்வரி, வைபுரி-திரிபுரஸுந்தரியே, த்வி-
உன்னை, கணेश-அணிமா-ஆத-அக்ஷி-கணேசர், அணிமா முதலான
எல்லா, ஶக்தி-வந்நை:-வृதா வை-சக்திகளின் கூட்டங்களால் பிரஸித்தமாக
சூழப்பட்டிருப்பவளாகவும், ஶ்ருத்-சக்ராஜ-உக்ஷஸந்தி - பிரகாசிக்கிற
ஸ்ரீசக்ரத்தில் நன்கு விளங்குகிறவளாயும், பரி-மிகவும் மேலானவளாயும்,
சிவாக்ஷோபரிஸ்யா - பரமசிவனுடைய மடியின் மேல் இருப்பவளாயும்,
சிவா - ஸர்வ மங்கள ஸ்வரூபினியாகவும் भावयामி-தியானம்
செய்கிறேன்.

ஸ்ரீ ராஜராஜேச்வரியான ஸ்ரீ லலிதா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியை
சக்ரராஜமென்னும் ஸ்ரீ சக்ரத்தில் தியானித்து ஆராதிக்கும் முறை
கள் சாஸ்திரங்களில் வி ரி வ ர க க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.
ஸௌந்தர்யலஹரி முதலான ஸ்தோத்ரங்களில் பகவத்பாதானும்
ஸ்ரீசக்ரத்தைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார்கள். மஹாகணபதி முதலான
தேவதைகளாலும் அணிமாமுதலான சக்திக் கூட்டங்களாலும்
சூழப்பட்டு ஸ்ரீ சக்ரத்தின் மத்தியில் ஸ்ரீ காமேசுவரரின் மடியில்
அமர்ந்துள்ள ஸ்ரீ காமேச்வரியை தியானம் செய்கிறார் 'சிவ
காமேச்வராங்கஸ்தா' (52) என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவளி
யிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ சக்ரபூஜையில் முதலாவதாக
ஆயதன தேவதையாக கணபதியும் முதலாவது ஆவரணத்தில்
த்ரைலோக்ய மோஹன சக்ரத்தில் முதலாவதாக அணிமாசக்தியும்
கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டு தேவதைகளையும் இந்த
சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆதிபதத்தால் மற்ற எல்லா
தேவதைகளையும் ஒன்பது ஆவரணங்களிலுமுள்ள எல்லா சக்தி
களையும் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் எல்லோரும் அம்பாளுக்குப்
பரிவாரதேவதைகள். (11)

त्वमर्कस्त्वमिन्दुस्त्वमग्निस्त्वमाप-

स्त्वमाकाशभूवायवस्त्वं महत्त्वम् ।

त्वदन्यो न कश्चित्प्रपञ्चोऽस्ति सर्व

त्वमानन्दसंवित्स्वरूपां भजेऽहम् ॥ १२ ॥

த்வமார்க்கஸ் த்வமிந்துஸ் த்வமக்சிஸ் த்வமாப-
ஸ்த்வமாகாஸ்பூவாயவஸ்த்வம் மஹத் த்வம் I
த்வதந்யோ ந கச்சித் ப்ரபஞ்சோ஽ஸ்தி ஸர்வம்
த்வமாநந்தஸம்வி த்ஸ்வரூபாம் பஜேஹம் II

த்வ-நீதான், அக்-ஸூர்யன், த்வ-நீதான், இஹு:-சந்திரன், த்வ-
நீதான், அஸி:-தேஜஸ், த்வ-நீதான், அப:-ஜலம், த்வ-நீதான்,
ஆகாச-பூ-வாயவ:-ஆகாசமும், பூமியும், வாயுவும, த்வ-நீதான், மஹத்வ-
மஹத்தத்வமாயிருப்பதும். த்வத்-அந்ய:- உன்னை விட்டு வேறு,
கசித்-எந்தவித, மச்ச:-உலகமும், ந அஸ்தி-கிடையாது. சர்வ-
எல்லாமே, த்வ-நீதான், அநந்த-சங்கீத-ஸ்வரூபம் - ஆனந்தத்தையும்
ஞானத்தையும் ஸ்வரூபமாகவுடைய (உன்னை) அஹ்-நான், மஜே-
பஜிக்கிறேன்.

பத்தாவது சுலோகத்தில் தேவி பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமா
யுள்ளவள் என்றும் IIல் மிகவும் மேலானவள் என்றும் சொன்னதி
லிருந்து அவள் பிரபஞ்சத்தை வியாபிக்கவில்லையோ என்ற
ஸந்தேஹம் ஏற்படக்கூடியதால் அதை நிவிர்த்தி செய்யும்
பொருட்டு அவள் பிரபஞ்சத்தை வியாபிக்கிறாள் என்பது மட்டு
மல்ல அவள் தான் பிரபஞ்சமாகத்தோற்ற மளிக்கிறாள், அவளைத்
தவிர்த்து பிரபஞ்சத்திற்கு இருப்பே கிடையாது, என்பதை இந்த
சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.

பிருதிவி, ஜலம், ஸூரியன், சந்திரன், அக்னி, ஆகியதேஜஸ்,
வாயு, ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதங்கள் இவைகளுக்குக்
காரணமான மஹத்தத்வம் இவைகள் எல்லாம் நீ தான். உலகில்
எல்லாம் பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து உண்டானவைதான். பஞ்ச
பூதங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதால் பெளதிகமான ஸர்வ
பிரபஞ்சமும் அம்பிகையின் ஸ்வரூபம்தான் என்பது சொல்லாமலே
ஸித்தமாகிறது. நீ பிரபஞ்சம் என்று சொன்னதால் மண் குட
மாக மாறிவிடுவதுபோல் அம்பிகை பிரபஞ்சமாக மாறிவிட்டாள்
என்று நினைக்கக்கூடாது என்பதற்காக உன்னைத்தவிர வேறாக
பிரபஞ்சமில்லை என்று இதன் கருத்தைப்பின்னால் விளக்குகிறார்.
உண்மையில் பாம்பு கயிற்றைக் காட்டிலும் வேறாக அங்கு இல்லா
விட்டாலும் அக்ஞானத்தால் சிறிதுகாலம் மட்டும் கயிறு பாம்பாக
தோன்றுகிறது. 'இது கயிறு' என்று தெரிந்து விட்டால் பிறகு

பாம்பு தோன்றுவதில்லை. மறைந்துவிடுகிறது. இது போல் அம்பிகையைத்தவிர வேறாக பிரபஞ்சம் உண்மையில் இல்லா விட்டாலும் மாயையால் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. அம்பிகையின் உண்மை ஸ்வரூபமான ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து விட்டால் பிறகு பிரபஞ்சம் மறைந்து விடுகிறது. தோன்றுவ தில்லை. ஸச்சிதானந்தமான ப்ரஹ்மமேதான் அம்பிகை என்பது கருத்து. (12)

श्रुतीनामगम्ये सुवेदागमज्ञा

महिम्नो न जानन्ति पारं तवाम्ब ।

स्तुतिं कर्तुमिच्छामि ते त्वं भवानि

क्षमस्वेदमत्र प्रमुग्धः किलाहम् ॥ १३ ॥

ச்ருதீநாமகமயே ஸுவேதாகமஜ்ஞா
மஹிம்னோ ந ஜானந்தி பாரம் தவாம்ப 1
ஸ்துதிம் கர்த்துமிச்சாமி தே த்வம் பவானி
க்ஷமஸ்வேதமத்ர ப்ரமுக்த: கிலாஹம் 11

श्रुतीनां-வேதங்களால், अगम्ये-அறியத்தகாத, अम्ब-தாயே, सुवेदागमज्ञा:-நன்குவேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அறிந்தவர்கள்கூட, तव-உன்னுடைய, महिम्न:-மஹிமையினுடைய, पारं-எல்லையை, न जानन्ति-அறியவில்லை. भवानि-ஹே பவானி, ते-உன்விஷயமாக स्तुतिं - ஸ்தோத்திரத்தை, कर्तु - செய்வதற்கு, इच्छामि - ஆசைப் படுகிறேன். इह-ஐதை, त्वं-நீ, क्षमस्व-பொறுத்தருளவேண்டும். अहं-நான், अत्र - இத்தவிஷயத்தில், प्रमुग्धः किल - மிகவும் மூடன் அல்லவா?

சராசரப்பிரபஞ்சம் பூராவும் தேவியின் அம்சமாகுமே தவிர அவளுடைய வாஸ்தவஸ்வரூபம் பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதம் தான். அதினாலேயே அவளை வேதங்களே எடுத்துச்சொல்ல முடியாமல் இருக்கின்றன. நன்கு வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்கள் கூட அவளுடைய மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அப்படியிருக்க அந்த பரதேவதையை ஸ்துதிக்க வெறும் மூடனான நான் ஆரம்பித்தேனே, இந்த அபராதத்தையும் நீதான் மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக் கிறார். (13)

गुरुस्त्वं शिवस्त्वं च शक्तिस्त्वमेव
 त्वमेवासि माता पिता च त्वमेव ।
 त्वमेवासि विद्या त्वमेवासि बन्धुः
 गतिर्मे मतिर्देवि सर्वं त्वमेव ॥ १४ ॥

குருஸ்த்வம் ஸிவஸ்த்வம் ச ஸக்திஸ்த்வமேவ
 த்வமேவாஸி மாதா பிதா ச த்வமேவ ।
 த்வமேவாஸி வித்யா த்வமேவாஸி பந்து:
 கதிர் மே மதிர் தேவி ஸர்வம் த்வமேவ ॥

த்வ-நீதான், गुरु:-குரு, त्व-நீதான், शिव:-பரமசிவன், त्व एव-
 நீயே, शक्ति: च-சக்தியும், त्वमेव-நீயே, माता-தாயாராக, असि-
 இருக்கிறாய். त्वमेव-நீயே, पिता च-தகப்பனாரும், त्व एव-நீயே,
 विद्या-வித்யையாக, असि-இருக்கிறாய், त्व एव-நீயே, बन्धु:-பந்து
 வாக, असि-இருக்கிறாய். मे-எனக்கு, गति:-அடையவேண்டியதும்,
 मति:-ஞானமும், सर्व-எல்லாமே, देवि-ஹே தேவி, त्व एव-நீதான்.

உலகத்தில் ஆராதிக்கவேண்டியதாக மாதாபிதாக்கள், குரு,
 தைவம், எல்லாமிருக்கையில் அவர்களை விட்டு அம்பிகையை
 பஜிப்பது நியாயமானவென்றால் அவர்களும் உன் ஸ்வரூபமாகவே
 இருப்பதால் உன்னை ஆராதித்தால் அவர்களையும் ஆராதித்ததாக
 ஆகிவிடும். தவிரவும் அவர்கள் கொஞ்சதூரம் தான் ஸஹாயம்
 செய்து வழிகாட்டிகளாக இருப்பார்கள். நீயோ அடைய
 வேண்டிய லக்ஷ்யமாகவும் அதன் உபாயமான ஞானமாகவும்
 இருப்பதால் உன்னை ஆசிரயிப்பதே நியாயம் என்கிறார். (14)

शरण्ये वरेण्ये सुकारुण्यमूर्ते
 हिरण्योदराद्यैः अगण्ये सुपुण्ये ।
 भवारण्यभीतेश्च मां पाहि भद्रे
 नमस्ते नमस्ते नमस्ते भवानि ॥ १५ ॥

ஸ்ரண்யே வரேண்யே ஸுகாருண்யமூர்த்தே
 ஹிரண்யோதராத்யைரகண்யே ஸுபுண்யே ।

பவாரண்யபீதேச்ச மாம் பாஹி பத்ரே
நமஸ்தே நமஸ்தே நமஸ்தே பவானி ॥

ஶரண்யே-எல்லாராலேயும் சரணும் அடையத்தகுந்தவளே, **ஶரண்யே**-
ஸர்வோத்கிருஷ்டமானவளே, **சுகாரண்ய-மூர்தீ**-மிகக்காருண்ய மூர்த்தியே
ஹிரண்யோதராசை:-ஹிரண்யகர்ப்பர் முதலானவர்களால், **அரண்யே**-அளவிட
முடியாதவளே, **சுபுண்யே**-நன்கு பரிசுத்தமாயிருப்பவளே, **மத்ரே**-மங்கள
ஸ்வரூபினியே, **भवानि**-ஹே பவானி, **भवारण्य-मीतेश्च**-ஸம்ஸார
மாகிற அரண்யத்தினால் அடைந்திருக்கும் பயத்திலிருந்து, **मां**-என்னை,
पाहि-காப்பாற்று. **ते**-உனக்கு, **नमः**-நமஸ்காரம். **ते**-உனக்கு,
नमः-நமஸ்காரம். **ते**-உனக்கு, **नमः**-நமஸ்காரம்.

உன்னிடத்தில் மிகுந்த கருணையும் யாவரையும் காப்பாற்றும்
திறமையும் பூர்ணமாக இருப்பதால் எல்லோராலும் சரணவரணம்
செய்யத்தக்க உத்கிருஷ்டமான கருணாமூர்த்தி நீ ஒருவன் தான்.
புண்யமான உனது மஹிமைகளை ஸர்வலோக பிதாமஹரான
பிரஹ்மாவும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. மந்தபுத்தியுள்ள நான்
எப்படிக் கூறமுடியும்? தவிரவும் ஸம்ஸாரமென்னும் கொடிய
காட்டின் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு வெளியேற வழி
தெரியாமல் பயத்தால் தவிக்கிறேன். நீ தான் காப்பாற்ற
வேண்டும் எனக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது உன் திவ்ய சரணங்
களில் திருப்பித்திருப்பி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். என்று கூறி
ஸ்தோத்திரத்தை முடிக்கிறார். (15)

(அ) இவ்விதமாக ஸ்தோத்திரத்தை முடித்துவிட்டு அதை
வாசிப்போருக்கு ஏற்படும் பலனைச் சொல்கிறார் :—

इतीमां महच्छ्रीभवानीभुजङ्ग-
स्तुतिं यः पठेद् भक्तियुक्तश्च तस्मै ।
स्वकीयं पदं शाश्वतं वेदमारं
श्रियं चाष्टसिद्धिं भवानी ददाति ॥ १६ ॥

இதீமாம் மஹத் ஸ்ரீபவானீபுஜங்க
ஸ்துதிம் ய: படேத் பக்தியுக்தச்ச தஸ்மை ।

ஸ்வகீயம் பதம் ஸாச்வதம் வேதஸாரம்
சீரியம் சாஷ்டஸித்திம் பவானீ ததாதி ||

இதி-இவ்விதமாயுள்ள, இமாம்-இந்த, மஹத்-சுபீராயி-புஜங்கஸ்துதி-
மஹிமை ஓர்நுந்திய ஸ்ரீபவானியைப்பற்றிய புஜங்கப்பிரயாத விருத்தத்
தில் அமைத்திருக்கும் ஸ்தோத்ரத்தை, ய:-எவன், பக்தி-யுக: ச-
பக்தியுடன்கூட, பதே-வாசிப்பானே (சொல்லானே), தம்-அவனுக்கு,
பவானி-பவானியானவள், வேத-சார்-வேதங்களின் பரமஸாரமாயிருக்கிற,
சுகீய-தன்னுடைய, ஸாஷ்ட-நிர்யமான, பத-ஸ்தானத்தையும்,
பக்தி-ஸம்பத்தையும், பக்தி-சித்தி ச-எட்டுவித ஸித்தியையும், ததாதி-
கொடுக்கிறாள்.

பக்தியுடன் இந்த பவானீ புஜங்கஸ்துதியைப் படிப்பவருக்கு
பவானியானவள் இவ்வுலகில் எல்லா ஸம்பத்துக்களையும் அணிமா
முதலான அஷ்டஸித்திகளையும் கொடுப்பதுடன், திவ்ய
ஞானத்தைத் தந்து தனது ஸாயுஜ்யத்தையும், கடைசியில்
உபநிஷத்துக்கள் கருத்துடன் போற்றும் ப்ரஹ்மானந்த
நிலையையும் தந்தருளுகிறாள். (16)

भवानी भवानी भवानी त्रिवारं

उदारं मुदा सर्वदा ये जपन्ति ।

न शोको न मोहो न पापं न भीतिः

कदाचित् कथंचित् कुतश्चित् जनानाम् ॥ १७ ॥

பவானீ பவானீ பவானீ த்ரிவாரம்

உதாரம் முதா ஸர்வதா யே ஜபந்தி ।

ந ஸோகோ ந மோஹோ ந பாபம் ந பீதி:

கதாசித் கதஞ்சித் குதச்சித் ஜநானாம் ||

भवानी भवानी भवानी-பவானி பவானி பவானி என்று, त्रिवारं-
மூன்று தடவை, उदारं-மனப்பூர்வமாக, मुदा-ஸந்தோஷமாக, सर्वदा-
எப்பொழுதும், ये-எவர்கள், जपन्ति-ஜபிக்கிறார்களோ அந்த, जनानां-
ஜனங்களுக்கு, कदाचित्-எக்காலத்திலாவது, कथंचित्-எவ்விதமாக
வாவது, कुतश्चित्-எவ்வித காரணத்தையிட்டாவது, शोकः-சோகம்,

ந-கிடையாது, மோஃ-மோஹம், ந- , பாப்-பாபம், ந-
கிடையாது, மீதி:-பயம், ந-கிடையாது.

இந்த ஸ்தோத்ரம் சொல்லக்கூடிய சக்தியற்று இருந்தால்
பவானி பவானி பவானி என்று முன்று தடவை ஸதாகாலம்
உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தாலுமே ஸகலவித சோகம், மோஹம்,
பாபம், பயம் எல்லாம் விலகிவிடுமென்று பூமீமத் ஆசார்யாள்
உறுதி சொல்லி முடிக்கிறார். (17)

பவானி புஜங்கம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

॥ कल्याणवृष्टिस्तवः ॥

கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம்

[ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் அருளிய ஸ்தோத்ரங்களில் அந்தந்த தேவதையின் மூலமந்திரங்களைக்கொண்டே அதாவது மூலமந்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் ஒவ்வொரு சுலோகத்தில் அதே வரிசைப்படி முதலில் வைத்து சில ஸ்தோத்திரங்களை இயற்றியுள்ளார்கள். தக்ஷிணமூர்த்தி வர்ணமாலா ஸ்தோத்ரமும், மந்த்ரமாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவமும் இந்த கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவமும் இம்மாதிரி அமைந்துள்ளவை. ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் முழுவதையும் வைத்து சிவபஞ்சாக்ஷர ஸ்தோத்ரம், சிவ பஞ்சாக்ஷர நக்ஷத்ரமாலா ஸ்தோத்ரம் என்ற இரண்டு ஸ்தோத்ரங்கள் செய்துள்ளார்கள். 'कल्याणवृष्टिभिः' என்று ஆரம்பிப்பதால் இதற்கு 'கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம்' என்றே பெயர் அமைந்துள்ளது. 16 சுலோகங்கள் கொண்ட இதில் பரதேவதையின் பெருமை அழகாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ வித்யா மஹாமந்திரத்திலுள்ள 15 அக்ஷரங்களும் வரிசையாகக்காணப்படுகிறது. பலனைக்கூறும் 16வது சுலோகத்தின் ஆரம்பத்தில் தேவீ பீஜா அக்ஷரத்தைக்காணலாம்.]

कल्याणवृष्टिभिरिवामृतपूरिताभि-

र्लक्ष्मीस्वयंवरणमङ्गलदीपिकाभिः ।

सेवाभिरम्ब तव पादसरोजमूले

नाकारि किं मनसि भाग्यवतां जनानाम् ॥ १ ॥

கல்யாண வ்ருஷ்டிபிரிவாம்ருத பூரிதாபிர்

லக்ஷ்மீ ஸ்வயம்வரண மங்கள தீபிகாபி: 1

ஸேவாபிரம்ப தவ பாதஸரோஜமூலே

நாகாரி கிம் மனஸி பாக்யவதாம் ஜநநாம் ॥

அமृतபூரிதாமி:- அமிருதத்தால் நிரப்பப்பட்ட, **கல்யாணவृष्टिभिरिव-** மங்களமாரி போன்றதும், **लक्ष्मीस्वयंवरणमङ्गलदीपिकाभि:-** லக்ஷ்மீதேவி தானே வரிக்கின்ற மங்கள தீபாக விளங்குவதுமான, **तव-** உன்னுடைய **पादसरोजमूले-** தாமரைபோன்ற காலடியில், **सेवाभि:-** (செய்யும்) பணி விடைகளால், **अम्ब-** தாயே, **भाग्यवतां-** பாக்கியங்களுடன்கூடிய, **जनानां-** ஜனங்களுடைய, **मनसि-** மனதில், **किं नाकारि-** எதுதான் செய்யப்பட வில்லை?

முற்பிறவிகளில் ஏராளமான புண்யம் செய்தவர்களுக்குத் தான் அம்பிகையின் திருவடிகளில் ஸேவை செய்யும் பாக்கியம் கிடைக்கும் அவர்களே அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அமிருதம் நிறைந்து மங்களங்களுையே பொழியும் மேகம் போன்றது தேவியின் திருவடி ஸேவை. லக்ஷ்மீ தானே ஸாந்தியம் கொள்ளும் மங்கள தீபம் போன்றது. இந்த பாதஸேவை பக்தர்களுக்கு எதைத்தான் தராது? லக்ஷ்மீகடாக்ஷம், திவ்யாமிருதம், மங்கள பரம்பரை, திவ்யஞானம் மற்றும் வேண்டியதெல்லாம் இந்த சுரண ஸேவையின் மூலம் பெறலாம். (1)

(அ) பக்தியின் லக்ஷணத்தைக் காட்டுகிறார்:—

एतावदेव जननि स्पृहणीयमास्ते

त्वद्वन्दनेषु सलिलस्थगिते च नेत्रे ।

सांनिध्यमुद्यदरुणायुतसोदरस्य

त्वद्विग्रहस्य परया सुधयाप्लुतस्य ॥ २ ॥

ஏதாவதேவ ஜநநி ஸ்ப்ருஹணீயமாஸ்தே

த்வத்வந்தநேஷு ஸலில ஸ்தகிதே ச நேத்ரே ।

ஸாந்தித்யமுத்யதருணயுத ஸோதரஸ்ய

த்வத்விக்ரஹஸ்ய பரயா ஸுதயாப்லுதஸ்ய ॥

जननि- தாயே, **उद्यदरुणायुतसोदरस्य-** பதினாயிரம் உதயகால ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானதும், **परया-** சிறந்த, **सुधया-** அமிருதத்தால், **आप्लुतस्य-** நீராட்டப்பட்டதுமான **त्वद्विग्रहस्य-** உன் சரீரத்தின், **सांनिध्यं-** ஸாந்தித்யமும் (அருகில் விளங்குவதும்), **त्वद्वन्दनेषु-** உன்னைக் குறித்து நம்ஸ்காரங்களில், **सलिलस्थगिते-** நீர்மல்கும் ஸ்தப்தமான, **नेत्रे च-**

கண்களும், **एतावदेव**-இதுதான், **स्पृहणीयं**-ஆசைப்பட த்தகுந்ததாக **आस्ते**-இருக்கிறது.

உலகிலுள்ள ஜனங்கள் அறியாமையால் எதை எதையோ விரும்புகிறார்கள். அவைகளால் யாது பயன்? ஆயிரக்கணக்கான உதய சூரியர்கள் போன்று செந்நிறம் கொண்டதும் சிறந்த அமிருதத்தில் மூழ்கியதும் அமிருதம் பெருகுவதுமான உன் திவ்ய மூர்த்தியின் ஸாந்நித்யமும் உன்னை தர்சித்து வணங்கும்பொழுது கண்களில் ஆனந்தகண்ணீர் பெருக அசையாமல் உன் திவ்ய மங்கள மூர்த்தியிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையும் தான் யாவராலும் விரும்பி வேண்டத்தக்கது. உன் ஸந்நிதியில் அமர்ந்து நேத்ரங்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக வேறொன்றையும் பாராமல் உன்னையே தர்சித்துக்கொண்டும் வணங்கிக்கொண்டும் நான் இருக்கவேண்டும். இதையே எனக்கு அருள்வாயாக. இங்கு 'परया' என்ற அடைமொழியால் தேவாமிருதத்தை விலக்கி அதைவிட எவ்வளவோ சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை காட்டுகிறார். அந்த அமிருதத்தைப்பருகியும் தேவர்கள் துன்பப்பட்டுக்கொண்டு தானே இருக்கிறார்கள்!

(2)

(அ) ப்ரணமத்தின் மஹிமையைக் கூறுகிறார்:—

ईशत्वनामकलुषाः कति वा न सन्ति

ब्रह्मादयः प्रतिभवं प्रलयाभिभूताः ।

एकः स एव जननि स्थिरसिद्धिरास्तै

यः पादयोस्तव सकृत्प्रणतिं करोति ॥ ३ ॥

ஈஸ்த்வ நாம கலுஷா: கதி வா ந ஸந்தி

ப்ரஹ்மாதய: ப்ரதிபவம் ப்ரளயாபிபூதா: 1

ஏக: ஸ ஏவ ஜநநி ஸ்திரஸித்திராஸ்தே

ய: பாதயோஸ்தவ ஸக்ருத் ப்ரணதம் கரோதி ॥

प्रतिभवं-ஸிருஷ்டிதோறும், **प्रलयाभिभूताः**-அழிவால் தாக்கப்பட்ட **ईशत्वनामकलुषाः**-ஈசத்தன்மையில் பெயரளவிலேயே கலக்கமுள்ள **ब्रह्मादयः**-ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள், **कति वा न सन्ति**-எத்தனை பேர் தான் இல்லை? **जननि**-தாயே, **यः**-எவன், **तव**-உன்னுடைய, **पादयोः**-

இரு திருவடிகளிலும், **सकृद्** - ஒரு தடவை, **प्रणतिं** - நமஸ்காரத்தை, **करोति** - செய்கிறானே, **स एक एव** - அவன் ஒருவன்தான், **स्थिरसिद्धिः** - நிலையான ஸித்திபெற்றவனாக, **वास्ते** - இருக்கிறான்.

ப்ரஹ்மாதிகளெல்லாம் உலகிற்கு ஈசர்கள். அடக்கி ஆள்பவர்கள். இவ்வாறே தங்களை ஈசர்களாக எண்ணிக் கொண்டு தன் நிலை மறந்து மனம் கலங்கி நிற்கின்றனர். ஆனால் நன்கு கவனித்துப்பார்த்தால் ஈசர் என்பது அவர்களுக்குப் பெயரளவில்தான். ஏனெனில் அவர்களும் மஹாபிரளயத்தில் அழிந்துவிடுகின்றனர். இவ்விதமான ப்ரஹ்மா ஒருவரா? இருவரா? எத்தனையோ கணக்கிலடங்காத பிரஹ்மாதிகள் பிறந்து அழிந்துவிட்டனர். ஒவ்வொரு ஸீருஷ்டியிலும் வெவ்வேறான பிரஹ்மாதிகள் தோன்றி மறைந்துவிடுகின்றனர். இவ்வித பிரஹ்மாதிகளை ஆசிரயித்தால் நமக்கு சாச்வத நிலை எப்படி ஏற்படும்? ஜகன்மாதாவான பரதேவஸ்தையின் திருவடிகளில் பக்தியுடன் ஒரு தடவையாவது வணங்குபவன்தான் அவள் அருளால் அழியாத நிலையான ஸ்தானத்தைப் பெறுகிறான். (3)

(அ) கடாக்ஷத்தின் சிறப்பைச் சொல்கிறார்:—

लब्धा स

कारुण्यकन्दलितकान्तिभरं कटाक्षम् ।

कदर्पकोटिसुभगास्त्वयि भक्तिभाजः

संमोहयन्ति तरुणीभुवनत्रयेऽपि ॥ ४ ॥

லப்த்வா ஸக்ருத் த்ரிபுரஸுந்தரி தாவகீநம்

காருண்ய கந்தளித காந்தி யரம் கடாக்ஷம் ।

கந்தர்ப்ப கோடி ஸுபகாஸ் த்வயி பக்திபாஜ:

ஸம்மோஹயந்தி தருணீர் புவநத்ரயேऽபி ॥

त्रिपुरसुन्दरि - ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி, **स्वयि** - உன்னிடத்தில், **भक्ति-भाजः** - பக்தி பெற்றவர்கள், **कारुण्यकन्दलित** - கருணை என்னும் முளை கிளம்பிய, **कान्तिभरं** - ஒளி நிறைந்த, **तावकीनं** - உன்னுடைய, **कटाक्षं** -

கடைக்கண் பார்வையை, **சக்தி**-ஒரு தடவை, **ஹ்**-பெற்று, **கந்தர்**-**கோடிசுமநா**:-கோடி மன்மதர்கள்போல் அழகுள்ளவர்களாக, **புவந**-**புவ**-முவ்வுலகிலும், **தருணி**:-யுவதிகளை, **சம்மோஹயந்தி**-மயங்கச் செய்கிறார்கள்.

ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! ஒரு தடவையாவது கருணையொளி நிறைந்த உன் திவ்ய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகும் பக்தர்கள் கோடி மன்மதாக்காரர்களாக ஆகி திவ்ய லாவண்யம் பெற்று முவுலகிலுமுள்ள திவ்ய ஸௌந்தர்யம் கொண்ட யுவதிகளை மயங்கச் செய்கிறார்கள். உலகிலேயே சிறந்த அழகு வாய்ந்த தேவஸ்திரீகளும் கூட உன் பக்தனின் ஸௌந்தர்யத்தில் மயங்குகின்றனர். அம்பிகையின் அருளால் திவ்ய ஸௌந்தர்யம் பெறலாம். இதே கருத்தை ஸௌந்தர்யலஹரி 13வது சுலோகத்திலும் காணலாம். “விஷ்ணு மோஹிநி உருக்கொண்டு காமாரியை மயங்கச்செய்ததும் காமன் முனிவர்களின் மனதில் மோஹத்தை உண்டுபண்ணுவதும் உன் பூஜா பலன்தான்” என்று 6வது சுலோகத்தில் கூறியுள்ளார். (4)

(அ) தேவியின் ஸ்மரணம் யமபயத்தைப்போக்குமென்கிறார்:-

ஹீகாரமேவ தவ நாம குணந்தி வேதா
மாதஸ்த்ரிகோணநிலயே த்ரிபுரே த்ரிநேத்ரே ।
த்வஸ்ச்ஸ்மृतௌ யமபடாபிபவம் விஹாய
தீவ்யந்தி நந்தநவநே ஸஹ லோகபாலை: ॥ 5 ॥

ஹீங்காரமேவ தவ நாம க்ருணந்தி வேதா
மாதஸ்த்ரிகோண நிலயே த்ரிபுரே த்ரிநேத்ரே ।
த்வத்ஸம்ஸம்ருதௌ யமபடாபிபவம் விஹாய
தீவ்யந்தி நந்தநவநே ஸஹ லோகபாலை: ॥

திரிகோணநிலயே-முக்கோணத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்ட, **மாத**:-தாயே! **த்ரிபுரே**-த்ரிபுரஸுந்தரி! **த்ரிநேத்ரே**-மூன்று கண்களுள்ளவளே, **தவ நாம**-உனது பெயரான **ஹீகாரமேவ**-ஹீங்காரத்தையே, **வேதா**:-வேதங்கள், **குணந்தி** - போற்றுகின்றன, **த்வஸ்ச்ஸ்மृतௌ** - உன் ஸ்மரணம் ஏற்பட்டதும் (பக்தர்கள்) **யமபடாபிபவம்**-யமகிங்கரர்களின் அவமதிப்பை,

விடாய-விலக்கி, லோகபாலै: सह-திக்க்பாலர்களுடன், नन्दनवने-மந்தன வனத்தில், दीव्यन्ति-விளையாடுகின்றனர்.

அம்பிகை த்ரிகோணத்தில் வளிக்கிறாள். த்ரிகோணத்தி லிருந்து ஸ்தானத்தில் வளிப்பவள் என்று பொருள். ஸ்ரீசக்ரத்திலுள்ள எல்லாமே முக்கோணவடிவமாக இருப்பதால் ஸ்ரீசக்ரவிவாஸினி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மும்மூர்த்தி களுக்கும் ஆதியாக, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு முன்னால் இருப்பதாலும், உலகில் மும்முன்றாக விளங்கும் பொருள்களில் எல்லாம் வியாபித்திருப்பதாலும் த்ரிபுரா என்று பெயர். முன்று கண்களுள்ளவள். அம்பிகையின் மந்திரங்களில் மிக முக்யமான 'ஹ்ரீம்' என்பதையே அவள் பெயராகக்கூறி உபநிஷத்துக்கள் போற்றுகின்றன. அம்பிகையை ஸ்மரிப்பவர்களின் அருகில் யம கிங்கரர்கள் நெருங்கவேமாட்டார்கள். உத்தமமான தேவ பாவத்தையடைந்து இந்திரன் முதலான திக்பாலர்களுக்குச் சமமான பெருமைகளைப்பெற்று தேவலோகத்திலுள்ள நந்தனம் என்னும் உத்யான வனத்தில் அவர்களுடன் விளையாடுகிறார்கள்.

हन्तुः पुरामधिगलं परिपीयमानः

क्रूरः कथं न भविता गरलस्य वेगः ।

नाश्वासनाय यदि मातरिदं तवाधं

देहस्य शश्वदमृताप्लुतशीतलस्य ॥ ६ ॥

ஹந்து: புராமதிகலம் பரிபீயமான:

க்ரூர: கதம் ந பவிதா கரளஸ்ய வேக: 1

நாச்வாஸநாய யதி மாதரிதம் தவார்த்தம்

தேஹஸ்ய ஸச்வதம்ருதாப்லுதஸீதளஸ்ய ॥

— புராணம் —

मातः - தாயே; तव - உன்னுடைய, शश्वत् - எப்பொழுதும், अमृताप्लुत - அமிருதத்தால் நனைந்து, शीतलस्य - குளிர்ச்சியடைந்த, देहस्य-சரீரத்தின், इदं अर्थ-இந்தப் பாதியானது, आश्वासनाय-ஆறுதல் செய்வதற்கு, यदि न-இல்லாவிடில், पुरां हन्तुः - த்ரிபுரர்களைக் கொன்ற பரமசிவனின், अधिगलं - கழுத்தில், परिपीयमानः - பானம் செய்யப்படுகிற, गरलस्य-விஷத்தின், वेगः -வேகம், क्रूरः-க்ரூரமாக, कथं-எப்படி, न भविता-இல்லாமலிருக்கும் ?

தேவர்கள் அமிருதத்திற்காக பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது முதலில் உண்டான ஹாலாஹல விஷத்தை, உலகைக்காப்பாற்றத் தரிபுராரியான பரமசிவன் பானம் செய்து தன் சமுத்திலேயே நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டார். உலகம் முழுவதையும் சாம்பலாக்கும் சக்தி படைத்த அந்தக்கொடிய விஷத்தின் வேகம் எவ்வாறு அடங்கியது? பரமசிவனின் சரீரத்தை ஏன் சாம்பலாக செய்யவில்லை? தாயே! இதற்குக்காரணம் நீதான். உன் சரீரம் எப்பொழுதும் அமிருதத்தில் முழுகிக் குளிர்ந்திருப்பது அர்த்த நாரீச்வர மூர்த்தியில் பரமசிவனது பாதி சரீரமாக நீ இருக்கிறாய். அமிருத ஸம்பந்தமுள்ள உனது பாதி சரீரம்தான் விஷ வேகத்தைத்தடுத்து பரமசிவனுக்கு துன்பமொன்றும் ஏற்படாமல் செய்தது இது இல்லாவிட்டால் விஷவேகத்தை யார்தான் தடுத்திருக்கமுடியும்? முன் கலோகத்தில் யமகிங்கரபயம் நீங்கும் என்று கூறினார். இது ஆச்சர்யமல்ல. யமனை நிக்ரஹம் செய்த கால காலனுக்கு ஹாலாஹல விஷபயத்தை நீக்கினான் தேவி. என்று இங்கு கூறப்படுகிறது. (6)

सर्वज्ञतां सदसि वाक्पटुतां प्रसूते

देवि त्वदङ्घ्रिसरसीरुहयोः प्रणामः ।

किं च स्फुरन्मकुटमुज्ज्वलमातपत्रं

दे चामरे च महतीं वसुधां ददाति ॥ ७ ॥

ஸர்வஜ்ஞதாம் ஸதஸி வாக்படுதாம் ப்ரஸூதே

தேவி த்வதங்க்ரி ஸரஸீருஹயோ: ப்ரணாம: ।

கிம்ச ஸ்புரன்மகுடமுஜ்வலமாதபத்ரம்

தவே சாமரே ச மஹதீம் வஸுதாம் ததாதி ॥

देवि-ஹே தேவி, त्वदङ्घ्रिसरसीरुहयोः - உனது இரு தாமரைத் திருவடிகளில், प्रणामः-நமஸ்காரமானது, सर्वज्ञतां-எல்லாம் அறியும் தன்மையையுள், सदसि-ஸபையில், वाक्पटुतां-பேச்சுத்திறமையையும், प्रसूते-உண்டுபண்ணுகிறது, किं च-மேலும், स्फुरन्मकुटं-பிரகாசிக்கிற கிரீடத்தையுள், उज्ज्वलं-ஒளியுள்ள, आतपत्रं-வெண் குடையையும், दे चामरे-இரு சாமரங்களையும், महतीं - விஸ்தீர்ணமான, वसुधां च-பூமியையும், ददाति-கொடுக்கிறது,

உன் திருவடித்தாமரையில் வணங்குபவர்கள் உனது அருளால் ஸர்வக்ஞர்களாக (எல்லாம் அறிந்தவர்களாக) ஆகிவிடுகின்றனர் எந்த ஸபையிலும் நன்றாகப் பேசும் திறமை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது இது மட்டுமா ? உனது பக்தர்கள் சக்ரவர்த்தி ஸ்தானம் பெற்று கிரீடமணிந்து சத்ர சாமராத்யுபசாரங்களுடன் விஸ்தீர்ணமான பூமண்டலம் முழுவதையும் அரசாளுகின்றனர். (7)

कल्पदुर्भरमिमत्प्रतिपादनेषु

कारुण्यवारिधिमिस्व भवत्कटाक्षैः ।

आलोकय त्रिपुरसुन्दरि मामनाथं

त्वयैव भक्तिभरितं त्वयि बद्धवृणम् ॥ ८ ॥

கல்பத்ருமைரபிமத ப்ரதிபாதநேஷு

காருண்ய வாரிதிபிரம்ப பவத் கடாக்ஷை: I

ஆலோகய த்ரிபுரஸுந்தரி மாமநாதம்

த்வய்யேவ பக்திபரிதம் த்வயி பத்தத்ருஷ்ணம் ॥

अमिमत्प्रतिपादनेषु-விரும்பியவைகளை எல்லாம் கொடுக்கும் விஷயத்தில், **कल्पदुर्भः**-கல்பகவிருக்ஷமாயுள்ளதும், **कारुण्यवारिधिभिः**-கருணைக் கடல்களாகவுமுள்ள, **भवत्कटाक्षैः** - உன்னுடைய கடாக்ஷங்களால், **अस्व**-தாயே! **त्रिपुरसुन्दरि**-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! **अनाथं**-ரக்ஷகனில்லாதவனும், **त्वयैव**-உன்னிடத்திலேயே, **भक्तिभरितं**-பக்தி நிறைந்தவனும், **त्वयि**-உன்னிடம், **बद्धवृणम्**-ஆவல்கொண்ட வனுமான, **मां**-என்னை, **आलोकय**-பார்ப்பாயாக.

உலகில் அவரவர் வேண்டுவதையெல்லாம் தருவது தேவ லோகத்திலுள்ள கல்பவிருக்ஷம். இதுபோல் உனது கடாக்ஷமும் அபீஷ்டங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுகிறது. இக்கடாக்ஷம் கடல்போல வற்றாத அளவற்ற கருணைரஸம் நிரம்பியது அதனால் துன்பங்களையெல்லாம் போக்கி விடுகிறது. உன் விஷயமான பக்தியே என் மனதில் நிறைந்திருக்கிறது. வேறு ஒன்றிலும் ஆசைகொள்ளாது உன் அநுபைப் பெறுவதிலேயே மாறாத தீவ்ரமான ஆவல் கொண்டுள்ளேன். நான் அனாதன். என்னைக் காப்பாற்ற உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. என் பேரில் உனது கருணைகடாக்ஷத்தைச் செலுத்திக் காப்பாற்றவேணும்.

பூவுலகிலுள்ள மனிதன் தேவலோகத்திலுள்ள கல்பகவிருஷத்திடமிருந்து அபீஷ்டத்தைப் பெறமுடியாது ஸத்கர்மாக்களைச் செய்து மறுபிறவியில் தேவலோகத்தில் தேவப்பிறவி கிடைத்தால் தான் கல்பகவிருஷத்தையண்டி அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் மனிதப்பிறவியிலேயே பக்தி கொண்டால் அம்பிகையின் கருணாகடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகி அபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம். கல்பதருவைவிடச் சிறந்தது உன் கருணாகடாக்ஷம். (8)

हन्तेतरेष्वपि मनांसि निधाय चान्ये

भक्तिं वहन्ति किल पामरदैवतेषु ।

त्वामेव देवि मनसा समनुस्मरामि

त्वामेव नौमि शरणं जननि त्वमेव ॥ ९ ॥

ஹந்தேதரேஷ்வபி மனாம்ஸி நிதாய சாந்யே

பக்திம் வஹந்தி கில பாமரதேவதேஷு ।

த்வாமேவ தேவி மனஸா ஸமநுஸ்மராமி

த்வாமேவ நௌமி ஸரணம் ஜநநி த்வமேவ ॥

अन्ये-வேறு சிலர், इतरेषु-மற்ற, पामरदैवतेष्वपि-பாமர தேவதைகளிடத்திலும், मनांसि-மனதுகளை, निधाय-வைத்து, भक्तिं वहन्ति किल-பக்தி புரிகிறார்களல்லவா, हन्त-ஐயோ கஷ்டம்! देवि-ஹே தேவி! मनसा-மனதால், त्वामेव-உன்னையே, समनुस्मरामि-(நான்) நன்கு ஸ்மரிக்கிறேன். त्वामेव-உன்னையே, नौमि-வணங்குகிறேன். जननि-தாயே, त्वमेव-நீதான், शरणं-ரக்ஷிப்பவள்.

தேவியின் தத்வத்தையறிந்து கொள்ளாது நம்மைப் போலவே உலக விஷய இன்பங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கும் பாமர தேவதைகளிடம் மனதைச் செலுத்தி சிலர் பக்திபுரிகின்றனர். ஐயோ கஷ்டம்! இவர்களின் அறியாமையைப்பற்றி என்ன சொல்வது? அழிவற்ற பேரானந்தத்தை இவர்களிடமிருந்து பெறமுடியுமா? நான் அவர்கள் வழியில் செல்லவில்லை. உன்னையே மனதால் நன்றாக ஸ்மரிக்கிறேன். உன்னையே வணங்குகிறேன். தாயாரான நீதான் எனக்கு ஸரணம், வேறு கதியில்லை. (9)

लक्ष्येषु सत्स्वपि कटाक्षनिरीक्षणाना-

मालोक्य त्रिपुरसुन्दरि मां कदाचित् ।

नूनं मया तु सदृशः करुणैकपात्रं

जातो जनिष्यति जनो न च जायते वा ॥ १० ॥

லக்ஷ்யேஷு ஸத்ஸ்வபி கடாக்ஷநிரீக்ஷணா-

மாலோகய த்ரிபுரஸுந்தரி மாம் கதாசித் ।

நூநம் மயா து சத்ருஸ: கருணைக பாத்ரம்

ஜாதோ ஜநிஷ்யதி ஜனோ ந ச ஜாயதே வா ॥

त्रिपुरसुन्दरि-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! कटाक्षनिरीक्षणानां-கடைக்
கண் பார்வைகளுக்கு, लक्ष्येषु-இலக்காகத்தக்கவர் பலர், सत्स्वपि-
இருந்தபோதிலும், कदाचित् -ஒரு சமயமாவது, मां-என்னை, आलोक्य-
பார்ப்பாயாக. करुणैकपात्रं-உன் கருணைக்கு மிகவும் தகுதியான, जनः-
மனிதர், मया तु सदृशः-எனக்கு ஒப்பாக न जातः-பிறந்ததில்லை, न
जनिष्यति-பிறக்கப்போவதுமில்லை, न च जायते वा-பிறக்கிறதும்மில்லை,
नूनं-நிச்சயம்.

ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! உனது கடைக்கண் பார்வை தன் மேல்
விழுவதற்கு வேண்டிய பாக்யமுள்ளவர்கள் உலகில் ஏராள
மாக இருக்கின்றனர். அந்தத் தகுதி என்னிடம் இல்லைதான்.
ஆனாலும் ஏதாவது ஒரு சமயம் என்னையும் கடாக்ஷித்தருள
வேணும். ஏனெனில் உனது கருணைக்கு முக்ய பாத்ரமாகத்
தக்கவர் என்னைப்போல ஒருவரும் உலகில் இதுவரை இருந்த
தில்லை. இப்பொழுதும் இல்லை. இனி வருங்காலத்திலும்
பிறக்கப்போவதில்லை. துன்பப்படுபவர்களிடம்தான் கருணையைச்
செலுத்தவேண்டும். கருணைக்குப் பாத்திரமாகத் தக்கவர்கள்
அவர்கள் தான். என்னைப்போல துன்பப்படுபவர் உலகில்
முக்காலங்களிலும் வேறு ஒருவரும் கிடையாது. (10)

ह्रीं ह्रीं मिति प्रतिदिनं जपतां तवाख्यां

किं नाम दुर्लभमिह त्रिपुराधिवासे ।

मालाकिरीटमदवारणमाननीयान्

तान्सेवते वसुमती स्वयमेव लक्ष्मीः ॥ ११ ॥

ஹ்ரீம் ஹ்ரீமிதி ப்ரதிதிநம் ஜபதாம் தவாக்யாம்
கிம் நாம துர்லபமிஹ த்ரிபுராதிவாஸே ।
மாலா கிரீட மதவாரண மாநநீயான்
தான் ஸேவதே வஸுமதீ ஸ்வயமேவ லக்ஷ்மீ: ॥

त्रिपुराधिवासे-த்ரிபுராங்களில் வஸிப்பவளே, ह्रीं ह्रीमिति-ஹ்ரீம்
ஹ்ரீம் என்று, तव आख्यां-உன்னுடைய பெயரை, प्रतिदिनं-தினந்
தோறும், जपतां-ஜபிக்கிறவர்களுக்கு, इह-இங்கு, दुर्लभं-அடைய
முடியாதது, किं नाम-என்னதான் உள்ளது? माताकिरीटमदवारण-
माननीयान् -மாலைகள், மதுடம், மத்தகஜம் இவைகளால் கௌரவிக்கத்
தக்க, तान् -அவர்களை, वसुमती-பூமி, सेवते-ஸேவிக்கிறாள். लक्ष्मी:-
லக்ஷ்மீதேவியும், स्वयमेव-தானாகவே ஸேவிக்கிறாள்.

அம்பிகையின் பீஜாக்ஷரமான 'ஹ்ரீம்' என்ற மந்திரத்தை
ஜபிப்பவர்கள் ஆசைப்பட்டால் எந்தப்பொருளையும் அடைந்து
விடலாம். அவர்களுக்குக் கிடைக்காதது உலகில் ஒன்றுமே
இல்லை. ஸ்ரீ தேவியும் பூதேவியும் தானாகவே அவளை 'ஸேவிக்'
கிறார்கள். பூமண்டலம் முழுவதற்கும் ஏகசக்ராதிபதியாக அவளை
ஆக்கிவிடுகிறாள் பூதேவி. மாலைகள் மதுடம் மத்தகஜம் முதலான
மஹாராஜ சிஹ்னங்களையெல்லாம் அருளிச் சீர்தேவி எல்லா ஸம்யத்
துக்களையும் தந்து அருள்கிறாள். (11)

संपत्कराणि सकलेन्द्रियनन्दनानि

साम्राज्यदाननिरतानि सरोरुहाक्षि ।

त्वद्वन्दनानि दुरिताहरणोद्यतानि

मामेव मातरनिशं कलयन्तु मान्ये ॥ १२ ॥

ஸம்பத்கராணி ஸகலேந்த்ரிய நந்தனானி
ஸாம்ராஜ்ய தானநிரதானி ஸரோருஹாக்ஷி ।
த்வத்வந்தனானி துரிதாஹரணோத்யதானி
மாமேவ மாதரநிஸம் கலயந்து மாந்யே ॥

सरोरुहाक्षि-தாமரை மலர்போன்ற நேத்ரங்கள் உள்ளவளே !
संपत्कराणि-ஐ ச வர் ய ங் க ளை உண்டுபண்ணுவதும், सकलेन्द्रिय-

நந்நநி-எல்லாப் புலன்களையும் ஆனந்தப்படுத்துவதும், சாமாஜ்ய-
 டானநிரதானி-ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தருவதில் ஈடுபட்டதும், துரிதா-
 ஹரணோத்தானி-பாபங்களைப் போக்குவதில் ஊக்கமுள்ளதுமான,
 த்வந்நநி-உன்னைக் குறித்த ப்ரணாமங்கள், மான்ய-பூஜிக்கத்தக்க,
 மாத:-தாயே, அநிஷ-எப்பொழுதும், மாமேவ-என்னையே, கலயந்து-
 செயல்படுத்தட்டும்.

தாமரை மலர்போல் அழகிய கண்களுள்ள ஜகன்மாதாவைக்
 குறித்து நமஸ்காரம் செய்பவர்களுக்கு எல்லா ஐசுவர்யங்களும்
 ஏற்படும். கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, த்வக், மனம் என்ற எல்லா
 இந்திரியங்களுக்கும் சிறந்த ரூபம், சப்தம், மணம், ரஸம், ஸ்பர்சம்
 இவை கிடைத்து அவை திருப்தியை அடையும். சக்ரவர்த்தியாக
 ஆவான். எல்லா பாபங்களையும் போக்கிவிடும். பூஜிக்கத்தக்க
 தாயே! இவ்வளவு மஹிமையுள்ள நமஸ்காரங்களை உன்னைக்
 குறித்து நான் எப்பொழுதும் செய்துகொண்டிருக்கும்படி நீ
 அருளவேண்டும். (12)

कल्पोपसंहृतिषु कल्पितताण्डवस्य

देवस्य खण्डपरशोः परभैरवस्य ।

पाशाङ्कुशैक्षवशरासनपुष्पवाणा

सा साक्षिणी विजयते तव मूर्तिरेका ॥ १३ ॥

கல்போபஸம்ஹ்ருதிஷு கல்பித தாண்டவஸ்ய

தேவஸ்ய கண்டபரஸோ: பரபைரவஸ்ய ।

பாஸாங்குஸைக்ஷவ ஸராஸந புஷ்பபாணா

ஸா ஸாக்ஷிணீ விஜயதே தவ மூர்த்திரேகா ॥

கல்போபசंहृतिषु-கல்பங்களின் முடிவுகளான ப்ரளயகாலங்களில்,
 कल्पितताण्डवस्य-தாண்டவம் புரிகின்ற, देवस्य-தேவரான, खण्ड-
 परशो:-ஒடிந்த பரசு ஆயுதத்தை உடைய, परभैरवस्य-பரபைரவருக்கு
 तव-உன்னுடைய, पाश अङ्कुश ऐक्षव शराशन पुष्पवाणा-பாசம்,
 அங்குசம், கரும்புவில், புஷ்பபாணம் இவைகளை உடைய, सा-அந்த,
 एका मूर्ति:-ஒரு மூர்த்திதான், साक्षिणी-ஸாக்ஷியாக, विजयते-

விஜயிக்கிறது.

உலக ஸ்ருஷ்டிகளெல்லாம் முடிந்து மஹாப்ரளய காலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அழித்து பரமசிவன் பயங்கர மூர்த்தியாகத் தான் ஒருவனாகவே நின்றனுகொண்டு மஹாதாண்டவம் செய்கிறார். அந்த சமயத்தில் வேறு ஒருவரும் இல்லை. எல்லாம் அழிந்து விட்டது. ஆனாலும் அச்சமயத்திலும் வில், அம்பு, பாசம், அங்குசம் இந்த ஆயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நீ அந்த தாண்டவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஸாக்ஷியாக விளங்குகிறாய். மஹாப்ரளய காலத்தில் பரமசிவன் புரியும் மஹாதாண்டவத்தைப் பார்க்கும் சக்தி வேறு யாருக்கு உண்டு? ஸச்சிதானந்த ரூபியான பரமாத்மா உன் சக்தியால்தான் பிரளயத்தையும் தாண்டவத்தையும் புரிகிறார். (13)

लघं सदा भवतु मातरिदं त्वार्धं

तेजः परं बहुलकुङ्कुमपङ्कशोणम् ।

भास्वतिकरीटममृतांशुकलावतंसं

मध्येत्रिकोणनिलयं परमामृताद्रम् ॥ १४ ॥

லக்ஷம் ஸதா பவது மாதரிதம் தவார்த்தம்

தேஜ: பரம் பஹுள குங்கும பங்குஸோணம் ।

பாஸ்வத் கிரீடமம்ருதாபஸு கலாவதம்ஸம்

மத்யேத்ரிகோணநிலயம் பரமாம்ருதார்த்ரம் ॥

மாத:-தாயே, बहुलकुङ्कुमपङ्कशोणं-அ தி க ம ன குங்குமச் சேற்றினால் செந்நிறமுள்ளதும், भास्वतिकरीटं-ஒளியுள்ள கிரீடமுள்ளதும், अमृतांशुकलावतंसं-அமிருத கிரணனான சந்திரனை சிரோபூஷணமாகக் கொண்டதும், मध्येत्रिकोणनिलयं-த்ரிகோண சக்ரத்தின் நடுவில் உள்ளதும், परमामृताद्रं-சிறந்த அமிருதத்தால் நனைந்ததும், परं तेज:-சிறந்த ஒளிமயமானதுமான, इदं-இந்த, तव-உன்னுடைய, अर्ध-ஸ்வரூபம், सदा-எப்பொழுதும், लघं-(மனதில்) பதிந்ததாக, भवतु-

அதிகமான குங்குமப்பூ கலந்த நீரால் (அல்லது குங்குமப்பூ நீர்போல்) செந்நிறம் கொண்டதும் சிரஸில் ஒளியுள்ள திவ்ய கிரீடமும் அதில் சந்திர கலையும் அணிந்துள்ளதும், திவ்யாமிருதத் தால் நனைந்ததும் த்ரிகோண சக்ரத்தில் அமர்ந்துள்ளதும் ஒளி

மயமானதுமான உன் ஸ்வரூபம் என் மனதில் எப்பொழுதும் நிலைத் திருக்கவேண்டும். இந்த உன் ஸ்வரூபத்தை நான் எப்பொழுதும் தியானம் செய்துகொண்டிருக்கும்படி அருள்புரியவேண்டும். (14)

ஹீங்காரமேவ தவ நாம ததேவ ரூபம்
 த்வந்நாம துர்லபமிஹ த்ரிபுரே க்ருணந்தி ।
 த்வத்தேஜஸா பரிணதம் வியதாதிபூதம்
 சௌக்யம் தனோதி ஸரசீரஹ்சம்பவாதே: ॥ 15 ॥

ஹீங்காரமேவ தவ நாம ததேவ ரூபம்
 த்வந்நாம துர்லபமிஹ த்ரிபுரே க்ருணந்தி ।
 த்வத்தேஜஸா பரிணதம் வியதாதிபூதம்
 ஸௌக்யம் தனோதி ஸரசீரஹ்சம்பவாதே: ॥

த்ரிபுரே-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி, ஹீங்காரமேவ-ஹீங்காரத்தையே, தவ நாம-உனது பெயராகவும், ததேவ-அதையே, ரூபம்-ஸ்வரூபமாகவும், க்ருணந்தி-போற்றுகின்றனர் இஹ - இங்கு. த்வந்நாம-உனது நாமம், துர்லபம் -கிடைத்தற்கரியது. த்வத்தேஜஸா-உன்னுடைய தேஜஸ்ஸால், வியதாதிபூதம்-ஆகாசம் முதலான பூதங்கள், பரிணதம்-பரிணாமத்தை அடைந்திருக்கிறது. ஸரசீரஹ்சம்பவாதே:-தாமரையில் உண்டான பிரஹ்மா முதலியவருக்கு, சௌக்யம்-ஆனந்தத்தை, தனோதி-உண்டுபண்ணுகிறது.

பரமாத்மாவின் நாமாக்களுள் பிரணவத்தையே சிறந்ததாக உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. ஹீங்காரம் தேவீப்ரணவமானதால் தேவீ நாமாக்களுக்குள் இதுவே சிறந்தது. இதுமட்டுமல்ல. இதுவே அவளை தியானம் செய்வதற்குப் ப்ரதீகமாகவும் உள்ளது. ஆகையால் ஹீங்காரமே அவளுடைய ஸ்வரூபம். தேவியின் சிறந்த நாமாவாகவும் ப்ரதீகமாகவும் உள்ள ஹீங்காரம் சுலபமாக யாருக்கும் கிடைக்காது. இவ்வாறு சாஸ்திரங்களும் பெரியோர்களும் ஹீங்காரத்தைப் போற்றுகின்றனர். உனது தேஜஸ்ஸால் இந்த ஹீங்காரத்திலிருந்துதான் ஆகாசம் முதலான ஸமஸ்த பிரபஞ்சமும் உண்டாகியிருக்கிறது. இதுவே பிரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் பேரானந்தத்தைத் தருகிறது.

ह्रींकारत्रयसंपुटेन महता मन्त्रेण संदीपितं

स्तोत्रं यः प्रतिवासरं तव पुरो मातर्जपेन्मन्त्रवित् ।

तस्य क्षोणिभुजो भवन्ति वशगा लक्ष्मीश्चिरस्थायिनी

वाणी निर्मलसूक्तिभारभरिता जागर्ति दीर्घं वयः ॥

ஹ்ரீங்கார த்ரய ஸம்புடேந மஹதா மந்த்ரேண ஸந்தீபிதம்
ஸ்தோத்ரம் ய: ப்ரதிவாஸரம் தவ புரோ மாதர் ஜபேன்
மந்த்ரவித் 1

தஸ்ய கேஷாணிபுஜோ பவந்தி வஸுகா
லக்ஷ்மீச்சிரஸ்தாயினி
வாணீ நிர்மல ஸூக்திபாரபரிதா ஜாகர்த்தி
தீர்க்கம் வய: ॥

மாத:-தாயே, மन्त्रवित्-மந்திரமறிந்த, ய:-எவன், प्रतिवासरं-தினந்தோறும், तव पुर:-உன் மூர்த்திக்கு முன்னால் அமர்ந்து, ह्रींकारत्रय-संपुटेन-மூன்று ஹ்ரீங்காரங்கள் சேர்ந்துள்ள, महता मन्त्रेण-மஹா மந்திரத்தால், संदीपितं - பிரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட, स्तोत्रं-ஸ்தோத்ரத்தை, जपेत्-ஜபிப்பானே, तस्य-அவனுக்கு, क्षोणिभुज:-பூமியை பரிபாலிக்கும் சக்ரவர்த்திகள், वशगा:-ஸ்வாதீனர்களாக, भवन्ति-ஆகின்றனர். लक्ष्मी:-லக்ஷ்மீ, चिरस्थायिनी-வெகுகாலம் நிலைபெற்றிருக்கிறாள். वाणी-ஸரஸ்வதீ, निर्मलसूक्तिभारभरिता-தோஷமில்லாத ஏராளமான நல்ல வாக்குகள் நிறைந்தவளாக, जागर्ति-ஸாந்தியம் கொள்கிறாள். दीर्घं वय:-நீண்ட ஆயுள் ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ வித்யா பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தில் நடுவில் இரண்டும் கடைசியில் ஒன்றுமாக மூன்று ஹ்ரீங்காரங்கள் உள்ளன. இந்த மூன்று ஹ்ரீங்காரங்களுடன் கூடிய ஸ்ரீ வித்யா மந்திரத்தால் இந்த ஸ்தோத்திரத்திற்குச் சிறந்த சோபை ஏற்பட்டுள்ளது. 15 அக்ஷரங்கள் கொண்ட ஸ்ரீ வித்யா மந்திரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் அதில் காணும் வரிசைப்படியே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் முதல் அக்ஷரமாக அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. இவ்வாறு 15 சுலோகங்கள். பலனைக்கூறும் கடைசி 16வது சுலோகத்திலும் ஆரம்பத்தில் ஹ்ரீங்காரம் காணப்படுகிறது. இத்தனை பெருமை வாய்ந்த மஹாமந்த்ரத்துடன்

விளங்கும் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை மந்திர மஹிமையறிந்து எவன் தினந்தோறும் உனது தீவ்யமூர்த்தியின் ஸந்நிதியில் ஜபிக்கிறானோ, (மந்திராக்ஷரங்கள் அடங்கியிருப்பதால் ஜபம் என்ற சொல்லை உடயோகித்திருக்கிறார்) அவனுக்கு சக்ரவர்த்திகள் ஸ்வாதீனர்களாகின்றனர். அவன் உத்தரவை சிரமேற்கொண்டு அதன்படியே நடந்துவருகின்றனர். சஞ்சலஸ்வபாவமுள்ள லக்ஷ்மீதேவி அவனிடம் மட்டும் வெகுகாலம் நிலையாக வாஸம் செய்கிறாள். லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்தால் அழிவற்ற நீங்காத எல்லாச் செல்வங்களையும் பெறுகிறான். ஸரஸ்வதியின் அருளால் வாக்ஸித்தி பெறுகிறான். அவனுடைய அளவற்ற ஸலக்திகளில் சிறிதும் குற்றம் காணமுடியாது. நீண்ட ஆயுளும் ஏற்படுகிறது.

கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

श्लोकानुक्रमणिका ॥

—०—

श्लोकम्	पङ्कम्	श्लोकम्	पङ्कम्
अ		कदम्बवनशालया	25
अयः स्पर्शं लग्नं	67	कन्याभिः कमनीय	47
अशेषब्रह्माण्डप्रलय	72	कल्पद्रुमैरभिमत	109
आ		कल्पोपसंहृतिषु	113
आदिक्षन्तामक्षर	13	कल्याणवृष्टिभिरिवा	102
आशापाशक्लेशविनाश	20	कल्लोलोलसिता	34
इ		कल्हारोत्पल	42
इति गिरिवरपुत्री	52	कुचाञ्चितविपञ्चिकां	27
इति श्रीभवानि	94	कुरङ्गे तुरङ्गे	83
इतीमां महच्छ्री	99	कृपापाङ्गालोकं	66
ई		कवणत्किङ्किणी	88
ईशत्वनामकलुषाः	104	ग	
ईशानादिपदं	36	गणेशाणिमाद्याखिलैः	94
ए		गुरुस्त्वं शिवस्त्वं च	98
एणाङ्गानलभानुमण्डल	35	घ	
एतावदेव जननि	103	घृतक्षीरद्राक्षामधु	55
क		च	
कटाक्षे दयार्द्रा	79	चन्द्रापीडानन्दित	21
कदम्बवनचारिणीं	23	चलत्कुन्तलान्त	93
कदम्बवनमध्यगां	26	ज	
कदम्बवनवासिनीं	24	ज्वलत्कान्तिवर्हि	84

சுலோகம்	பக்கம்	சுலோகம்	பக்கம்
ज्वलत्कोटिबालार्क	87	महान्तं विश्वासं	67
त		मुखे ते ताम्बूलं	57
त्वदन्यस्मादिच्छा	68	मूलाधारादुत्थित	14
त्वदीयं सौन्दर्यं	74	य	
त्वमर्कस्त्वमिन्दु	95	यः श्लोकपंचकमिदं	7
न		यस्याः कुक्षौ लीन	17
नवीनार्कभ्राज	59	यस्यामोतं प्रोत	18
नानाकारैः शक्ति	19	ल	
नित्यः शुद्धो निष्कल	15	लक्ष्मीमुज्ज्वलयामि	44
निवासः कैलासे	71	लक्ष्मीर्मौक्तिकलक्ष	48
प		लक्ष्ये योगिजनस्य	37
पुरन्दरपुरन्धिका	31	लक्ष्येषु सत्स्वपि	111
प्रत्याहारध्यान	10	लग्नं सदा भवतु	114
प्रभूता भक्तिस्ते	65	लब्ध्वा सकृत्त्रिपुर	105
प्रातःकाले भाव	21	ललामाङ्गफालां	80
प्रातर्नमामि	3	लसद्वृत्तमुत्तुङ्ग	89
प्रातर्भजामि	2	लीलालब्धस्थापित	9
प्रातर्वदामि	6	व	
प्रातः स्तुवे	4	वसन्ते सानन्दे	76
प्रातः स्मरामि	1	विधात्री धर्माणां	63
भ		विराजन्मन्दारद्रुम	58
भवानि स्तोतुं त्वां	54	विशालश्रीखण्डद्रव	75
भवानी भवानी भवानी	100	वृषो वृद्धो यानं	71
भवाम्भोजनेत्राज	84	श	
म		शरण्ये वरेण्ये	98

சுலோகம்	பக்கம்	சுலோகம்	பக்கம்
சரத்பூணாந்	91	சுசீமந்தவேணி	81
சிரிபிரசூனாஸ	90	சுரநானாரத்ன	70
சுமிந்தாஶரமாலயா	51	சுமரேத்யமபுஷ்பிணி	29
சுருதிநாமகம்யே	97	ஹ	
சு			
சுடாஶாரபங்கேருஹா	86	ஹந்தாரம் மதநஸ்ய	43
சு		ஹந்து: புராமதிடலம்	107
சுகுங்குமவிலேபநா	29	ஹந்தேதரேஷுபி	110
சுஷ்டாயீவர்கேதகி	46	ஹ்சுரேஷ்யதிலோமநிப	40
சுபர்ணாமாகிணி	61	ஹிமாத்தே: சம்பூதா	60
சுபத்கராணி சுலலேந்திரய	112	ஹீகாரதயசுபுடேந மநு	49
சுபவ்ஜதா சதசி	108	ஹீகாரதயசுபுடேந மஹதா	116
சுபவ்ஜ்ஜே தநசார	41	ஹீகாரமேவ தவ நாமகூ	106
சுநாசாபுட சுந்தர	92	ஹீகாரமேவ தவ நாம ததேவ	115
சுபவ்ஜுஜகும்பா	78	ஹீகாராஶ்ஶிதமந்	39
சுசாந்தா சுதேஹா	82	ஹீகாரேஷ்வரி தத	45
சுசுலோணாந்		ஹீ ஹீமிதி துதிதிந	111